

မောင်ထွန်းသူ
ပြေးနှင့်
ဂန္ထဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ

FLIGHT

and
other
classical
short stories

BURMESE
CLASSIC

ဒုတိယအကြိမ်

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC

မောင်ထွန်းသူ

ပြေးနှင့် ဝန္တဝင် မြောက်ဝတ္ထုတိုများ

Flight And Other
Classical Short Stories

စာမူခွင့်ပြုချက်

၆၇၄/၂၀၀၃(၅)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်

၆၇၃/၂၀၀၃(၆)

ပထမအကြိမ် - ၁၉၉၄ - လူ့စိတ်လှုပ်ရှားရေးအောင်ပန်းထိန်းစာပေ

ဒုတိယအကြိမ် - ၂၀၀၆ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်းစား - ၈၀

အတွင်းပုံနှိပ်မှု

ဒီဇိုင်းအောင် (၀၆၅၁၃)

(ထက်မြတ်ပုံနှိပ်တိုက်)

၃၃ - ၁၄၇လမ်း၊ စာပေဗိမ္ဗူယ၊ ရန်ကင်းမြို့

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်မှု

ဒီဇိုင်းအောင် (A+ ကွန်ပျူတာ) ဟာယီ - ၁၈၁၃

၁၅၇ - ၃၁လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်စိန်စိန် (၀၁၆၉၂)

(ဒီဇိုင်းအောင်)

ပုံနှိပ်သူ (၃) - ရွှေဘို၊ ကျောက်လှေ၊ မင်္ဂလာဒုံဗိမ္ဗူယ

ရန်ကင်းမြို့

ကွန်ပျူတာစာပေ

A+ ကွန်ပျူတာ

အတွင်းပုံနှိပ်မှု

ကိုဒီ (Quality)

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်မှု

ပန်းချီ-တင်ဟောင်ပုံနှိပ်

မြန်မာပြန်သူ၏

အမှာ

(၁)

'ပြေးနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ'ဟု အမည်ပေးထားသည့် ဤစာအုပ်တွင် မြန်မာပြန်ဝတ္ထုတိုရှစ်ပုဒ်ပါရှိသည်။ ယင်းရှစ်ပုဒ် အနက် အချို့မှာ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ပါခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အချို့မှာ မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြရန်တောင်းယူသွားခဲ့ပြီးမှ မဂ္ဂဇင်းရပ်သွား၍ ဖော်ပြခြင်းမခံရတော့ဘဲ စာမူဘဝဖြင့် ပျောက်ဆုံးကုန်သည့် ဝတ္ထုတိုများဖြစ်ကြသည်။

စာရေးသူတစ်ယောက်အနေနှင့် ကိုယ်စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ပြန်ဆိုထားသည့် စာမူများပျောက်ဆုံးကုန်သည့်အခါ . . အလွန်နမ္မောတသသောစိတ် ဖြစ်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မအားမလပ်ဖြစ်နေသည့်ကြားမှပင် အချိန်မရ - အရယူ၍ ယင်း ဝတ္ထုတိုများကို ဒုတိယအကြိမ်ထပ်မံပြန်ဆိုပြီး သိမ်းထားခဲ့သည်။ ယင်းအပင်ပန်းခံမှုသည် အချည်းအနီးမဖြစ်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူ အခုလို မြန်မာပြန်နိုင်ငံရပ်ခြားဝတ္ထုတိုများ စုစည်းထုတ်ဝေရန် စိတ်ထက်သန်သူ တစ်ဦးတလေနှင့် ဆုံခဲ့၍ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်လာသည့်အခါ များစွာမှပင် ဝမ်းသာကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရသည်မဟုတ်ပါလား။

www.burmeseclassic.com

(၂)

ဤစာအုပ်တွင်ပါရှိသည့် ဝတ္ထုတိုရှစ်ပုဒ်သည် 'အီမေရိကန်၊ ပြင်ဆစ်၊ ရုရှား၊ အီတလီ၊ ဘူလ်ဂေးရီးယား၊ ဘရာဇီး၊ တောင်အမေရိက(ကော်စတာရီကာ)နှင့် ယစ်ဒစ်ရှ်' ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံပေါင်းစုံမှ ဝတ္ထုတိုများဖြစ်သဖြင့် လူမျိုးပေါင်းစုံ၏ အကျင့်စရိုက်နှင့် အတွေးအခေါ်အယူအဆ၊ စိတ်နေသဘော ထားများကို ရိပ်စားနားလည်နိုင်သည့် ဝတ္ထုတိုများဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင်လည်း အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းအရာများကို အမျိုးမျိုးသော ဇာတ်ကောင်များနှင့် ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်၍ ရသပေါင်းစုံကိုလည်း ရယူခံစားနိုင်ဖွယ်ရာရှိပါသည်။ ထို့ပြင် လည်း နိုင်ငံရပ်ခြားစာရေးဆရာများ၏ တွေးနည်းတွေးဟန်များ နှင့် ရေးနည်းရေးဟန်များကိုပါ လေ့လာနိုင်ဖွယ်ရာရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုတိုများသည် စာဖတ်သူများအတွက် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာ ထိ အကျိုးဖြစ်ထွန်းဖွယ်ရာ ရှိသည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

(၃)

အမှန်တော့ ယခုအချိန်သည် ဝတ္ထုတိုများကို (ပင်ကိုယ်
 ရေးသည်ဖြစ်စေ၊ ဘာသာပြန်သည်ဖြစ်စေ) စုစည်းထုတ်ဝေလိုသူ
 နည်းပါးနေသောအချိန်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မဂ္ဂဇင်းများ၌
 ပါရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သော ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုများကို ထုတ်ဝေလိုသူ
 မရှိသလောက် ရှားပါးနေချိန်ဖြစ်သည်။ ဤအချိန်မျိုးတွင်
 အောင်ပန်း၊ 'စာပေသည် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုများကို စုစည်း၍
 စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်လာအောင် ကြိုးပမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 'စွန့်စားမှုတစ်ရပ်'ကို ပြုခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ယင်း
 စွန့်စားမှုအတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းပါစေဟု ကျွန်တော်ဆုတောင်းပါ
 သည်။

မောင်ထွန်းသူ

ရွှန်စတိန်းဘက် (၁၉၀၂ - ၁၉၆၈)

ဤဝတ္ထုသည် အမေရိကန်စာရေးဆရာကြီး ရွှန်စတိန်းဘက်၏ လက်ရာဖြစ်သည်။ ရွှန်စတိန်းဘက်ကို (၁၉၀၂)ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၇)ရက်နေ့တွင် ကယ်လိုဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ ဆလိုင်းနတ်စ်မြို့၌ မွေးဖွားသည်။ ဂျာမန်ဖခင်နှင့် အိုင်းရစ်မိခင်တို့မှ ပေါက်ဖွားလာသော ဂျာမန်အိုင်းရစ်သွေးပါသည့် အမေရိကန် တစ်ဦးဖြစ်၏။

စတိန်းဘက်သည် ခြစောင့်၊ အကူဆေးသုတ်သမား၊ ဆေးစပ်သမား၊ မြေတိုင်းစာရေး၊ သစ်သီးဆွတ်အလုပ်သမား စသည်ဖြင့် ဘဝမျိုးစုံအောင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝသည် အမြဲတစေ ဆင်းရဲခြင်းနှင့် နှပန်းလုံးကာ အပြင်းအထန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရသော ဘဝဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူသည် အနိုင်မခံအရှုံးမပေးသော စိတ်ဓါတ်ဖြင့် စာရေးဆရာဘဝရောက်အောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့သည်။ (၁၉၆၂)ခုနှစ်၊ စာပေဗိမာန်ဆု ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရသည်အထိ အောင်မြင်သောကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

စတိန်းဘက်သည် မြန်မာစာဖတ်ပရိတ်သတ်နှင့်စိမ်းစည် စာရေးဆရာမဟုတ်ပါ။ သူ၏ "ပုလဲ (Pearl)"၊ အရှင်ခံသား (East of Eden)"၊ ဂေါသမာန် (The Grapes of Wrath)"၊ တို့ဘဝတို့ကမ္ဘာ (Tortilla Flat)"၊ တို့ပိုင်တဲ့ (Of Mice and

ပြေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၂

Man)" အစဉ်သော ဝတ္ထုတိုကြီးများကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပြီးခဲ့ပြီ။

ယခု ဤဝတ္ထု 'ပြေး' သည် စတိန်းဘက်၏ထင်ရှား ကျော်ကြားသည့် ဝတ္ထုတစ်စုဖြစ်၏။ ရုပ်မြင်သံကြားဇာတ်လမ်း အဖြစ် ထုတ်လွှင့်ခဲ့သည့်အခါတွင်လည်း ကမ္ဘာ့ပရိတ်သတ် နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ကျော်ကြားအောင်၊ လူသိ များအောင်လုပ်ခြင်းကို စက်ဆုပ်သော နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေးတွင် ဝါဒစွဲကင်းသော တစ်ယူသန်ဝါဒနှင့် တစ်ယူသန်အလုပ်များကို ဆန့်ကျင်သော မတော်လောဘဖြင့် အခွင့်ထူးခံနေသည့် လူများ အား စက်ဆုပ်သော 'ကျုပ်ဟာ . . . ချွတ်လွင်းချက်မရှိအောင် တော်တဲ့စာရေးဆရာတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ'ဟု ပြောခဲ့ သော ဝှန်စတိန်းဘက်သည် (၁၉၆၈)ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့လေ သည်။

ပြော

တော်ရိုးစိမိသားစုပိုင်ယာတောသည် မွန်ထရိုးစံမြို့၏ အောက်ဘက် (၁၅)မိုင်ခန့်အကွာ ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်၌ တည်ရှိသည်။ ခပ်ပြေပြေနိမ့်ဆင်းသွားသောတောင်စောင်း ဆင်ခြေလျှောပေါ်၌ တည်ရှိခြင်းဖြစ်၍ ဧကအနည်းငယ်မျှသာ ကျယ်ဝန်းသည်။ သို့သော်လည်း ယာတောသည် တောင်စောင်းမှ လှိုင်းလုံးဖြူဖြူပွေးပွေးများတည်ရှိရာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်အထိ ရောက်သည်။ ယာတော၏နောက်ဘက်တွင် ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲများဖြင့် ပြည့်နေသည့်တောင်တန်းကြီးများသည် မားမားမတ်မတ်ရပ်လျက်ရှိသည်။

ယာတော အဆောက်အအုံများသည် တောင်စောင်း ဆင်ခြေလျှောပေါ်တွင် အစုလိုက်အပြုံလိုက် တည်ရှိနေကြသည်။

၇ □ ဖောင်ထွန်းသူ

အားလုံးသည် ဝေ့ယမ်း တိုက်ခိုက်နေသော လေနောက်သို့ လိုက်ပါသွားပြီး ပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ သက်ဆင်းသွားကြတော့မည်နယ်ရှိမည်။ သစ်သားတင်ယေနှင့် ဖရိုဖရဲ ပြုလဲတော့မည်နယ် ဖြစ်သောအင်္ကျီသည် စွတ်စိုထိုင်းမိုင်းပြီး၊ ဆားခါတ် ပါသော လွှေကံကို အမြဲတစေခံထားရသဖြင့် ညိုမွဲမွဲ အရောင်အဆင်းကို ဆောင်လျက်ရှိသည်။

ယာမြေပေါ်တွင် မြင်းနှစ်ကောင်၊ နွားနီမကြီးတစ်ကောင်နှင့် နွားနီပေါက်စလေးတစ်ကောင်၊ ဝက်ခြောက်ကောင် နှင့် အဆီအသားမရှိသော ကြုံလို့လို့ကြက်ရောင်စုံ တစ်အုပ်တို့ရှိသည်။ တောင်စောင်း တစ်နေရာတွင် ဂျုံခင်းတစ်ခင်းရှိသည်။ မြေဆီမြေနှစ်ဟူ၍ လုံးဝမရှိသော မြေပေါ်၌ စိုက်ပျိုးထားခြင်းဖြစ်၍ ဂျုံပင်များသည် ဖွံ့ဖြိုးသန်စွမ်းခြင်းမရှိ။

အမေတော်ရီးစ်သည် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အသားအရေ ခြောက်ခန်းခန်း၊ အလွန်ရှေးဆန်သည့် ဖာန်အမူအရာမျိုးရှိသည်။ ယာတောကို သူဦးစီးလာခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်နီးပါးရှိခဲ့ပြီ။ သူ့ယောက်ျား ကွယ်လွန်ကတည်းက ယာတောကို သူဦးစီးလာခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ယောက်ျားသည် တစ်ရက်တွင် ထုံးစံအတိုင်း ယာမြေသို့ အလုပ်ဆင်းသည်။ အမှတ်တမဲ့ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို နင်းမိပြီး ချော်လဲသည်။

ရက်တစ်ခါခါ မြေဆိုးတစ်ကောင်ပေါ် မှောက်လျက် လဲခြင်းဖြစ်၍ ရင်ဘတ်တွင် မြွေအကိုက်ခံရသည်။ အလွန်အဆိပ်ပြင်းသောမြွေမျိုး အကိုက်ခံရခြင်းဖြစ်၍ ဘာမှလုပ်၍ မရ။

ပြေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၈

အမေတော်ရီစ်တွင် သားသမီးသုံးယောက်ကျန်ခဲ့ သည်။
အငယ်နှစ် ယောက်ဖြစ်သော အေမဲထိုးနှင့် ရီစီတို့သည်
အသက်ဆယ့်လေးနှစ်. . . နှစ်ယောက်စလုံး အသက်အရွယ်
နှင့်မလိုက်အောင် ကြုံလှိုသေးကွေး ကြသည်။

အမေတော်ရီစ်သည် ကျောင်းပြေး ကလေးသူငယ်များ
ထိန်းသိမ်းရေးအရာရှိ ယာတောဘက်သို့ မလာသည့်ရက်များနှင့်
လှိုင်းလေမထန်သည့် ရက်များတွင် ဤကလေးနှစ်ယောက်အား
ယာတောအောက်ဘက်ရှိ ကျောက်ဆောင်များဆီသို့လွှတ်၍
ငါးများခိုင်းလေ့ရှိသည်။

အကြီးဆုံးသား မက်ပီသည် အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်၊ အရပ်
မြင့်မြင့် အမြဲပြုံးရွှင်နေသော မျက်နှာထားရှိသည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့
သဖြင့်ချစ်စရာကောင်းသော်လည်း၊ အလွန်အပျင်းထူသည်။
မက်ပီသည် ခေါင်းရှည်ရှည်၊ ထိပ်ချွန်ချွန် ကြမ်းတမ်းထူထည်
သော အနက်ရောင်ဆံပင်များသည် ဘေးနှစ်ဖက်နှင့် နောက်တွင်
ဖားလျားကျလျက်ရှိသည်။ ရှေ့ဘက်သို့ ကျနေသော ဆံပင်များကို
အမေတော်ရီစ်က ညှပ်ပေးထားသဖြင့် သူ့မျက်လုံးများသည်
ကြည့်၍ရနေခြင်းဖြစ်၏။

မက်ပီ၏ ပါးရိုးများသည် အင်ဒီးယန်းလူမျိုးတို့ထုံးစံ အတိုင်း
ခပ်ငေါ့ငေါ့ရှိသည်။ နှာခေါင်းသည် လင်းယုန်ငှက် တစ် ကောင်၏
နှာခေါင်းသဖွယ် ခပ်ကောက်ကောက်။ ပါးစပ်ကျ တော့
ခပ်သေးသေးခပ်ပါးပါး ဖြစ်၍ မိန်းကလေးပါးစပ်နှင့် တူသည်။
မေးစေ့သည် ခပ်ချွန်ချွန်၊ သူ့ခြေထောက်နှင့် လက်များသည်

၉ □ မောင်ထွန်းသူ

ဧည့်လျားလွန်းသဖြင့် လူပုံသည် ကလန်ကလား နိုင်လွန်း လှ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မက်ပီသည် အလွန်ပျင်းရိသော သူငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

အမေတော် ရိုးစံသည် သူ့သားအား အလွန်သတ္တိ ကောင်းသည့် လူချောကလေးတစ်ယောက်ဟု ထင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ထင်မြင်ချက်ကို မက်ပီအား လုံးဝအသိမပေး နှင့်အဖေ့ရဲ့ မိသားစုထဲမှာ မိန်းမပျင်း တစ်ယောက် ပါလာဟန် ထူတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့မှာနှင့်လိုသားမျိုး တစ်ယောက် မွေးလာ ထာနေမှာ'ဟု အမေတော်ရိုးစံက ပြောသည်။ ပြီးတော့ နှင့် ထိုယ်ဝန်နဲ့တုန်းက တစ်ရက်မှာ အလွန်အပျင်းထူတဲ့ ကိုယိုတိ ခုလွေတစ်ကောင် ချုံထဲကထွက်လာပြီး ငါ့ကိုစိုက်ကြည့်နေဖူး ထယ်။ အဲဒါကြောင့် နင်ဟာ အလွန်အပျင်းကြီးတဲ့ကောင် ဖြစ်လာတာနေမှာပဲ' ဟုလည်း အမေတော်ရိုးစံက ပြောသည်။

မက်ပီကတော့ ဘာမှမသိနားမလည်သည့် သိုးငယ် ဆေးတစ်ကောင် သဖွယ်ပြီးနေသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ဖြေကြီးထဲထိုးလိုက်နှုတ်လိုက်လုပ်နေသည်။ သူ့ဓားမြှောင်အသွား ထက်စေ့ရန်နှင့် သံချေးမတက်စေရန် လုပ်နေခြင်းပေတည်း။

ဤဓားမြှောင်သည် သူ့အတွက် အမွေပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေ အမြဲတစေ ကိုင်ခဲ့သော ဓားမြှောင်ဖြစ်၏။ ဓားမြှောင်သည် ခပ်ကြီးကြီး၊ ရှည်လျားလျားဖြစ်သည်။ အသွားကို အရိုးထဲသို့ ခေါက်သွင်းလို့ ရသည်။ အရိုးပေါ်တွင် ခလုတ်လေး တစ်ခုရှိ၍ ထိုခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်လျှင် ဓားသွားသည် ဖျတ်ခနဲ

၁၀ □ ဖောင်ထွန်းသူ

အပြင်သို့ထွက်လာသည်။ ဤဓားမြှောင်သည် မက်ပီ အမြတ်နိုး ဆုံးဖြစ်သည်။ သူ့အဖေကိုင်ခဲ့သော ဓားမြှောင်ဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်နှင့် မကွာအောင်ထားသည်။

အလွန်နေသာသည့် နံနက်ခင်းတစ်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။ ကမ်းပါးအောက်ဘက် အနိမ့်ပိုင်းထဲရှိ ပင်လယ်ပြင်သည် အပြာ ရောင်သမ်းနေသည်။ ရေပြင်သည် နေရောင်အောက်တွင် တဝင်း ဝင်း တလက်လက်ဖြစ်နေသည်။

လှိုင်းလုံးဖြူဖြူများသည် အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဖြည်း ဖြည်းသာသာ ပြေးလာပြီး သောင်ခုံကျောက်တန်းပေါ် ဇာန်လာ လျက်ရှိသည်။ ယာတောနောက်ဘက်ရှိ တောင်တန်း ကြီးများ သည်ပင်လျှင် အေးမြသာယာသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ဆောင် နေကြသည်။

“မက်ပီရေ... ဟေး... မက်ပီ၊ အမေ့ဆီကိုလာစမ်း၊ အမေ မင်းကို ခိုင်းစရာ တစ်ခုရှိလို့”

သစ်သားတဲငယ်အတွင်းမှ အမေတော်ရိုးစ်၏ ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အပြင်မှ ထူးသံမကြားရ၊ အမေက ခေါင်းတစ်ချက် ထောင်ကာ နားစွင့်သည်။ ကျီ၏နောက်ဘက်မှ ရယ်သံများ ကြားလိုက်ရသည်။ အမေတော်ရိုးစ်သည် ထိုင်ရာမှထကာ သူ့စကားကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်မ၍ ရယ်သံများ လာရာဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားသည်။

မက်ပီသည် သေတ္တာပျက်တစ်လုံးကို ကျောနှင့်မှီပြီး ထိုင်နေသည်။ သူ၏ ဖွေးဖွေးဖြူနေသောသွားများသည် နေရောင်

ပြေနှင့်ဝန္တဝင်မြှောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၁၁

ဖြင့် ဝင်းလက်နေကြသည်။

သူ၏ ဘယ်ဘက်နှင့် ညာဘက်ဘေးတွင် အသားမည်း မည်း အငယ်နှစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ ကလေးနှစ်ယောက် သည် တစ်စုံတစ်ခုကို မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် စောင့်စားနေသည့် အရိပ်လက္ခဏာများ ဖော်ပြနေကြသည်။

ရုတ်တရက် အေမဲယိုး၏ နှုတ်မှ အော်သံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။

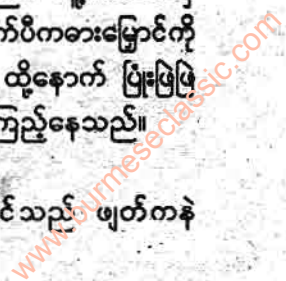
‘ယား...’

မက်ပီ၏ လက်ကောက်ဝတ်သည် မြှော့တစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းသဖွယ် အလွန်သွက်လက်လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားသွားသည်။ လေထဲတွင် ဝှိုးကနဲ ဖြတ်သန်းသွားသော ဓားမြှောင် ဓားသွားသည် ဝင်းကနဲလက်သွားသည်။ ‘ဒုတ်ကနဲမြည်သံပေးတာ ရှေ့တည့်တည့်မှ သစ်သားတိုင်တွင် ဝင်စိုက်သည်။ အနက် ရောင်ဓားရိုးသည် တဖျတ်ဖျတ် ခါရမ်းလျက်ရှိသည်။ ဓားမြှောင် ဝင်စိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်နှမသုံးယောက်၏ ရယ်သံများသည် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရှိစီသည် သစ်သားတိုင်ဆီကို ပြေးသွားပြီး ဓားမြှောင် တိုဆွဲနုတ်ကာ မက်ပီထံပြန်ပြေးလာသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကို မက်ပီအား လှမ်းပေးသည်။ မက်ပီကဓားမြှောင်ကို ဖိတ်လိုက်ပြီး လက်ဖဝါးထဲပြန်ထည့်သည်။ ထို့နောက် ပြုံးဖြူ မျက်နှာထားဖြင့် မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေသည်။

“ယား...”

မက်ပီ၏ လက်ဖဝါးထဲမှ ဓားမြှောင်သည် ဖျတ်ကနဲ

၀၂ □ ဖောင်ထွန်းသူ

ခုန်ထွက်လာပြီး သစ်သားတိုင်တွင် နောက်တစ်ကြိမ် ဝင်စိုက်ပြန်သည်။ အမေတော်ရီးစ်က သူတို့ရှေ့၌ဝင်ရပ်ကာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းပြုသည်။

“တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခမ်း ဒီဓားမြှောင်နဲ့ ဒီအလုပ်ပဲ လုပ်နေတာပဲ၊ နင်ကဒီဓားမြှောင်ကို ကစားစရာအရုပ်တစ်ခု လိုသဘောထားပြီး လုပ်နေတာကိုး။”

ဟု ဒေါသတကြီး အော်ပြောသည်။

“ဟဲ့အကောင် မက်ပီ. . ထစမ်း၊ ဖိနပ်တွေကို ဝါးစား သလို ဖျက်ဆီးပစ်နေတဲ့ နင့်ခြေထောက်တွေကိုထူပြီး ထရပ်စမ်း”

ပြောပြောဆိုဆို အမေတော်ရီးစ်သည် မက်ပီ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုဆွဲ၍ထူသည်။ မက်ပီက အမေ့မျက်နှာကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမျက်နှာပေးဖြင့် ကြည့်ကာ မထချင်ထချင်နှင့် ထရပ်သည်။

“ဒီမယ် . . ဟဲ့မက်ပီ ငါပြောတာနားထောင်စမ်း”

ဟုအမေတော်ရီးစ်ကပြောသည်။

“ဟဲ့ကောင် ငပျင်း. . . ငါပြောတာသေသေချာချာနားထောင်၊ မြင်းကို သွားဖမ်းပြီး ကုန်းနှီးတင်လိုက်၊ နင်မွန်ထရေမြို့ကို သွားရမယ်၊ ဆေးကုန်နေပြီ၊ ဆားလည်းကုန်နေပြီ၊ အခုချက်ချင်းသွား. . . သွားဆိုသွားစမ်း၊ မြင်းကို အရင်သွားဖမ်း”

တော်လှန်အာခံချင်သည် အမူအရာသည် မလွန်ပဲ မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်လာသည်။

“ကျုပ်ကို မွန်ထရေလွတ်မယ် ဟုတ်လား”

၁၃ □ ဖောင်စွန်းသူ

ဟု မကျေနပ်သည့်လေသံဖြင့် မေးသည်။

“ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲသွားရမယ် ဟုတ်လား . . . ။အမေ
ဒိုင်းတာကြီးက ဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ”

အမေတော် ရိုးစ်က မက်ပီအား မျက်မှေခင်ကုပ်၍
ကြည့်သည်။

“စကားမများနဲ့”ဟု ပြောသည်။

“နင် သကြာလုံးဝယ်စားရလိမ့်မယ်လို့ မထင်နဲ့ . . . ။ ငါက
ဆေးနဲ့ ဆား ဝယ်ဖို့ပဲ၊ ပိုက်ဆံပေးမှာ တစ်ပြားမှပိုမပေးဘူး . .
နားလည်လား”

မက်ပီက ပြုံးသည်။

“ကျုပ်သွားရင် ဦးထုပ်ပတ်တဲ့ သားရေကြိုးပြားကလေး
တော့ တပ်ပေးလိုက်မယ်မဟုတ်လား အမေ” ဟု မေးသည်။

အမေတော် ရိုးစ်သည် သူ့သားအပေါ် သနားစိတ်
ကလေးဝင်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ထစ်လျော့ပေးလိုက်
သည်။

“အေး . . . မက်ပီ၊ သားရေကြိုးပြားတော့ တပ်ချင်ရင်
တပ်သွား”

မက်ပီသည် ချက်ခြင်းပင် ရွှင်မြူးတက်ကြွလာသည်။

“အမေ . . လက်ကိုင်ပုဝါအစိမ်းကလေးကော ယူသွားရ
မလား”

“အေး . . . မြန်မြန်သွားပြီး ဘာပြဿနာမှ မရှိဘဲ မြန်မြန်
ပြန်လာမယ်ဆိုရင် လက်ကိုင်ပုဝါအစိမ်းလည်း ပေးလိုက်မယ်၊ပြီး
တော့ နင်အစား စားတဲ့အခါ လက်ကိုင်ပုဝါ အစိမ်းကို မပေစေနဲ့

ဖြေနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၁၄

ကြားလား၊ ပေအောင်လုပ်မယ် ဆိုရင်တော့ ငါမပေးလိုက်ချင်ဘူး”

“မမေ့စေရပါဘူး အမေရာ စိတ်ချပါ။ ကျုပ် သတိထား ပြီး ကိုင်မှာပေါ့။ ကျုပ် ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး အမေရာ . . . ၊ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ”

“ဘာ . . . ဟဲ့အကောင် နင်က နင့်ကိုယ်နင် လူကြီးတဲ့၊ ငါလေ ပြောလိုက်ရ”

မက်ပီသည် ခနော်နီခနော်နဲ့ဖြစ်နေသော ကျီထဲသို့ ဝင်သွား ပြီး ကြိုးတစ်ချောင်းယူသည်။ ရွှင်မြူးသွက်လက်သော ခြေလှမ်း များဖြင့် မြင်းဖမ်းရန် တောင်ကုန်းသို့တက်သည်။

နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် မက်ပီသည် အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် သူ့အဖေ မြင်းကုန်းနီးပေါ်၌ ခွထိုင်ကာ တဲတဲခါးဝ၌ရပ်နေသည်။

မြင်းကုန်းနီးမှာ သုံးစွဲလာခဲ့သည့်နှစ်များစွာ ကြာခဲ့သည် ဖြစ်သဖြင့် ဟောင်းနွမ်းလှလေသည်။ မြင်းကုန်းနီးကိုအုပ်၍ ချုပ်ထားသည့် သားရေစမှာ ပေါက်သည့်နေရာက ပေါက်၍ ပြုသည့်နေရာက ပြုနေသဖြင့် အတွင်းမှသစ်သားဘောင်များ ကိုပင် မြင်နေရသည်။

အမေတော်ရီးစ်သည် သားရေကြိုးပြားကလေးတပ် ထားသည့် ဦးထုပ်အနက်နှင့်လက်ကိုင်ပုဝါအစိမ်းကလေးကို ငြိမ်း တဲထဲမှ ထွက်လာသည်။ ဦးထုပ်ကို မက်ပီ၏ခေါင်းတွင် ဆောင်း ပေးသည်။ လက်ကိုင်ပုဝါအစိမ်းကလေးကို မက်ပီ၏လည်ပင်း တွင် ချည်ပေးသည်။

၁၅ □ ဖောင်ထွန်းသူ

မက်ပီ၏ကိုယ်ပေါ်မှ အပြာရောင်ချည်ကြမ်းအင်္ကျီသည် သူ၏ ဂျင်းဘောင်းဘီလောက်မျှပင် အရောင်မပြောင်တော့ပေ။ အလျှော်အဖွတ်နည်းသဖြင့် တစ်ထည်လုံး ချေးအထပ်ထပ်တပ် တာ မည်းနက်နေသည်။

အမေတော်ရိုးစံက ဆေးပုလင်းနှင့် ငွေဒင်္ဂါးပြားများ လှမ်းပေးသည်။

“ဒီဟာက ဆေးဝယ်ဖို့” ဟုပြောသည်။

“ဟောဒါက ဆားဝယ်ဖို့၊ ဒီဟာကတော့ နှင့်အဖေ အတွက် ဆီမီးပူဇော်ဖို့ ဖယောင်းတိုင်ဝယ်၊ ဒီဟာကတော့ နှင် သကြားလုံး ဝယ်စားချင်ရင် ဝယ်စားဖို့ပေးတာ၊ ကြားလား”

“အမေတို့မိတ်ဆွေ မစွက်ရိုးဒဗိုက်စံက နှင့်ကို ညစာ တွေးလိမ့်မယ်၊ အိပ်စရာနေရာပေးလိမ့်မယ်၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဝင်တဲ့အခါမှာ သေသေချာချာ ရှိခိုးပြီး ဆုတောင်း၊ ဘုရားသခင်နဲ့ ဖယ်တော်မေရီရဲ့ ရုပ်ပုံတွေကို ကြည့်တဲ့အခါမှာလည်း တွေ့ ထရာတွေ စိတ်မကူးနဲ့နော်၊ လှတဲ့အပိုင်းတွေကိုချည်း ကြည့်နေ ထာမကောင်းဘူး။ ငါပြောတာ နားလည်ရဲ့လား၊ ဝံပုလွေငပျင်းရဲ့”

မက်ပီက ခေါင်းညိတ်သည်။ ဆောင်းထားသည့် ဦးထုပ် နတ်အောက်မှ ဆံစများသည် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထိုး ထွက်နေကြသည်။ သူ့သားသည် လူလားမြောက်လာပြီ။ ပိန် ရှည်ရှည်မြင်းပေါ်၌ ထိုင်နေသည်မှာ ကျက်သရေ ရှိလှပါသည်။ အသားမည်းမည်း ပိန်ပါးပါး၊ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် လူချောသေး

၁၆ □ ဖောင်ထွန်းသူ

တစ်ယောက်ဟုထင်၏။

“အေးကွယ် . . . အမေက မင်းတစ်ယောက်ထဲ မလွတ်ချင် ပါဘူးကွယ်၊ ဆေးကုန်နေလို့သာ လွတ်ရတာ” ဟု နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လေသံဖြင့် တိုးတိုးသာသာ ပြောသည်။

“အိမ်မှက ဆေးမရှိရင် မဖြစ်ဘူးသားရဲ့ သိလား၊ သွားကိုက်တာတို့ ဗိုက်နာတာတို့က ဘယ်အချိန်ထဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ပြောနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါတွေဖြစ်လာလို့ ဆေးမရှိရင် ခက်တယ်သားရဲ့ ”

“သွားမယ်အမေ” ဟု မက်ပီက နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျုပ် မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့မှာပါ၊ နောက်ကိုလည်း မကြာ မကြာ တစ်ယောက်ထဲ လွတ်လို့ရပါပြီ အမေရာ၊ ကျုပ်လူကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ”

“နင်ဟာလေ အခုထက်ထိဘာမှ မသိနားမလည်သေး တဲ့ ငမိုက်ကလေးပါ” ဟု အမေတော်ဇိုးစ်က ရေရွတ်သည်။

မက်ပီသည် မြင်းပေါ်၌ ထိုင်နေရာမှ ကိုယ်ကို မတ်မတ် ဖြစ်အောင် ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြင်းကို ခတ်သွက် သွက်နှင်၍ ထွက်သွားသည်။

အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သည့်အခါ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့အား ရပ်၍ ကြည့်နေသည့် အေမဲ့ရိုး၊ ရိုစီ၊ အမေတော်ဇိုးစ်။ မက်ပီက တစ်ချက်မျှ ပြုံးပြလိုက်ပြီး မြင်းကို စိုင်းသွားသည်။

မက်ပီသည် လမ်းအနိမ့်ပိုင်းထဲသို့ဆင်းကာ မြင်ကွင်း

ဈေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၁၇

အတွင်းမှ ပျောက်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှ အမေတော်ရိုးစသည် သူကလေးနှစ်ယောက်အား လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ် သူ ပြောသည်။

“အေးလေ . . . ခုဆိုရင် သူလဲ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လှ နီးနေပါပြီ။ အိမ်မှာ ယောက်ျားကြီးကြီးမားမား တစ်ယောက် ပြန်ပြီးရှိလာတာ ကောင်းတာပေါ့။”

သူသည် ကလေးနှစ်ယောက်အား စူးစူးဝါးဝါးကြည့် လိုက် သည်။

“ဟဲ့ နင်တို့နှစ်ကောင် ကျောက်ဆောင်တွေဘက် သွားကြ တော့လေ” ဟု ခိုင်းသည်။

“ဒီရေကျသွားပြီဟဲ့ အခုလောက်ဆိုရင် ကမာကောင်တွေ အများကြီး ရောက်နေရောပေါ့”

အမေတော်ရိုးစသည် ငါးများတံကို ကလေးနှစ်ယောက် အား ပေးလိုက်သည်။ ကျောက်ဆောင်များဆီသို့ ဆင်းသွားနေ ကြသော ကလေးများကို နောက်မှနေ၍ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကျောက်ဆုံကိုယူကာ တံခါးဝ၌ထိုင်၍ ဂျုံများကို ကြိတ် နေသည်။ သူ့သားမက်ပီ ထွက်သွားရာလမ်းမဆီသို့လည်း မကြာ ခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။

မွန်းတည့်ချိန်ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် မွန်းတိမ်းလာ သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်သည် ကမာကောင်များနှင့် ငါးများကို ဆွဲကာ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့သည် ကမာကောင်များ အား အသားများပျော့ညက်သွားအောင် ထုရှိုက်လာခဲ့ကြသည်။

၁၈ □ မောင်တွန်းသူ

ပင်လယ်ရေပြင်နောက်သို့ နေ့စုံးစုံးမြုပ်သွားချိန်တွင် သား အမိသုံးယောက် ညနေစာစားကြသည်။ ထို့နောက်အားလုံး တံခါးဝ၌ထိုင်ကာ တောင်တန်းများ၏ထိပ်မှ ပြည်းပြည်းခြင်း ထွက် ပေါ်နေသောလကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

“အခုလောက်ဆိုရင် မက်ပီတစ်ယောက်တော့ အမေတို့ သူငယ်ချင်း နို့ဒဇိုဂက်စ်ဆီ ရောက်နေလောက်ပြီကွယ်” ဟု ပြော သည်။

“မစ္စနို့ဒဇိုဂက်စ်ကလည်း သူ့ကိုအစားကောင်း အသောက် ကောင်းတွေ ကျွေးနေရောပေါ့။ အံမယ် လက်ဆောင်တောင် ပေးချင်ပေးထားမှာ”

“ကျွန်တော်ကြီးလာတော့လည်း ဆေးဝယ်ဖို့ မွန်ထရိုမြို့ ကို သွားမယ်နော် အမေ” ဟု အေမဲ့ဇိုက ပြောသည်။

“မက်ပီက ဒီနေ့ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီနော် ဟုတ်လားအမေ”

အမေတော်ဇိုနစ်က လိမ်မာပါးနပ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟာ လူကြီးတစ်ယောက် လိုလာတဲ့အချိန်မှာ လူကြီးဖြစ်လာတာပေါ့ကွယ်၊ အမေတွေ့ ဖူးတာ ပြောပြမယ် မှတ်ထား၊ အသက်လေးဆယ်ကျော်တွေ အမေတွေ့ခဲ့ဖူးတယ်၊ လူကြီးမလိုတဲ့အချိန်တွေမှာ သူတို့ဟာ ကလေးတွေဖြစ်နေတာပဲ။”

မကြာခင်မှာပင် သူတို့သည် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ကြသည်။ အမေသည် သူ၏ဝက်သစ်ချသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ခုတင်

၁၉ □ မောင်ထွန်းသူ

ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ အမေ့ခုတင်သည် အခန်း၏ တစ်ဖက် နံရံ၌ ကပ်ထားသည်။ အေမဲရိန်းနှင့်ရိုစီတို့သည် ကောက်ရိုးများနှင့် သိုးရေများခင်းထားသည့် သေတ္တာဟောင်းထဲသို့ ဝင်အိပ်ကြသည်။

လသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်တက်လာသည်။ ပင်လယ် ပြင်မှ လှိုင်းလုံးများသည် ကျောက်ဆောင်များဆီသို့ ပြေးလွှား ရိုက်ခတ်ကာ တဝုန်းဝုန်းအသံများ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ဖန်တီး နေကြသည်။ ပထမဆုံးသော ကြက်တွန်သံများ ကြားရသည်။ လှိုင်းလုံးများ၏ ရိုက်ခတ်သံများသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း စဲသွား သည်။ လသည် ပင်လယ်ပြင်ဘက် နိမ့်ဆင်းလာသည်။ နောက် တစ်ကြိမ် ကြက်တွန်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လမင်းသည် ရေပြင်နှင့် ထိလူနီးပါးဖြစ်နေပြီ။ ထိုအချိန် တွင် မက်ပီသည် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းကာ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာ သည်။ သူ့ခွေးက သူ့အားအဆက်မပြတ်ဟောင်၍ မြင်းကိုပတ်ချာ လှည့်ပြေး၍ ဆီးကြိုသည်။ မက်ပီသည် မြင်းပေါ်မှ ကသော ကမျော ခုန်ဆင်းသည်။ လရောင်အောက်တွင် သစ်သား တဲငယ် သည် ငွေရောင်လက်နေသည်။ တဲငယ်၏အရိပ်သည် မြောက် ဘက်နှင့် အရှေ့ဘက်တွင် ထိုးကျလျက်ရှိသည်။ အရှေ့ဘက်တွင် တောင်တန်းကြီးများသည် ကောင်းကင်ဆီသို့ ထိုးတက်နေကြ သည်။

မက်ပီသည် လှေကားသုံးထစ်ကိုတက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာသည်။ အတွင်းဖက်တွင် မှောင်မည်းလျက်ရှိ၏။ ထောင့်တစ်ထောင့်မှ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံများ ကြားရသည်။

ဗျူးနှင့်ဝိသွင်ကြောက်စွာကြိုရာမှာ ၀ ၂၀

အမေသည် သူ့ခုတင်ပေါ်မှ လှမ်းမေးသည်။

“ဟဲ့ . . . ဘယ်သူလဲ၊ မက်ပီလား”

“ဟုတ်တယ်အမေ”

“ဆေးရခဲရဲ့လား”

“ရခဲတယ်အမေ”

“ဒါဆိုရင် အိပ်ရာဝင်တော့”

“အမေက ဒီနေ့ည မင်း နိုးဒီနီကုတ်စ်တို့အိပ်မှာ အိပ်ခါနီး မယ်လို့ တွက်ထားတာ”

မက်ပီထံမှ ဘာသံမှ မကြားရ။ သူသည် အမှောင်ထုထဲတွင် ရပ်နေသည်။

“ဟဲ့ . . . မက်ပီ၊ ဘာပြုလို့ရပ်နေရတာလဲ၊ နင် အရက်တွေ သောက်လာသလား”

“သောက်လာတယ်အမေ”

“ဒါဆိုရင်လဲ အိပ်တော့၊ အိပ်လိုက်ရင် နင် အမေ့ပြောချင်တာမ”

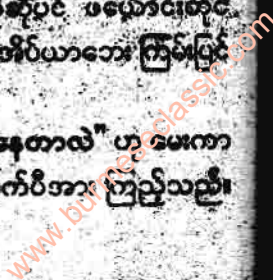
“ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပါဦးအမေရယ်” ဟု မက်ပီက ပြောသည်။

“ကျုပ်တောင်တန်းတွေဘက်ကို ခြေမပြုတ်တော့နာ”

“ဟဲ့ . . . ဘာပြောတယ်၊ နင် ရှုနေသလား”

အမေတော်နိုးစ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းသည်။ သူသည် ဖယောင်းတိုင်ကို သူ့အိပ်ယာဘေး ကြမ်းပြင် ပေါ်၌ စိုက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . . မက်ပီ နင် အာတွေပြောနေတာလဲ” ဟု မေးကာ သောကမကင်းသော မျက်နှာထားဖြင့် မက်ပီအား ကြည့်သည်။

၂၀ □ အင်းစိန်

မက်ပီ၏ မျက်နှာသည် ခါထိုင်းလိုမဟုတ်၊ တမူထူးခြားလှက်ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ပြောင်းလဲမှုကို သိသကဲ့သို့ ရှားရှား ဖော်ပြနေကြသည်။ သူ့မျက်လုံးများ၏ အကြည့်တွင် ပြုံးရယ်ခြင်းလည်းမရှိ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုများကိုလည်း မမြင်ရ။ သူသည် အလွန်ပင်ပန်းမောဟိုက်နေသည့် အသံဖြင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ပြောပြသည်။

မစ္စရီးဒ်ဖိုးဂက်စ်၏ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ လူတစ်ချို့ ရောက်လာသည်။ ဝိုင်အာရက်တွေ့သောက်ကြသည်။ မက်ပီလည်း ဝိုင်ထောက်မီသည်။ စကြာခင် အတောက်အဆု ကောင်းများကြသည်။ ရန်စသျှာ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထို့နောက်တော့ မက်ပီ၏ မီးချောင်း၊ မီးမြှောင်သည် သူ့လက်ထဲမှ လွတ်ထွက်သွားသည်။ အယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လွတ်သွားလိုက်သည်ကို သူလုံးဝ သတိမထားမိ။

သူ့စကားကို နားထောင်နေသော အမေတော်ရီးစ်၏ မျက်နှာသည် တင်းမာလာသည်။

“ကျွန်ုပ် လူကြီးဖြစ်နေပြီ အမေရ၊ အဲဒီလူက ကျွန်ုပ်ကို အမျိုးမျိုးပြောတယ်၊ ကျွန်ုပ်မခံနိုင်တဲ့ နာမည်တွေလည်း ခေါ်တယ်” အမေတော်ရီးစ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“အေး ဟုတ်တာပေါ့၊ မင်းလူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ” ဟု ပြော သည်။ “မင်းလူကြီးဖြစ်နေတာကို အမေသိပါတယ်ကွယ်၊ မင်းမီးမြှောင်ကို တိုင်မှာစိုက်အောင် ပစ်နေကတည်းက အမေ သိတယ်။ အဲဒီအချိန်ထဲက အမေစိုးရိမ်နေတာကွယ်”

၂၂ □ မောင်ထွန်းသူ

အမေ့မျက်နှာသည် တစ်ခဏမျှ နူးညံ့သိမ်မွေ့လာသည်။
ထို့နောက် တည်ငြိမ်တင်းမာလာသည်။ “ကဲ . . လုပ်တော့သား၊
အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ရင် လုပ်ကြမှဖြစ်မယ်၊ သွား သွား . .
အေမဲရိန်းနှင့် ရိုစီကိုနှိုး၊ မြန်မြန်သွား”

မက်ဝီသည် သူ့ညီနှင့် နှမငယ်လေးတို့ အိပ်နေသည့်
အခန်းထောင့်သို့ အပြေးအလွှားသွားသည်။ သူတို့အား အသာ
အယာ လှုပ်၍နှိုးသည်။

“ရိုစီ . . ထစမ်း၊ အေမဲရိန်း ခဏထစမ်း၊ အမေကပြော တယ်၊
မင်းတို့ ခဏထကြဦးတဲ့”

ကလေးနှစ်ယောက်သည် အိပ်မှုနံရံများနှင့် အိပ်ယာပေါ်
တွင် ထထိုင်ကြသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးကိုကြည့်ကာ မျက်စိများကို
ပွတ်နေကြသည်။ အမေတော်ရီးစ်သည် အိပ်ယာပေါ်မှဆင်း
လာပြီး . . .

“ဟဲ့ . . အေမဲရိန်း၊ ဟို မြင်းတစ်ကောင်ကို သွားဖမ်းချေ”
ဟုပြောသည်။

“မြန်မြန်သွား မက်ဝီအတွက် ပြင်ပေးရမယ်”

အေမဲရိန်းသည် ကပျာကယာ ထိုင်ရာမှထ၍ အပြင်သို့
ထွက်သည်။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသဖြင့် သူ့လမ်းလျှောက်သွား
နေပုံသည် ဒယီးဒယိုင်နိုင်လှ၏။

“ဟဲ့ . မက်ဝီ နင့်နောက်က လူလိုက်လာသံ ကြားခဲ့သေး
သလား” ဟု အမေကော်ရီးစ်က မေးသည်။

“မကြားဘူးအမေ၊ ကျုပ်သေသေချာချာ နားထောင်လာ

မြုံးနှင့်ဝိဇ္ဇာဝင်မြှောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၂၃

တာ၊ လမ်းမပေါ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး”

အမေသည် အခန်းထဲတွင် သုတ်သီးသုတ်ပြာ လှုပ်ရှား လျှက်ရှိသည်။ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ကြုံရသဖြင့် ကြောက် လန့်တကြား ပျံသန်းနေသော ငှက်တစ်ကောင်နှင့်တူနေသည်။

နံရံပေါ်မှ သံတစ်ချောင်းတွင် ချိတ်ထားသော ကင်းဘတ် ရေဘူးကိုဖြုတ်၍ ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချသည်။

သူ့အိပ်ယာပေါ်မှ စောင်တစ်ထည်ကိုခွာယူပြီး ခပ်သေး သေးဖြစ်သွားအောင် ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်လိပ်သည်။ အစွန်းထိပ် နှစ်ဖက်မှနေ၍ ကြိုးများနှင့် ပတ်ချည်ပြီး မီးဖိုဘေးမှ သေတ္တာ တစ်လုံးဆီသို့သွားကာ ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သေတ္တာ အဖုံးကိုဖွင့်၍ အတွင်းရှိဆာလာအိတ်တစ်လုံးထဲမှ အသား ခြောက်လက်တစ်ဆုပ်စာ ယူလိုက်သည်။ အနက်ရောင်ကုတ် အင်္ကျီ တစ်ထည်ကိုလည်း ထုတ်လိုက်သည်။

“ဧရာ မက်ပီ၊ ဝါ နင့်အဖေရဲ့ တုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထား”

မက်ပီသည် အခန်းအလယ်၍ရပ်ကာ သူ့အမေ၏ လှုပ်ရှား စွဲများကို ငေးကြည့်နေသည်။ အမေသည် တံခါးနောက်တွင်ချိတ် ထားသည့် နိုင်ဖယ် သေနတ်တစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်လာသည်။

မက်ပီက နိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုဆီးယူပြီး သူ့ပခုံးပေါ်တွင် ထွယ်လိုက်သည်။ အမေသည် သားရေအိတ်တစ်လုံးဆွဲယူလာပြီး အထဲမှ ကျည်ဆံများကိုထုတ်၍ တစ်တောင့်ခြင်းစီရေတွက်ကာ ဖော်ပီ၏ လက်ဖဝါးပေါ်တင်ပေးသည်။

“ဆယ်တောင့်ပဲ ရှိတော့တယ်” ဟု အမေက ရေရွတ်သည်။

၂၄ □ မောင်ထွန်းသူ

“နင် ကျည်ဆံကို ဖြုန်းမပစ်နဲ့နော်”

အပြင်မှ အေမဲရိန်း၏ခေါင်းသည် တံခါးပေါက်မှနေ၍ အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

“မြင်းဖမ်းလာပြီအမေ”

“ဟိုမြင်းပေါ်က ကုန်းနီးကိုယူပြီး နင်ဖမ်းလာတဲ့ မြင်းပေါ်ကိုတင်၊ ရော့ ဟော့ဒီမှာ စောင်နဲ့အသားခြောက်ထုတ်၊ မြင်းကုန်းနီးမှာ ချည်ပေးလိုက်”

မက်ပီသည် သူ့အမေ၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် ပြောဟန်ဆိုဟန်များကို စိတ်မကောင်းသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ငေးကြည့်နေဆဲ၊ သူ့နှုတ်ခမ်းများကို တင်းကြပ်စွာ စေ့ထားသည်။ သူ၏ သေးငယ်စူးရှသော မျက်လုံးအစုံသည် သူ့အမေသွားရာနောက်သို့ တစ်တောက်ကောက် လိုက်ကြည့်နေသည်။

“မက်ပီ ဘယ်သွားလဲအမေ” ဟု ရှိစီက လေသံတိုးတိုး ဖြင့် လှမ်းမေးသည်။

အမေ့မျက်လုံးအကြည့်သည် တင်းမာသွားသည်။ “မက်ပီ ခရီးသွားမလို့တဲ့၊ သူ့အခု လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ၊ လူကြီးတစ်ယောက် အလုပ်မျိုးတွေ လုပ်ရတော့မှာပေါ့”

မက်ပီသည် ကိုင်းနေသောကိုယ်ကို မတ်မတ်တောင့် တောင့် ဖြစ်သွားအောင် ပြင်၍ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ပါးစပ်အနေအထားသည် အမေတော်ရိုးစိမ်း၏ပါးစပ်နှင့် တူလှချေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပြင်ဆင်မှုအားလုံး ပြီးပြတ်သွားသည်။ မြင်းသည် အပြင်ဘက်၌ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ မြင်းကုန်းနီးတွင် ဒိုက်ထားသော ရေပူးမှ ရေစက်များသည် မြင်း၏ပခုံးပေါ်သို့

၂၅ □ ဘေးကင်းရေး

မီးကျနေကြသည်။

အာရုံကတက်ချိန်နီးလာပြီဖြစ်၍ လရောင်သည် ဖျော့တော့
တော့ ဖြစ်လာသည်။ ဝိုင်းစက်စက်လမင်းသည် ပင်လယ်ရေပြင်
ထက်ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ငိုက်ဆင်းလျက်ရှိသည်။ မိသားစုသည်
တဲငယ်ရှေ့တွင် ရပ်နေကြသည်။

အမေသည် မက်ပီအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်သိုင်း၍ ဖက်လိုက်
သည်။

“အမေမှာတာ နားထောင်စမ်း” ဟု ပြောသည်။ “မိုးမချုပ်
မချင်း ငါ့သားမနားနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းပင်ပန်း လုံးဝမအိပ်
နဲ့ မြင်းကိုလည်းဂရုစိုက်ပါ။ မြင်းသိပ်မောသွားရင် သားအတွက်
ခက်သွားမယ်”

မက်ပီက ခေါင်းညိတ်သည်။ အမေတော်ရိုးစိက သူ့သား
ဗျက်နာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ထပ်၍မှာပြန်သည်။

“ကျည်ဆံတွေကိုလဲ ချွေတာပြီးသုံး။ အားလုံးပေါင်းမှ
ဆယ်တောင့်ပဲရှိတယ်။ အသားခြောက်တွေကို တစ်ဝတစ်ပြ မစား
ဝမ်းနဲ့ သိပ်များများစားရင် ငိုက်နာတတ်တယ်။ တစ်ခါစားမှ
နည်းနည်းပဲစား အရွတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ရောစား။ တောင်မြင့်မြင့်
ပြီး တွေပေါ်ရောက်လို့ လူစသူစမြင်ရင် သူတို့နားမသွားနဲ့ သူတို့နဲ့
စားပြောဖို့လဲ မကြိုးစားနဲ့ ပြီးတော့ ငါ့သား ဘုရားရှိခိုးဖို့ မပေ့နဲ့”

အမေတော်ရိုးစိက မက်ပီ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုကိုင်၍ ခြေဖျား
ထောက်ကာ ပါးနှစ်ဖက်ကိုနှမ်းသည်။ မက်ပီကလည်း သူ့အဖေ
၏ ပါးနှစ်ဖက်ကိုပြန်၍ နမ်းသည်။ ထို့နောက် အေမဲရီးနှင့် ရှိစိ

ဗြူးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၂၆

တို့ထံသွားကာ ပါးများကိုနမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။

မက်ပီသည် အမေ့ထံ ပြန်လျှောက်လာသည်။ သူသည် အမေ့မျက်လုံးများကို စေ့စေ့ကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။ အမေ့မျက်လုံးများတွင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းမှုနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုစသည့် အားနည်းချက်တွေ ရှိနေလေမလား။

သို့သော်လည်း သူခန့်မှန်းထားသည့် အရာများကို မမြင်ရ၊ မတွေ့ရ။ အမေ့မျက်လုံးသည် ခက်ထန်တင်းမာလျက်ပင် ရှိ၏။

'ကဲသားသွားတော့'ဟု အမေကပြောသည်။ "ကြက်ပေါက်စလေးတစ်ကောင် အဖမ်းခံရသလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံနေမယ်။ အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး"

မက်ပီသည် တောင်ကြားတစ်ခုဆီသို့ဦးတည်၍ သူ့မြင်းကိုနှင်သည်။ ထိုတောင်ကြားမှတစ်ဆင့် တောင်တန်းကြီးများ ဆီကူးရန် ရည်မှန်းချက်ရှိ ထားသည်။ မက်ပီခရီးစထွက်ချိန်တွင် အာရုဏ်ဦးရောင်ခြည်သည် ကောင်းကင်ပြင်တွင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်စပြုနေပြီ။ လ၏အလင်းရောင်နှင့် နေ၏အရောင်တို့သည် သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြွလျက်ရှိကြ၏။ ဤစစ်ပွဲကြားတွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်တွေ့နိုင်ဖို့မလွယ်။

မက်ပီထွက်လာ၍ ကိုက်တစ်ရာမပြည့်ခင်မှာပင် သူတစ်ကိုယ်လုံးအား ဖြူဖူးသွားသည်။ သူ့မြင်း တောင်ကြားထဲသို့ မဝင်မှီမှာပင် သူ့ရုပ်လွှာကို ပီပြင်ထင်ရှားစွာ မမြင်ရတော့။

အမေတော်ရိပ်သည် တဲတဲခါးဝ လှေကားခုံပေါ်၌ ရပ်နေသည်။ သူ့ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်မူ အေးခဲရိုးနှင့် ရီစီ၊ မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် အမေတော်ရိပ်၏မျက်နှာကို မကြာ

၂၇ □ မောင်ထွန်းသူ

၁၈ ခိုး၍ကြည့်သည်။

ပုံမှိုင်းမှိုင်းဖြစ်နေသော မက်ပီ၏ရုပ်လွှာသည် တောင်ကြား အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှပင် အမေတော်ရိုးစ်သည် သက်ပြင်းချသည်။

သူ့ရင်သည် ပေါ့သွားသည်။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး တင်းမာနေရာမှ ပျော့ကျသွားသည်။ ထိုအခါကျမှပင် အမေတော်ရိုးစ်၏ ဗျတ်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်များ ထွက်အံ့ကျလာကြသည်။

“ချစ်စရာကောင်းတဲ့သားလေး၊ ငါ့သား လူချောလူလှ လေး။ ငါ့ထို့ မိသားစုကို အကာအကွယ်ပေးမယ့် သတ္တိခဲကလေး သွားရှာပြီ” ဟု မြည်တမ်းသည်။ သူ့ဘေးမှ အေမဲရိုးနှင့် ရိုစီတို့က ဆည်း ရှိုက်ကြီးတစ်ငင် ငိုကြွေးကြသည်။ လူတို့၏သဘောအရ ပိတ်ထိခိုက်လွန်း၍ ငိုကြွေးကြခြင်းဖြစ်၏။

ကြာလာတော့လည်း ငိုကြွေးသံပျောက်သွားပြီး ရှိုက်သံ သာ ကြားရတော့သည်။ အမေသည် ချာကနဲလှည့်ကာ တဲ အတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး တဲတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

အေမဲရိုးနှင့် ရိုစီတို့သည် အာရုဏ်အလင်းရောင်အောက်တွင် ယောင်တီးယောင်နဖြင့် ရပ်နေကြသည်။ တဲအတွင်းမှ အမေသည်ကို ဆက်၍ ကြားနေရပြန်သည်။ သူတို့သည် ပင်လယ်ပြင်၏ အပေါ်ဘက်ရှိ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်တက်၍ ထိုင်ကြသည်။

“မက်ပီ ဘယ်တုန်းက လူကြီးဖြစ်သွားတာလဲ” ဟု အေမဲရိုး မေး၏။

“ခနဲညကပေါ့” ဟု ရိုစီကဖြေသည်။

၂၈ □ ဖောင်ထွန်းသူ

“မနေ့ညက မွန်ထရောမြို့ထဲမှာ ဖြစ်လာတာ”

ပင်လယ်ပြင်တွင် နီရဲရဲအရောင်များ ထင်ဟပ်လာသည်။
တောင်တန်းများ နောက်ဘက်မှ နေမင်းသည် အထက်ဘက်သို့
မြင့်တက်လာနေပြီ။

“ငါတို့ ဒီနေ့ မနက်စာ စားရမှာမဟုတ်ဘူး” ဟု အေမဲရီး
က ပြောသည်။

“အမေက ချက်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရိုစီက ဘာမှပြန်မပြော။

“မက်ပီက အခုဘယ်သွားမှာလည်း” ဟု ထပ်မေးပြန် သည်။

ရိုစီကလှည့်ကြည့်သည်။

“သူ ခရီးထွက်သွားတာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမှာ မဟုတ်
တော့ဘူး”

“သူ သေသွားပြီလား . . သူသေသွားပြီလို့ထင် . .
ထင်ဆလားဟင်”

ရိုစီက ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်သည်။ မိုးကုပ်
စက်ဝိုင်းဆီမှ တလူလူတက်နေသည့် မီးခိုးငွေ့များကို မြင်ရသည်။
မိမိတို့ဘက်သို့ လာနေသည့် သင်္ဘောတစ်စီး၊ သူသည် သက်ပြင်း
ချသည်။

‘သူ မသေသေးပါဘူးဟယ်’ ဟု ရိုစီကပြောသည်။

“အခုထက်ထိတော့ သူမသေသေးပါဘူး”

မက်ပီသည် သူ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို သူ့ရှေ့ရှိ မြင်းကုန်းနီး
ပေါ်၌ ကန့်လန့်ဖြတ်ထင်၍ ကိုင်ထားသည်။ သူသည် တောင်

ဤနှင့်စံ့ဝင်မြောက်စက္ကူထိုများ ၂၉

တုန်းထက်သို့တက်ရန် မြင်းဇက်ကြီးကို လွတ်ပေးထားသည်။ ထို့နောက် ကျောက်ခဲများ ထူထပ်ပေါများရာ တောင်ကုန်း၏ အစ်ဖက်ဆင်ခြေလျောအတိုင်း ဆင်းသည်။

တောင်ကြားအထဲသို့ရောက်သည့်အခါ နောက်သို့ တစ်ချက် ထုည့်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း မြူများဖုံးအုပ်နေသဖြင့် ဘာကို စုဆောင်းကွဲကွဲ မမြင်ရ။ မက်ပီသည် ရှေ့သို့ပြန်လှည့်ကာ မြင်းကို ဆက်နှင်သည်။ တောင်ကြားအတွင်းသို့ဝင်သည်။

တောင်ကြားလမ်းသည် သစ်ရွက်ဆွေးများ၊ ကျောက်စ ကျောက်နုများနှင့် မြေကြီးများ ရောထွေးပေါင်းစပ်နေသည့် ထမ်းဖြစ်သည်။ ထိုလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားပြီးနောက် မကြာမီမှာ စင် စမ်းချောင်းတစ်ခုဆီသို့ ရောက်သည်။

စမ်းချောင်းသည် ရေစီးညင်သာသည်။ နံနက်ခင်း နေရောင် ဖြည့်အောက်ဝယ် ရေပြင်သည်တလက်လက်တောက်ပနေသည်။ ရေအောက်တွင် ကျောက်တုံးသေးသေးများ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု ချိနေကြသည်။

လမ်းသည် စမ်းချောင်းကိုဖြတ်၍ တစ်ဖက်ကမ်းပါးပေါ် သို့ ထက်သွားသည်။ မြင်းသည် စမ်းချောင်းကိုအဖြတ်တွင် တစ် ခဏမျှရပ်သည်။

မက်ပီက ချက်ခြင်း ဇက်ကြီးကို လျှော့ပေးလိုက်သည်။ မြင်း သည် ညင်သာစွာ စီးဆင်းနေသောရေကို စုပ်၍စုပ်၍ သောက် နေသည်။

တောင်ကြား၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ နံရံများသည် ခတ် စောက်လာသည်။ လမ်း၏ဝဲယာတွင် သစ်ပင်ကြီးများ ခြံရံနေ

၃၀ □ ဖောင်တွန်းသူ

သည်။

သေးသေးကွေးကွေး သစ်ပင်များမဟုတ်၊ လုံးပတ် ကြီးကြီး နှင့်မြင့်မားသော အပင်ကြီးများဖြစ်သည်။ စိမ်းလန်းသော သစ်ရွက်များနှင့် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များသည် ပိတ်ဆို့ကာဆီး လျှက်ရှိကြ၏။

သစ်ပင်ကြီးများကြားသို့ ရောက်သွားသော မက်ပီသည် နေရောင်ကို မမြင်ရတော့ပေ။ မိုးကောင်းကင်နှင့်လည်း အဆက် ပြတ်သွားသည်။

မက်ပီသည် ရေဗူးကိုယူ၍ ရေတစ်ကျိုက်မော့သည်။ ဆာလာအိတ်ထဲမှ အသားခြောက်တစ်စကိုယူ၍ ပါးစပ်ထဲထည့် ကာ သွားများနှင့် ကြိတ်ဝါးသည်။ ဝါး၍ ပဲ့လာသည့် အသားစကို မျှီချလိုက်၊ ရေကို တစ်ငုံမော့လိုက်လုပ်သည်။

သူ့မျက်လုံးများသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းကို ဖော်ပြနေ ကြသည်။ လမ်းပေါ်မှမြေသည် မည်းနက်နေသည်။ မြင်းခွာသံ သည် တောင်ကြားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိသည်။

တစ်နေရာတွင် အမြင့်ဘက်မှ စီးဆင်းလာနေသော စမ်းချောင်းတစ်ခုနှင့်ဆုံမိသည်။ ကျောက်တုံးကျောက်စွန်းများ ကြားမှ တိုးဝှေ့စီးဆင်းလာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ချရင်ကောက်ပင်များသည် ရေပြင်ဘက်သို့ ကွေးညွှတ် ကြနေကြသည်။ မက်ပီသည် သစ်ပင်တစ်ပင်မှ သစ်ရွက်အနည်း ငယ်ကို ခူးယူပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်၍ဝါးသည်။

ရုတ်တရက် မက်ပီသည် နောက်သို့ ချောက်လှည့်ကြည့် သည်။ မြင်းကိုဖိနပ်သံခွန်ဖြင့် တစ်ချက်တို့ကာ သစ်ပင်ကြီး

၃၀ □ ဖောင်ထွန်းသူ

တစ်ပင်နောက်သို့ ဝင်သည်။

မြင်းဟိလိုက်မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ဇက်ကြိုးကို တအား တုန်ဆွဲထားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ခုအပေါ်၌ အာရုံ စူးစိုက်လက်ရှိခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။

မြင်းခွာသံကြားရသည်။ တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း စိုင်းဝင် လာသည့် မြင်းသမားတစ်ယောက်၊ ပါးနှစ်ဖက်က နီရဲရဲ၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးများကဖွေးဖွေး၊ လူပုံပန်းက ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်။

မြင်းသမားသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် စိတ်မဝင်စား၊ သူ့လမ်းသူသွားသည်။

မြင်းခွာသံသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားပြီး နောက်ဆုံးတွင် ပျောက်သွားသည်။ မက်ပီသည် သစ်ပင်ကြီးနောက်မှ ပြန်ထွက် လာသည်။ လမ်းပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။

သူ့စိတ်သည် စောစောကလောက် ဝနာမငြိမ်၊ နားအေး ပါးအေးလည်းမရှိ။ သူသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လက်တစ်ဖက် နှင့် ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

လမ်းသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မတ်စောက်စောက်ဖြစ်လာ သည်။ သစ်ပင်များသည်လည်း ကျိုးတိုးကျဲတ်။ အပင်များသည် စောစောကလောက် မကြီးတော့။

မြင်းကတော့ သူ့လမ်းသူဆက်၍ သွားပြသွားလျက်ရှိသည်။ နေသည် တဖြည်းဖြည်းခြင်း မြင့်တက်လာနေရာမှ အနောက် ဆက်ကောင်းကင်ဆီသို့ သက်ဆင်းသွားလျက်ရှိသည်။

တောင်ကြားမှအထွက်တွင် မက်ပီသည် မြင်းပေါ်မှ ခင်း သည်။ သူ့မြင်းကို လမ်းဘေးတစ်ဘက်ရှိ စမ်းချောင်းဆီသို့ ဆွဲသွား

ပြီး ရေတိုက်သည်။

သူ့ရေဖူးကိုယူ၍ ရေအပြည့်ဖြည့်သည်။ ဤနေရာတွင် လမ်းသည် စမ်းချောင်းနှင့် တခြားစီခွဲထွက်လာသည်။ သစ်ပင်များကို မမြင်ရတော့။

လမ်းဘေးဝဲယာတွင် ချုံများနှင့်နွယ်ပင်များကိုသာတွေ့လာရသည်။ မြေသည် စောစောကလို ပျော့ပြောင်းခြင်းမရှိတော့။

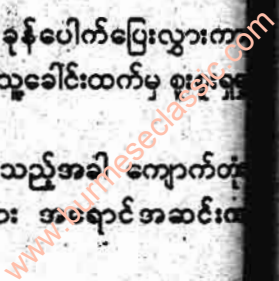
အညိုရောင်ကျောက်ခဲများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့်မြေသည် မာကျောလှသော မြင်းခွာသံကြောင့် ဖွတ်၊ ပဒတ် စသော ပိုးကောင်မွှားကောင်များသည် လမ်းပေါ်မှနေ၍ ကစဉ့်ကလျားထွက်ပြေးကာ နီးရာချုံများကို တိုးဝင်သွားကြသည်။

မက်ပီသည် မြင်းပေါ်မှနေ၍နောက်သို့ လည်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ သူသည် သစ်ပင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့သည့် ကွင်းခေါင်ခေါင်ထဲ၌ ရောက်နေလေပြီ။ ဘယ်ဘက်ကဘဲ လှမ်းကြည့်ကြည့် သူ့ကို မြင်နိုင်လေပြီဖြစ်၏။

သူ့ဆက်လာခဲ့ရသည့် ခရီးလမ်းပတ်ဝန်းကျင်သည် စောစောကထက်ပို၍ ကြမ်းတမ်းခြောက်သွေ့လာသည်။ လမ်းသည် အချို့နေရာများတွင် ကျောက်ဆောင်ကျောင်တုံးကြီးများအား ရှောင်တွင်းကွေ့ပတ်၍ သွားရသည်။

အညိုရောင်ယုန်ငယ်များသည် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားကာ ချုံပင်များနောက်သို့ ဝင်ပုန်းကြသည်။ သူ့ခေါင်းထက်မှ စူးစူးရှရှ အော်လိုက်သည့် ငှက်အော်သံ။

အရှေ့ဘက်ကို ရမျှာကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကျောက်တုံးများလွှမ်းနေသည့် တောင်ကတုံးများ အရောင်အဆင်းထ

၃၃ □ ဖောင်ထွန်းသူ

သွေ့ခြောက်ခြောက်။

နေရောင်အောက်တွင် ဖြူလျော်ဖျော့တော့သည့် အဆင်းကို ဆောင်နေကြသည်။ မြင်းသည် အမြင့်ထက်သို့ ဖြေးဖြေးမှန်မှန် သွားနေသည်။ လမ်းသည် တောင်ကြားလမ်းတည်ရှိရာ ကုန်းတစ်ကုန်းသို့ ဦးတည်နေသည်။

မက်ဝီသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူသည် မိနစ်ပိုင်းနှင့်အမျှ နောက်သို့လှည့်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ရွေ့ဖက် မြင်ကွင်းအတွင်းမှ တောင်ကုန်းများဆီသို့လည်း မကြာမကြာလှမ်းကြည့်သည်။

သူ့စိတ်တွင် သံသယသည် ကြီးထွားလာလျက်ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် တောင်တန်းတစ်ခု၏ ထိပ်ပေါ်၌ မည်းမည်းရုပ်လွှာတစ်ခုကိုမြင်သည်။ သူသည် အကြည့်ကို ချက်ခြင်း လွှဲဖယ်ပစ်လိုက်၏။

ဤနေရာမှိုင်း၌ လူရိုက်လူခြေမြင်လျှင် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေ၍မဖြစ်၊ ထိုလူစားများသည် အခုလိုပင် တစ်နေရာ၌ ရပ်ကာ စောင့်ကြည့်နေတတ်သည်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါဟူ၍လည်း တိတိကျကျမသိ။ ဘယ်မှာနေကြသည်ဟူ၍လည်း ဂယဏန မပြောနိုင်။ သူတို့ကိုတွေ့လျှင် လုံးဝဂရုမစိုက်ပဲ ရှောင်ကွင်းသွားဖို့သာ အရေးကြီးသည်။ ထိုလူစားများသည် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားနေလျှင် အနှောက်အယှက်ပေးလေ့မရှိ။

လေထဲတွင် ဖုန်မှုန့်များ ပါလာလျက်ရှိသည်။ လေ၏ ထိုက်စားမှုကြောင့် တောင်ကုန်းများပေါ်မှ လွင့်ပါလာနေကြ

၃၄ □ ဖောင်ထွန်းသူ

သည့် ဖုန်များဖြစ်၏။ မက်ပီသည် ရေဗူးကိုဖြုတ်ကာ ရေတစ်ဝ
သောက်လိုက်သည်။ အဖုံးကို ကျပ်သွားအောင် အားထုတ်၍ ပိတ်
လိုက်ပြီး မြင်းကုန်းနီးတွင် ပြန်ချိတ်လိုက်သည်။

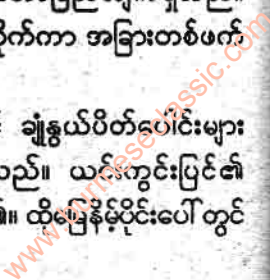
သူ့မြင်းသည် တောင်ကုန်းဆီသို့ တက်သွားသည်။ ကျောက်
တုံးကျောက်ခဲကြီးများကို ကွေ့ကာပတ်ကာ သွားနေရသည်။
တောင်ကြားဝသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းကို တစ်ခဏမျှ ဖက်သပ်
၍ရပ်ကာ လာလမ်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်သည်။

အတန်ကြာမျှ အသေအချာကြည့်သော်လည်း လူရိပ်လူခြေ
ကို မမြင်ရတော့။ သူ့လာခဲ့သည့် လမ်းမပေါ်တွင်လည်း လူစု
လူနု မမြင်ရ။

မက်ပီသည် တောင်ကြားလမ်းအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။
အဆမတန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကြောင့် သူ့မျက်လုံးများသည်
စင်းနေသည်။ အိပ်ချင်လှပြီ သို့သော်လည်း မျက်နှာထားကတော့
တည်ငြိမ်တင်းမာဆဲ။ တောင်တန်းများပေါ်မှ ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်
လာသောလေသည် တောင်ကြားလမ်းအတွင်းသို့ တရွှီးရွှီး
အော်မြည်ကာ ဝင်ရောက်လာလျှက်ရှိသည်။

ကောင်းကင်ထက်ရှိလေထဲတွင် သိမ်းငှက်တစ်ကောင်သည်
တစ်ပတ်ပတ် ပြန်ဝဲကာ ဒေါသတကြီး အော်မြည်လျက်ရှိသည်။
မက်ပီသည် တောင်ကြားလမ်းအတိုင်းလိုက်ကာ အခြားတစ်ဖက်
သို့ ငွဲကြည့်သည်။

အခြားတစ်ဖက်ရှိ အနိမ့်ပိုင်းတွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ
လွှမ်းခြုံထားသည့် ကွင်းပြင်တစ်ခုရှိသည်။ ယင်းကွင်းပြင်၏
အခြားတစ်ဖက်တွင် မြေနိမ့်ပိုင်းတစ်ခုရှိ၏။ ထိုမြေနိမ့်ပိုင်းပေါ်တွင်

မြင်းနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၃၅

ဝက်သစ်ချပင်များရှိသည်။ မြက်ပင် စိမ်းစိမ်းများလည်းရှိသည်။
ထိုမြေနိမ့်လွင်ပြင်၏ နောက်ဘက်တွင် တောင်တန်းတစ်ခုရှိ၏။
ထိုတောင်တန်းများပေါ်တွင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများနှင့်
ခြောက်သယောင်းနေကြသည့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ။

မက်ပီသည် ရေဗူးကိုဖြုတ်၍ တဝသောက်ပြန်သည်။
လေကခြောက်သွေလွန်းသဖြင့် အသက်ရှု၍မဝ သူ့နှာခေါင်းများ
သည် ပိတ်ဆို့ထားခြင်းခံရသလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများ
သည်လည်း အဆမတန် ခြောက်သွေလာသည်။

သူသည် မြင်းကို တောင်စောင်းအတိုင်းဆင်းရန် ဇက်ကြီးကို
လွတ်ပေးထားသည်။ မြင်းသည်အောက်ဘက်ရှိ မြေပြင်ပေါ်မှ
ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများအပေါ်တွင် ခြေချော်၍မလဲရန် သတိ
ကြီးစွာထား၍ လှုပ်ရှားနေသည်။ မြင်း၏ခွာအောက်မှ ကျောက်ခဲ
များသည်တောင်စောင်း ဆင်ခြေလျှောတစ်လျှောက် လိမ့်ဆင်း
သွားနေကြသည်။

အခုဆိုလျှင် နေသည် အနောက်ဘက် တောင်တန်းများ
နောက်သို့ ကုပ်ရှိုး ကွယ်ပျောက်ပေတော့မည်။ သို့သော်လည်း
အလင်းရောင်ကတော့ ဝက်သစ်ချပင်များနှင့် မြေပြန့်လွင်ပြင်ဆီ
သို့ ထိုးကျနေဆဲ။

မက်ပီသည်အဆမတန် ခြောက်သယောင်းနေသော တောင်
တုန်းဆီသို့ တစ်ချက်မျှမျှော်ကြည့်သည်။ အရိပ်မည်းမည်းသဏ္ဍာန်
တစ်ခုကို မြင်တွေ့ရပြန်၏။

ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်ရပ်နေသည့် လူတစ်ယောက်။

၃၆ □ ဖောင်ထွန်းသူ

မက်ပီသည် ထိုလူကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်း သူ့အကြည့်ကို ကယျာကယာ လွဲဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် သူသည် တောင်ထိပ်ဆီသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့်သည်။ စောစောက မြင်ခဲ့ရသောလူသည် ထိုနေရာတွင် မရှိတော့။

ဆင်ခြေလျှောအဆင်းခရီးသည်မြန်ဆန်လှ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် မြင်းသည်ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို နင်းမိပြီး ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မြင်းသည်ခြေကုပ်ရ အောင် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ထိန်း၍ဆင်းသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် တောင်ကုန်းခြေရင်းသို့ ဆိုက် ရောက်သွားကြသည်။ မက်ပီသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လက် တစ်ဖက်ဖြင့်ထိန်းကာ ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ဆူးကိုင် များ မခြစ်မိအောင် ကာထားသည်။

မက်ပီသည် ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုကို တက်လာခဲ့သည်။ ရှေ့တည့်တည့်တွင် မြက်ခင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် မြေပြန့်လွင်ပြင် တစ်ခု၊ လွင်ပြင်ထက်တွင် ဝက်သစ်ချပင် အချို့ရှိသည်။ မက်ပီ သည် တစ်ဘက်သို့မဆင်းခင် သူ့လာရာလမ်းဘက်သို့ အတန် ကြာမျှမျှော်ကြည့်သည်။ ကွင်းပြင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားမှုဟူ၍ တစ် ချက်မှမမြင်ရ။ ဘာသံမှလည်းမကြားရ။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် သူ့ရှေ့ရှိ ကွင်းပြင်ထဲသို့ ဆင်း ခဲ့သည်။ ကွင်းပြင်၏ အစွန်းတစ်ဘက်တွင်မူ စမ်းချောင်းငယ် တစ်ခု၊ မြေပြင်ထဲမှ စိမ့်ထွက်နေသည့် ရေဖြစ်သည်။ ဝါးရေသည် ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်၍ စီးဆင်းနေသည်။

၃၇ □ ဖောင်ထွန်းသူ

မက်ပီသည် သူ့ရေဘူးကို အရင်ဆုံးရေဖြည့်သည်။ ထို့နောက်ရေငတ်နေသောမြင်းကို ရေတိုက်သည်။ သူသည် မြင်းကို ဝက်သစ်ချပင်အုပ်အုပ်ဆီသို့ ဆွဲယူသွားသည်။ ဝောအုပ်အလယ်သို့ ရောက်သည့်အခါ အစစအရာရာ လုံခြုံသလိုဖြစ်သွားသည်။

အရပ်လေးမျက်နှာမှကြည့်၍ မမြင်နိုင်သည့် နေရာဖြစ်၏။ သူသည် မြင်းပေါ်မှကုန်းနီးများကို ဖြုတ်သည်။ မြင်း၏လည်ပင်းကိုကြီးတစ်ချောင်းဖြင့်ချည်ကာ ဝက်သစ်ချပင်တစ်ပင်တွင် ချည်ထားလိုက်သည်။ မြင်းသည် အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်မှ မြက်များကို လွတ်လပ်စွာ စားခွင့်ရနေပြီဖြစ်၏။

မြင်းသည် မြက်ခြောက်များကို အငမ်းမရ စားလျက်ရှိသည်။ မက်ပီသည် မြင်းကုန်းနီးတွင် ချိတ်ထားသည့် ဆာလာအိတ်ထဲမှ အသားခြောက်တစ်ခုကို ထုတ်ယူသည်။ တောအုပ်၏ အစွန်းရှိ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထိုသစ်ပင်အောက်မှနေ၍ကြည့်လျှင် လာလမ်းကို မြင်တွေ့နေရ၏။ သူသည် အပင်အောက်ရှိ ဝက်သစ်ချအရွက်များပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ အသားခြောက်ကိုလှီးရန် သူ့ခါးမြှောင်ကိုစမ်းသည်။ သူ့တွင် ခါးမြှောင်မရှိတော့။ သူသည် ဝက်သစ်ချပင်အနီးတွင် တစ်တောင်များထောက်၍ လှဲလိုက်သည်။ သူသည် အသားခြောက်ကို ပါးစပ်ထဲထိုးထည့်ပြီး ဝါးသည်။

အလင်းရောင်သည် အရှေ့ဘက်ရှိ တောင်ကုန်းများပေါ်

ဗျေးနှင့်ဂန္ဓဝင်မြှောက်ဝတ္ထုထိုများ □ ၃၈

သို့ ကျဆင်းနေဆဲ ဖြစ်သော်လည်း လွင်ပြင်ဘက်တွင်မူ အမှောင်
ရိပ်များသန်းနေပြီ။ ချိုးများသည် တောင်ကုန်းများဆီမှနေ၍
ရေအိုင်ရှိရာသို့ ပျံသန်းလာကြ၏။ ငုံးများသည် ချုံပုတ်များအတွင်း
မှ ထွက်လာကြပြီး ရေအိုင်ရှိရာသို့ ရောက်လာကြ၏။ တကျီကျီ
တကျာကျာ အော်မြည်လျက်ရှိကြသည်။

မက်ပီသည် ချုံပုတ်များဘက်မှ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည့်
အရိပ်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်သည်။ ဘာပါလိမ့်၊ သူသည်
နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ ရေအိုင်ဆီသို့လျှောက်သွားနေသည့်
တောကြောင်တစ်ကောင်၊ တောကြောင်သည် မြေပြင်တွင် ဗိုက်နှင့်
ရှုပ်တိုက်ကာ ဖြည်းဖြည်းခြင်းတွားသွားလျက်ရှိသည်။

မက်ပီသည် သူ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်သည်။
သေနတ်ပြောင်းဝကို တစ်ဖက်သို့လှည့်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက်
သူသည် လာလမ်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်သည်။

သူ့ဘေးမြေပြင်ပေါ်မှ ဝက်သစ်ချမ်းတစ်ချောင်းကို ကောက်
ယူကာ ရေအိုင်ဘက်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ငုံးများသည်
လန့်ဖျတ်ကာ ထပျံ့ကြသည်။ ချိုးများသည်လည်း ဝိုးကနဲ ပျံသန်း
ကြသည်။ တောကြောင်သည် မြေတွင်ဝပ်၍ ရေသောက်နေရာမှ
ထထိုင်သည်။ သူသည် မက်ပီအား အချိန်အတော်ကြာမျှ စိုက်
ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကြောက်ရွံ့သည့်လက္ခဏာမပြဘဲ
ချုံပုတ်များဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ဝင်ရောက်ပျောက် ကွယ်သွား
သည်။

တောင်ကြားလွင်ပြင်ထက်တွင် အမှောင်ရိပ်များ လွမ်းခြုံ

၃၉ □ မောင်ထွန်းသူ

သွား၏။ မက်ဝီသည် ဘုရားရှိခိုးသည်။ ပြီးလျှင်ပြီးချင်း သူ့
လက်မောင်းတစ်ဖက်တွင် ခေါင်းတင်ကာ မှိန်းသည်။ ချက်ချင်း
ပင် အိပ်မောကြသွားလေသည်။

လသည် အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်ပြင်တွင် မြင့်တက်လာ
သည်။ တောင်ကြားတစ်ခုလုံးကို အေးမြသော လရောင်က
လွှမ်းခြုံသွားသည်။

တောင်ထိပ်ဖျားဆီမှလေသည် တောင်ကြားလွင်ပြင်ဆီသို့
အဆက်မပြတ် ဆင်းလာလျှက်ရှိ၏။ ဇီးကွက်များသည် လျှပ်ရှား
လာကြသည်။ အလှမ်းဝေးဝေးတစ်နေရာရှိ ချုံပုတ်များဆီမှ
ကိုယိုတီ ဝံပုလွေတစ်ကောင်၏ အူသံ။ ဝက်သစ်ချပင်ကြားမှ
အော်ဟစ်ညည်းတွားနေသည့် လေသံ။

မက်ဝီသည် ဖျတ်ခနဲထိုင်ကာ နားစွင့်သည်။ သူ့မြင်း နှာမူတ်
သံများကို ပထမကြားရသည်။ လသည် အနောက်တောင်ဘက်
တောင်ကုန်းထက်တွင် မေးတင်လျက်ရှိပြီ။ တောင်ကြား လွင်ပြင်
သည် မှောင်နှင့်မည်းမည်း။ မက်ဝီသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို
မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင်ပြီး ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ သူ့လာခဲ့ရာလမ်းဘက်
ဆီမှ မြင်းဟီသံနှင့် မြင်းခွာသံများ ခပ်သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။

သူသည် ထိုင်နေရာမှ ပြုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်ပြီး သူ့မြင်းကို
ပြေးဆွဲသည်။ မြင်းကုန်းနီးကို ကပျာကယာပြန်တင်သည်။ ရုန်း
ကန်နေသည့်မြင်း၏ ပါးစပ်အတွင်းသို့ ပါးချပ်ကြိုးများ ဇွတ်ထိုး
သွင်းသည်။ အသားခြောက်အိတ်နှင့် ရေပူရိမ်ရုံ မြင်းကုန်းနီးပေါ်
စမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူသည် မြင်းပေါ်သို့ လှားခနဲ ခုန်

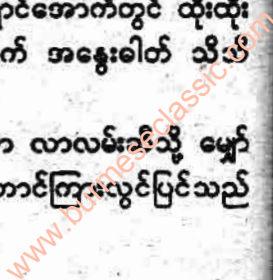
၄၀ □ မောင်ထွန်းသူ

တက်ကာ တောင်ကုန်းဘက်ဆီသို့ စိုင်းသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး မှောင်မည်းလျက်ရှိသည်။ မြင်းသည် တောင်ကြား လမ်းအဝင်ပေါက်ကို ရှော့ရှော့ရှုရှု ရှာတွေ့သည်။ တချီတချီတွင် ကျောက်ခဲများကို နင်းမိသဖြင့် ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်သည်မှ တစ်ပါး အခြားဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မဖြစ်။ မက်ပီ၏ လက် တစ်ဖက်သည် သူ့ဦးခေါင်းကို စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ ခေါင်းပေါ် တွင် သူ့ဦးထုပ်မရှိတော့။ ဤဦးထုပ်ကို သူအိပ်မောကျခဲ့ရာ ဝက်သစ်ချပင်အောက်၌ ထားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။

နံနက်အာရုဏ်တက်လုနီးချိန်တွင် မက်ပီ၏မြင်းသည် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ရုန်းတက်လျက် ရှိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လင်းတစ်ဝက် မှောင်တစ်ဝက်။ မက်ပီ သည် မြင်းဇက်ကို လျှော့ပေးထားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ခြေထောက်များသည် ချုံနွယ်များနှင့် ဝင်ငြိတတ်သည်။ သူ့ဒူးတစ်ဖက်မှ ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ထည်သည် ဆူးချုံတစ်ချုံ ဆွဲဖြုတ်နေောက်သို့ ပါသွားခဲ့လေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့်အလင်းရောင်သည် တောင်စောင်းထက် သို့ ဖြာဆင်းလာသည်။ ခြောက်သယောင်းနေကြသော ချုံပင်များ နှင့် ကျောက်တုံးများသည် အလင်းရောင်အောက်တွင် ထိုးထိုး ထောင်ထောင်ဖြစ်နေကြ၏။ ထို့နောက် အနွေးဓါတ် သိသိ သာသာ ဝင်လာသည်။

မက်ပီသည် မြင်းကိုခဏမျှရပ်ကာ လာလမ်း၌သို့ မျှော် ကြည့်ပြန်သည်။ အောက်ဘက်ရှိ တောင်ကြားလွင်ပြင်သည်

ဤနှင့်ဝေ့ဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၄၀

အမှောင်ထုလွမ်းဆဲ၊ လွင်ပြင်ထက်တွင် ဘာကိုမျှမမြင်ရ။ တိုးဝင်
လာသော အလင်းရောင်ဖြင့် ကောင်းကင်သည် ပြာလဲ့လဲ့
အဆင်းကို ဆောင်နေသည်။ သူ့ရောက်နေသည့် တောင်စောင်း
သည် ခြောက်သွေ့လွန်းလှ၏။ ပေါက်ရောက်နေသည့် ချုံပင်များ
မှာ အမြင့်သုံးပေထက် မပိုကြပေ။

မက်ပီ၏ရင်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ သူသည်
မြင်းကို ခဏဇက်သပ်ကာ ရေတစ်ဝသောက်သည်။ အသား
ခြောက်တစ်ဖဲ့ယူ၍ဝါးသည်။

သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ပျံသန်းသွားသည့် လင်းယုန်ငှက်တစ်
တောင် အမြင့်ကြီးမှ ပျံသန်းသွားခြင်းဖြစ်၏။

ရုတ်တရက် မက်ပီ၏မြင်းသည် တစ်ချက်မျှအော်ကာ
ဘေးတိုက်လဲကျသွားသည်။ သူသည် မြင်းပေါ်မှ လိမ့်ကြတော့
လေ့ဖြစ်သွားသည်။ တောင်ကြားလွင်ပြင်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာ
သည့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံသည် ပဲ့တင်ထပ် မြည်ဟီးကာ တောင်
ထုန်းဆီသို့ ရောက်လာသည်။

ရုန်းကန်လျှပ်ရွားနေသဖြင့် မြင်း၏လက်ပြင်တွင် အပေါက်
ထစ်ပေါက်၊ ထိုအပေါက်မှ သွေးများသည် တရဟော ထိုးထွက်
ထားလိုက်၊ ရပ်သွားလိုက်၊ မြင်းခြေထောက်များသည် မြေပြင်
ပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

မက်ပီသည် မြင်း၏ဘေးတွင် ပက်လက်။ သူသည် တောင်
ထုန်းအောက်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်သည်။ နောက်ထပ် ထွက်ပေါ်
ထားသည့် သေနတ်သံသည် တောင်ကြားနံရံများကို ရိုက်ခတ်

၄၂ □ ဖောင်ထွန်းသူ

မြည်ဟီးသွားသည်။

မက်ပီသည် သူ့အနားမှ ဖြတ်သွားသော ကျည်ဆန်သံကြောင့် ချုံပုတ်တစ်ခုနောက်သို့ အလန့်တကြား ခုန်ဝင်လိုက်မိသည်။

သူသည် မြေပြင်တွင် ဒူးနှစ်ဖက်နှင့် လက်တစ်ဖက် ထောက်၍ တောင်ကုန်းထက်သို့ သွားပြီးတက်သည်။ သူ့ညာ ဘက်လက်သည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို တစ်အားကုန် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူသည် သေဘေးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် သဖွယ် အရူးအမူး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေခြင်းဖြစ်သည်။

မကြာမီမှာပင် သူသည် စောစောက သူ့ခေါင်းထက် အုပ်မိုးနေသော တောင်စွန်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ဤနေရာတွင် ချုံပင်များသည် အတော်ကြီးမြင့်ကြသည်။ သူသည် ခါးထဲက ကုန်းကာ ချုံကြိုချုံကြားမှ ဖြတ်ပြေးသည်။

အကာအကွယ်ကင်းမဲ့၍ သေပြေးရှင်ပြေး သွားနေရသည့် ကြားမှပင် သေနတ်ကို မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် လုံးဝအကာကွယ် မရှိတော့သည့်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။

သူသည် တစ်ခဏမျှ မတ်မတ်ရပ်ကာ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကွင်းပြင်ထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုးဖြတ်ပြေးသည်။ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး၏ နောက်ဘက်တွင် ဝင်ရောက်ပြီး အကာအကွယ်ယူသည်။

သူသည် ကျောက်တုံးကို ကျောနှင့်မှီ၍ ရပ်ကာ အစောင့်ပြုသည်။ အသက်ကို မှန်မှန်ပြန်၍ ရှုနိုင်လောသည့်အ

၄၃ □ ဖောင်ထွန်းသူ

ကျောက်တုံးများကို အကာအကွယ်ယူ၍ ရှေ့ဆက်လျှောက်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အောက်ဘက်သို့ ချောင်း၍ကြည့်နိုင်သည့် ကျောက်တုံးနှစ်တုံးကြားရှိ အပေါက်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါ မက်ပီသည် ထိုနေရာ၌ အလျားလိုက်မှောက်ကာ သူ့သေနတ်ကို ရှေ့တွင်ချ၍ အောက်ဘက်သို့ ချိန်ထားလိုက်သည်။

အနောက်ဘက် တောင်တန်းများ၏ အပေါ်ဘက်ရှိ ကောင်းထင်ပြင်သည် နေရောင်ပက်ဖျန်းထားသဖြင့် နီရဲနေသည်။ မြင်းလဲ တွေနေသည့် နေရာဆီမှ ယင်ကောင်များ၏ တဝီဝီပျံဝဲသံများ ကြားနေရသည်။

ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်းဝ၏ ရှေ့တည့်တည့် မြေပြင်ထက်တွင် အညိုရောင် ငှက်ငယ်တစ်ကောင်။ ငှက်ငယ်သည် မြေပြင်၌ စုပုံနေသော သစ်ရွက်ဆွေးများကို ခြေနှင့်ယှက်ကာ အစာစာလျက်ရှိ၏။ စောစောက သူ့ခေါင်းအထက်မှ ပျံသန်းသွားခဲ့သော လင်းယုန်ငှက်သည် အရှေ့ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်၍ ပျံသန်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

အောက်အနိမ့်ပိုင်းထဲရှိ အလှမ်းဝေးကွာလှသော ချုံပုတ်တစ်ခုအတွင်းမှ လျှပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့လက်သည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို တစ်အားဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ချိုးတစ်ကောင်သည် လမ်းပေါ်တွင် တလှုပ်လှုပ် လျှောက်သွားနေရာမှ လမ်းမကိုဖြတ်လာပြီး ချုံပုတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ဤသို့ဝေဖန်ခြင်းဖြင့်စိတ်နှလုံးများ ဝ ၄၄

မက်ပီစောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်မှာ အချိန်အတော်ကြာခဲ့ပြီ ယခုအချိန်အထိတော့ အောက်ဘက်တွင် ဝက်သစ်ချပင် များ တစ်ပါး အခြားဘက်ကိုမျှ မမြင်ရသေး။

သူသည် အောက်ဘက် ကွင်းပြင်ပေါ်မှ အခြေအနေထဲ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေဆဲ။ ထိုအခိုက်မှာပင် ချုံပုတ်တစ်ခု နောက်ဘက်မှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

မက်ပီသည် မျက်လုံးများကို အားစိုက်၍ နောက်တစ် ကြည့်ပြန်သည်။ သူသည် လက်ထဲမှရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် လှုပ်ရှားမှုရှိနေသည့်နေရာသို့ ကျကျနနချိန်လိုက်သည်။ ချိန်ထားခိုက်မှ ပင် နောက်တစ်ဖန် လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။ မက်ပီသည် သေနတ်မောင်းကို ဆွဲညှစ်လိုက်သည်။ ဒိုင်းခနဲ မြည်ဟီးသွား သောအခါ သူသည် တောင်စောင်းတစ်လျှောက် ဆင်းသွားပြီး အခြားတစ်ဘက်သို့ ရိုက်ခတ်သည်။ ထို့နောက် ပဲ့တင်သံသည် မက်ပီဆီသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။

တောင်စောင်းဆင်ခြေလျှောက်တစ်လျှောက်လုံး ပြန်လှည့်တတ်ဆိတ်သွားသည်။ နောက်ထပ် လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း မမြင်ရတော့။ ထို့နောက် အောက်ဘက်မှ အော်မြည်ပြီး တက်လာသော သေနတ်ကျည်ဆန်တစ်တောင့်။ မက်ပီဘေးမှ ကျောက်တုံးတစ်ခု အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဝင်မှန်သည်။ မက်ပီ၏ ညာဘက်လက်မှ ပေါ်လာသောနာကျင်မှုဝေဒနာ သူ့လက်ညှိုးနှင့်လက်ခလေးဖြင့် လက်ဖမိုးတွင် စူးဝင်နေသည့် ကျောက်စလစ်စ၊ ကျောက်စသံလက်ဖမိုးမှနေ၍ စူးဝင်ကာ လက်ဖမိုးကို မောက်ထွက်ခဲ့သည်။

၄၅ □ ဖောင်ထွန်းသူ

သည်။ သူသည် စူးဝင်နေသည့်ကျောက်စကို သတိနှင့်ကိုင်၍ ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဒဏ်ရာမှသွေးများ ပန်းထွက်လာသည်။ သွေးသော ဒဏ်ရာသည် သွေးကြောကိုတော့မထိ။

မက်ပီသည် ကျောက်တုံးတွင် အခေါင်းပေါက်ဖြစ်နေသည့် နေရာကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပင့်ကူအိမ်များ မြင်ရသည်။ သူသည် ပင့်ကူအိမ်ကို ဆွဲဖျက်ကာ လက်နှင့်လုံးချေလိုက်ပြီး ဒဏ်ရာထဲသို့ ထိုးသိပ်ထည့်သည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ထွက်နေသောသွေးသည် ရှုပ်သွားသည်။

သေနတ်သည် မြေပြင်ပေါ်၌ လဲကျလျက်ရှိ၏။ မက်ပီသည် သေနတ်ကို ကပျာကယာ ပြန်ကောက်သည်။ ချက်ချင်း ကျည်ဆန်တောင့်ထပ်ထည့်သည်။ ထို့နောက် အလျားပြန်မှောက်ကာ နှစ်ဖက်ချွန် ညာဘက်သို့တွားသွားသည်။ ဖောင်ကမူပေါ် အထိ မထိသည်။

လှုပ်ရှားမှုကို မြင်ရပြန်ပြီ။ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်နှင့်သတိကြီးစွာ တွား၍ လှုပ်ရှားနေခြင်းဖြစ်၏။ လှုပ်ရှားမှုသည် အကာကွယ်ချောက်ရောက်သွားသည့်အခါ တစ်ခဏမျှနားနေသည်။ ထို့နောက်ဆက်၍ ရွေ့လျားနေပြန်သည်။

နေသည် တောင်တန်းများအထက်မှနေ၍ ပြင်းထန်သော အပူရှိန်ကို လွတ်လျက်ရှိ၏။ အပူရှိန်ကြောင့် ကျောက်တုံးထွက်ခဲများသည် တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။

မက်ပီသည် တောင်စွန်းထိပ်ဆီသို့တွား၍ တက်သည်။ သွေးသွားသည့်အခါ တည့်တည့်မတ်မတ်မသွား။ ရန်သူ့အင်္ကျီမှ နှိပ်သားမရစေရန် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် လုပ်၍ သွားသည်။

၄၆ □ ဖောင်ထွန်းသူ

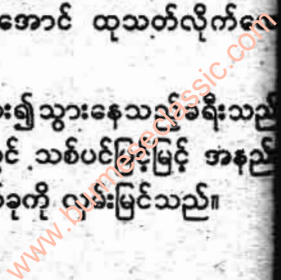
လက်ဖမိုးမှဒဏ်ရာသည် တဆစ်ဆစ် နာကျင်ကိုက်ခဲလာသည်။

သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် ပါးပြင်းထောင်နေသည့် မြွေဆိုး တစ်ကောင်။ အနီးသို့ရောက်မှ မြွေကိုမြင်ခြင်းဖြစ်၏။ ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ချက်ခြင်းနောက်သို့သွား၍ ပြန်ဆုတ် သည်။ ပဒပ်များသည် သူ့ရှေ့မှနေ၍ အလန့်တကြား ထွက်ပြေး နေကြသည်။ သူ့မျက်စိရှေ့တွင် ဖုန်မှုန့်ကလေးများ လွင့်တက် လာကြသည်။ သူသည်ကျောက်တုံးနှစ်တုံးကြားတွင် တွယ်ထား သည့် ပင့်ကူအိမ်များကို ဆွဲယူလုံးချေပြီး ဒဏ်ရာအပေါက်ထဲသို့ ထိုးသိပ်ထည့်ပြန်သည်။

အခုဆိုလျှင်မက်ပီသည်ရှိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ညှာလက် ဖြင့်ကိုင်၍ မရတော့။ သူသည် ဘယ်လက်ဖြင့်ထိန်း၍ ကိုင်ထား ရသည်။ ချွေးသီးချွေးပေါက်များသည် ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ စီးဆင်း နေကြသည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းများနှင့်လျှာတို့သည် ခြောက်သွေ့လျက်ရှိသည်။ သူ၏ မည်းနက်သော မျက်လုံးအစုံတို့သည် ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် မယုံသင်္ကာဖြစ်ခြင်းကို ဖော်ပြနေကြ၏။ တစ်ကြိမ်တွင် သူ့ရှေ့၌ လာရပ်လိုက်သောပူဒပ်တစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျောက် ခဲတစ်လုံးဖြင့် စိစိညက်ညက်ကျေအောင် ထုသတ်လိုက်ရ သည်။

နေမွန်းတည့်သွားပြီ။ သူ့တွား၍ သွားနေသည့်ခရီးသည် တစ်မိုင်ပင်မပေါက်သေး။ သူ့ရှေ့တွင် သစ်ပင်ဖြင့်မြင့် အနည် ငယ်မျှရှိနေသော မြေကွက်လပ်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်သည်။

ပြေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၄၇

ကိုက်တစ်ရာခန့်ဝေးမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ သူသည် အမူး အစူးတွား၍ သွားသည်။ မြေကွက်လပ်အတွင်းသို့ရောက်သည့် အခါ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်နောက်သို့ အတင်းတိုးဝင်သည်။ သစ်ပင်၏ ပတ်ပတ်လည်ရှိ ချုံပင်၊ နွယ်ပင်များသည် သူ့အား အဝေးမှမမြင်နိုင်အောင် ကာကွယ်ပေးထားသည်။

သူ့ခေါင်းအထက်ဘက်ရှိ သစ်ရွက်သစ်ခက်များသည် သူ့ အား အေးမြသောအရိပ်အာဝါသကို ပေးထားသည်။ ဤနေရာ သည် လောလောဆယ်တော့ဖြင့် သူ့အားလုံခြုံမှုအပြည့်အဝ ပေးထားသည်။

မက်ပီသည် သူ့ခေါင်းကို ဘယ်ဘက်လက်ပေါ်တင်၍ အိပ် ဆွဲသွားသည်။ ကွက်တိကွက်ကျားဝင်လာနေသော နေပြောက် ကျားသည် မက်ပီ၏ကျောပေါ်သို့ ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။

ငှက်ပေါက်စကလေးများသည် ခုန်ဆွခုန်ဆွလျှောက်သွား သော မက်ပီအားစောင်းငဲ့ပြီးကြည့်နေကြသည်။ မက်ပီ၏ ဒဏ်ရာ ထားသော ညာလက်သည် မြောက်သွားလိုက် ပြန်ကျလာလိုက် လျှက်ရှိ၏။

နေသည် အနောက်ဘက်တောင်တန်းများနောက်သို့ ဆင်းစ လာသည်။ အမှောင်ရိပ်များသည် မက်ပီ၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းခြုံ စေသည်။ ထို့နောက်တော့ ကြီးမားသည့်အမှောင်ထု၊ တောင် တန်းဘေးတစ်ဖက်ဆီမှကိုယ့်တိ ဝံပုလွေတစ်ကောင်၏အူသံ။

မက်ပီသည် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည် အိပ်မုံ့စုံများ မျက်စိ မြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ သူ့ညာလက်

၄၈ □ ဇော်စွန်းသူ

သည် ယောင်ကိုင်းလျှက်ရှိသည်။ မ၍၊ မြောက်၍ မရနိုင်တော့
လောက်အောင် လေးလံနေသည်။ လက်မောင်းတစ်လျှောက်
တွင် တစ်ဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲလျှက်ရှိသည်။ သူသည် လက်ကို ကုတ်
အင်္ကျီအတွင်း အိပ်ကပ်ထဲသို့ အသာအယာထိုး၍ ထည့်ထား
သည်။

သူသည် အသာအယာ အားယူ၍ ထကာ မတ်တတ်ရပ်
လိုက်သည်။ တောင်တန်းများဆီသို့ တချက်မျှော်ကြည့်သည်။
အားလုံးမှောင်နှင့်မည်းမည်း။

အခုချိန်ထိ လကမထွက်သေး။ သူသည် မှောင်ထဲ၌ ရပ်ကာ
စဉ်းစားချိန်ဆလျက်ရှိသည်။ သူ့လျှာသည် ယောင်လျှက်ရှိရာ
ပါးစပ်တစ်ခုလုံးကိုပြည့်သွားလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်နေရသည်။

သူ့အဖေ၏ ကုတ်အင်္ကျီသည် လက်မှဒဏ်ရာကို ပို၍
နာကျင်အောင် လုပ်သလိုဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူသည် ကုတ်အင်္ကျီထဲ
ခက်ခဲစွာချွတ်ပြီး ချုံထဲသို့ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တောင်ကုန်းပေါ်သို့တက်သည်။ သူ့ခြေထောက်
များအောက်မှကျောက်ခဲများသည်အောက်ဘက်သို့ လိမ့်ဆင်း
သွားနေကြသည်။ သူ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုအားပြု၍ ထောက်လိုက်
တိုင်း ကျောက်ခဲများသည် အစုလိုက်အပြုံလိုက် လိမ့်ဆင်းသွား
နေကြသည်။

နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် လထွက်လာသည်။ အ
ရှေ့တွင် တောင်ထိပ်လရောင်ရှိလာသဖြင့် မက်ပီသည် အားတက်
လာသည်။ သွားရသည်မှာလည်း ပို၍ လွယ်ကူချောမောထ

၄၉ □ မောင်ထွန်းသူ

သည်။

သူသည် ဒဏ်ရာရထားသည့်ညာလက်ကို ဘေး၌ တွဲလောင်းချကာ ခါးကိုကုန်း၍တက်သည်။ သူသည် အပြေးအလွှားတက်လိုက်၊ နားလိုက်၊ တောင်စောင်းအတိုင်း တိုက်ခတ်လာနေသောလေသည် တရွိုးရွိုးအော်မြည်လျှက်ရှိသည်။

(လသည်မြင့်တက်လာနေသည်)။ တောင်ထိပ်ရောက်ဖို့ ကိုက်တစ်ရာခန့်သာ ဝေးတော့သည်။ သူသည် အားယူ၍ မရပ်မနားတက်သည်။ မြေသည် စောစောတနှင့်မတူတော့၊ မာကျောလာသည်။ နင်းရသည်မှာ ပို၍ရဲလာသည်။ သွက်လက်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူရောက်လိုသည့် တောင်ထိပ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။ တခြားတစ်ဖက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ နက်ရှိုင်းသော တောင်ခြေသည်ချုပ်ငယ်ပင်များ ဖုန်းလွမ်းလျက်ရှိသည်။ မြူများ ဆိုင်းနေသဖြင့် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မမြင်ရ။

အခြားတစ်ဖက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်မူ တောင်တန်းများ။ တောင်ထိပ်အားလုံးသည် မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ ထိုးထွက်နေကြသည်။ သူသည် အသက်ကို ပြင်းစွာရှုလျက်ရှိသည်။ တောင်တန်းများကိုကြည့်ကာ စိတ်မောလျက်ရှိ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ရပ်နေသော ခြေထောက်တစ်ဖက်သည် ဇွတ်တရက် ချော်ထွက်သွားသည်။ မက်ပီ ထိန်းလိုက်ပါသေး၏။ ချေ၊ တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောအတိုင်း လိမ့်ဆင်းသွားသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်သည် မြေပြင်ကို ကုတ်တွယ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ခဏမျှအကြာတွင် လိမ့်ဆင်းနေသောအချိန်သည် တန့်ကနဲဖြတ်

ပြေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၂၀

ကာ ရပ်သွား၏။

ထို့နောက်တော့သူသည် ပို၍သတိထားပြီးဆင်းသည်။ တောင်ခြေထဲသို့ သူရောက်သွားချိန်တွင်လည်း တောင်တန်းများ နောက်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက် ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။ သူသည် ချုံကြီးတစ်ချုံအတွင်းသို့ တိုး၍ဝင်သည်။ သူ့လက်များသည် အောက်ခြေရှိ စမ်းချောင်းရေပြင်ကို စမ်းသပ်ရှာဖွေလျက်ရှိသည်။ စမ်းချောင်းထဲတွင်ရေမရှိ။ စိစွတ်သော မြေပြင်ကိုသာ စမ်းမိသည်။

မက်ပီသည် သေနတ်ကို အေးတွင်ချထားလိုက်ပြီး ခွံမြေ တစ်ဆုပ်ကို လက်နှင့်ဆုပ်ယူပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်သည်။ လျှာတွင်ကပ်သွားသည့် ခွံများကို ဖွီးကနဲထွေးထုတ်သည်။

သူသည် စမ်းချောင်းရေပေါ်တွင်လက်နှင့်ယက်၍ တွင် တူးသည်။ သို့သော်လည်း အပေါ်ယံတူးရုံမျှဖြင့် ရေမရ။

နက်သည်ထက်နက်အောင် အားစိုက်၍ တူးနေရသည်။ တူးရင်း တူးရင်းနှင့်ပင် သူ့ခေါင်းသည် ရှေ့သို့စိုက်ခနဲကျသွားပြီး အိပ်မောကျသွားသည်။

အာရုဏ်တက်လာသည်။ နေ၏အပူငွေ့သည် မြေပြင် ထက်သို့ ဆင်းသက်လာသည်။ မက်ပီကတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေဆဲ။

မွန်းလွဲပိုင်းရောက်လာသည့်အခါ မက်ပီ၏ခေါင်းသည် ထောင်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်း၍ စင်းနေကြသည်။ မက်ပီန

၅၀ □ ဟော်ထွန်းသူ

ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်အကွာရှိ ချုံပုတ်ကြီးထဲတွင် ညိုဝါရောင် ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်ရောက်နေသည်။ ခြင်္သေ့သည် အမှီးကို တနံ့နံ့ ခါရမ်းနေသည်။

နားရွက်များကို စွင့်ထားသည်။ ပြီးတော့ တည်ငြိမ်သော မျက်လုံးများဖြင့် မက်ပီအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

မက်ပီသည် ယမန်နေ့ညက သူတူးထားခဲ့သည့် တွင်းကို ကြည့်သည်။ ရွံ့များဖြင့် နောက်ကျိနေသောရေကို မြင်ရသည်။ များများစားစားမဟုတ်။

အမြင့်လက်မဝက်ခန့်သာရှိသည်။ သူသည် ရှုပ်အင်္ကျီ လက်မောင်းကို ဆွဲဆုတ်လိုက်ပြီး ရေထဲသို့ အတန်ကြာမျှနှစ်သည်။ ပြီးတော့ ရေဝတ်ကို ပါးစပ်ထဲထည့်၍ ငုံ့ထားသည်။

သူသည် ဤနည်းကို အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ကာ ရေငတ်ပြေအောင် အားထုတ်သည်။

ခြင်္သေ့ကတော့ ချုံပုတ်ထဲမှထိုင်ကာ သူ့အားကြည့်နေဆဲ။ အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးကာ ညနေခင်းသို့ ရောက်လာသည်။

တောင်ကုန်းများပေါ်တွင် လူစလူနု မမြင်တွေ့ရ။ ရေခန်းခြောက်နေသည့် စမ်းချောင်းဖြစ်သဖြင့် ငှက်တစ်ကောင် တစ်လေမှ ရောက်လာသည်ကို မမြင်ရ။

မက်ပီသည် ခြင်္သေ့အား မကြာမကြာလှမ်းကြည့်သည်။ ခြင်္သေ့၏ မျက်လုံးများသည် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မှေးမှိတ်သွားလေ့ရှိသည်။ အိပ်ချင်လေဟန်တူ၏။

၅၂ □ မောင်ထွန်းသူ

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဦးခေါင်းကိုမော့၍ ပါးစပ်ကိုဖြုကာ တစ်အားကုန် သန်းလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ခြင်္သေ့၏ လျှာ သည် အပြင်သို့ ထိုးထွက်လာတတ်သည်။

မက်ပီ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေခိုက်မှာပင် ခြင်္သေ့သည် ဦးခေါင်းကို တလှုပ်လှုပ်လှုပ်ကာ ဖြုန်းကန်ထရပ်သည်။ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပွရှုံ့ပွလှုပ်ကာ အနံ့ခံသည်။

အမှီးကို တလှုပ်လှုပ်ယမ်းသည်။ ထို့နောက် ခပ်ဝေးဝေး တစ်နေရာမှ ချုံတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ မြင်းခွာသံများ သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ ဤမြင်းခွာသံများ ကြားရမှပင် အသံတစ်မျိုးကို သဲကွဲစွာကြားလာရသည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အခြားအသံမဟုတ်။ ခွေးတစ်ကောင်၏ စူးစူးဝါးဝါးဟောင်သံ။

မက်ပီသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ဘယ်လက်ဖြင့်ကောက်ယူလိုက်သည်။ ရှေ့တည့်တည့်မှ ချုံထဲသို့ အသာကလေး တိုးဝင်သည်။

အမှောင်ရိပ်ကိုခိုကာ လေးဘက်ထောက်၍တောင်ကုန်းပေါ်တက်သည်။ အမှောင်ထု လုံးဝလွမ်းခြုံသွားသည့်အခါတွင်မူ သူသည် လေးဘက်တွား နေရာမှ ထရပ်သည်။ အားအင်ကတော့ ကုန်ခန်းလှပြီ။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း နာကျင်ကိုက်ခဲနေပြီ။ သို့သော်လည်း သူမတတ်နိုင်။ ရှိသမျှ ခွန်အားကိုထုတ်ကာ တောင်ကုန်းကို တွယ်ဖက်၍တက်သည်။

ပြေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၂၃

တောင်ထိပ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သွားသည်။ အမှောင်ထုသည် သိပ်သည်းနက်ရှိုင်းလျက်ရှိပြီ။ သူသည် တစ်ခဏမျှ အိပ်သည်။

မက်ပီသည် ကပျာကယာလူးလဲထသည်။ တောင်ကုန်းဆီသို့ ဆက်တက်သည်။ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာသို့ရောက်သည့်အခါ ခဏမျှရပ်၍ နောက်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်သည်။

သူ့ရိုင်ဖယ်ကို မေ့ထားခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလော။ သူသည် နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အောက်ပြန်ဆင်းသည်။

မှောင်ထဲတွင်လက်နှင့်စမ်း၍ရှာသည်။ သေနတ်ကို မတွေ့။ အဆမတန်မောလွန်းသဖြင့် ခဏမျှနားရပြန်သည်။

သူ့လက်ကိုင်ကြည့်သည်။ လက်သည် မနေ့ကထက် ပို၍ ရောင်ကိုင်ငါးပြီး အဆမတန်ကြီးလာသည်ထင်သည်။ နာကျင်တိုက်ခဲမှုကလည်း အရင်နေ့ထက် ဆိုးလာသည်ထင်၏။

သူသည်ဒဏ်ရာရထားသည့် ဝေ့တောင်တစ်ကောင် သဖွယ် ကျန်ရှိသမျှအင်အားကို ညစ်ထုတ်ပြီး ထိုင်ရာမှထကာ တောင်ထိပ်သို့တက် ပြန်သည်။

သူ၏ ရောင်ကိုင်ငါးနေသော ညာလက်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် အသာထိန်း ကိုင်ထားသည်။ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း နာကျင်မှုဝေဒနာသည် ပြင်းစွာပေါ်လာနေ၏။

သူသည်ခြေထောက်များကိုတရွတ်ဆွဲကာ ရွေ့လျားလျက်ရှိသည်။ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်မျှ သွားလိုက်၊ ရပ်၍ နားလိုက်၊ တစ်ဖန်ဆက်၍ သွားလိုက် ရပ်၍နားလိုက်။

နေက်ဆုံးတွင် တောင်ထိပ်နှင့်အနီးဆုံးနေရာသို့ ရောက်

၅၄ □ မောင်ထွန်းသူ

လာသည်။ လရောင်သည် ခပ်ဖျော့ဖျော့။

ပက်ပီ၏ဦးနှောက်သည် မူးနှောက်ရီဝေလျှက်ရှိသည်။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးသည် ချာချာလည်နေသည်။ သူသည် မြေပြင်ထက်သို့ ပက်လက်လဲ ချလိုက်သည်။

တောင်ထိပ်ကိုမြင်နေရ၏။ သူနှင့်ပေတစ်ရာခန့် ကွာနေသေးသည်။

လသည် ကောင်းကင်တွင် တရွေ့ရွေ့သွားလျက်ရှိသည်။ မက်ပီသည် ဘေးတစ်ဖက်သို့ အသာအယာစောင်းကာ မော့ကြည့်သည်။ ပါးစပ်မှ စကားပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုမှ မြည်သံမှတစ်ပါး အခြားဘာသံမျှမကြားရ။

အရက်တက်လာပြီ။

မက်ပီသည် ပက်လက်လဲနေရာမှ အားယူ၍ထလိုက် သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ပြူးတိပြူးကြောင် ဖြစ်နေကြသည်။ သူသည် နာကျင်လွန်းလှသောလက်ကို အသာမြှောက်ကာ ငုံ့ကြည့်သည်။ လက်ကောက်ဝတ်မှသည် လက်မောင်းရင်းအထိ ညိုပုပ်ပုပ် အရောင်သန်းနေပြီ။ သူသည် ဘယ်လက်ဖြင့် အိပ်ကပ်များကို နှိုက်သည်။ သူ့ဓားမြှောင်ကို ရှာခြင်းဖြစ်၏။

အိတ်ထဲတွင်ဓားမြှောင်မရှိ။ သူ့မျက်လုံးများသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ လျှောက်ကြည့်ပြန်သည်။ အသွားထက်ထက် ကျောက်တုံးအချွန်တစ်တုံးကို ဖြတ်ကနဲကောက်ယူကာ အနာကို ထိုးခွဲလိုက်သည်။ အတွင်းမှ ပြည်များနှင့် သွေးပုပ်များသည် တရဟောထိုးထွက်ကျလာသည်။ သူသည် နာကျင်လွန်းသဖြင့် ဦးခေါင်းကိုမော့ အံ့ကိုကြိတ်၍ အဆက်မပြတ် ညည်းမိသည်။ သူ့ညာ

၅၅ □ ဖောင်ထွန်းသူ

ဘက်လက်သည် တဆတ်ဆတ်တုန်လျက်ရှိသည်။

အလင်းရောင်သည် မှုန်ဝါးဝါး၊ မက်ပီသည် ကုန်းကြိုး၍ ထပြန်သည်။ ဘယ်လက်နှင့်ဒူးနှစ်ဖက်ကိုထောက်ကာ လေးဘက် တွား၍ တက်ပြန်သည်။ အစီအရီတန်း၍ တည်ရှိနေကြသော ကျောက်တုံးများနောက်သို့ ဝင်ကာမို့၍ ထိုင်သည်။ အောက်ဘက် တွင် နက်ရှိုင်းသည့် တောင်ကြား။ သူ့နောက်ဆုံး ရောက်ခဲ့သည့် တောင်ကြားကဲ့သို့ပင် ရေမရှိ။ သစ်ပင်မရှိ၊ မြေပြန့်မရှိ၊ ဝက်သစ်ချ ပင်များလည်းမရှိ။

ထိုတောင်ကြား၏ တစ်ဘက်ကို သူလှမ်းကြည့်သည်။ မြင့် မားသော တောင်ကုန်းနှင့် တောင်စွန်းတောင်စွယ်များ၊ ချုံနွယ် ပိတ်ဖုံးဟူ၍မရှိ၊ ခြောက်သယောင်းလွန်းသည့် တောင်ကတုံးများ ဖြစ်၏။

အခုဆိုလျှင် နေ့သစ်သည် ဖွားမြင်လာခဲ့ပြီ။ အလင်းရောင် သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးကို ပီပီပြင်ပြင်မြင်နိုင်အောင် ဖန်တီးပေးထားပြီ။ နေသည် မြင့်တက်လာသည်။ မက်ပီလှဲနေ သည့်နေရာတစ်ဝိုက်တွင် နေရောင်ကျလာသည်။ သူ့ခေါင်းမှ ဆံပင်များတွင် သစ်ခက်သစ်ရွက်များ၊ ရွံ့များ၊ ချွေးများနှင့် ပင့်ကူအိမ်များ ကပ်ညီနေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် အတွင်းသို့ ချိုင့်ဝင်နေကြသည်။

သူသည် လှဲနေရာမှ အားယူပြီးထလိုက်သည်။ ယောင် ကိုင်းနေသောလက်ကို ရင်ခွင်၌အပ်ကာ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့် သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် တသိမ့်သိမ့်လှုပ်လာသည်။ သူ့ညည်းသံ

ပြေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၅၆

မဝိမသသည် နှုတ်ခမ်းများကြားမှ တိုးထွက်လာသည်။

သူသည် ဦးခေါင်းကိုမော့ကာ မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ ကြည့်သည်။ ငှက်မည်းမည်းကြီးတစ်ကောင် သူ့ခေါင်းထက်တွင် ချာလည်ပတ်လှည့်၍ ဝဲယုံနေသည်။ သူ့ဘယ်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပျံသန်းလာသော အခြားငှက်တစ်ကောင်သည် သူ့ဘက်သို့ နီးကပ်လာနေသည်။ သူသည် ဦးခေါင်းကိုလှည့်ကာ နားစွင့်သည်။ သူ့ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရာ အောက်ဘက်တောင်ကြား လွင်ပြင်ဆီမှ ခွေးဟောင်သံများ ကြားလာရပြန်သည်။ သူ့နောက်မှ ခြေရာခံ၍ လိုက်လာနေကြသည့် လူများနှင့်ခွေးများ။

သူပါးစပ်သည် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာသည်။ စကားပြောရန် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဘာသံမျှ ထွက်မလာ။ သူသည် ပခုံးနှစ်ဖက်၊ နဖူးကိုထိကာ လက်ဝါးကပ်တိုင် အမှတ်အသားပြုလုပ်၍ ဘုရားသခင်အား အာရုံပြုသည်။

သူသည် ထိုင်ရာမှထ အားထုတ်သည်။ ထ၍မရ။ အချိန်အကြာကြီး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခြင်း ပြုသည်။ မရ။ သူသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း လေးဘက်တွား၍ ဒရွတ်တိုက်ဆက်တက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း မရမနေအားထုတ်ကာ ထရပ်သည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး တုန်လျက်ရှိသည်။ ယိမ်းထိုးလျက်ရှိသည်။

ဟို. . . အထေးအောက်ဘက်တွင် သူတစ်ရေးတမော အိပ်ခဲ့ရသည့် ချုံပုတ်။ သူသည် စိတ်ကိုတင်းကာ ကြုံကြုံခံ၍ မတ်တပ်ရပ်နေဆဲ။ နံနက်ခင်း ကောင်းကင်ပြင်ကို နောက်ခံပြု၍ ရပ်နေ

၅၇ □ ဖောင်ထွန်းသူ

သည့် မည်းမည်းအရိပ်တစ်ခု။

သူ့ခြေထောက်များအောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံ တစ်သံ။ သူ့နောက်ဘက်မှ ကျောက်တုံးကို ကျည်ဆန်ထိမှန်သည်။

ထိုကျောက်တုံးဆီမှ ဖွာ၍ ထွက်ကာ ပျံဝဲလာကြသည့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ အစအနများ။ အောက်ဘက်မှ ပဲ့တင်သံ သည် တောင်ထိပ်ဆီသို့ တက်လာသည်။ မက်ပီကအောက်သို့ အားစိုက်ပြီးငုံကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်သူထိန်းကာ တောင့်တောင့်မတ်မတ် ပြန်၍ရပ်သည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းလျက်ရှိသည်။ သူ့ ဘယ်လက်သည် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်အုပ်ကာ တဆတ်ဆတ်တုန် လျက် ရှိသည်။ အောက်ဘက်မှ ဒုတိယအကြိမ် သေနတ်သံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

မက်ပီ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရှေ့သို့ ငိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ရပ်နေသည့်ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ကျွမ်းထိုး မှောက်ခုံ လိမ့်ကျသွားသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပြင်နှင့် အရှိုန်ပြင်းစွာရိုက်မိသည်။

ထို့နောက် ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ်လည် တာ လိမ့်ဆင်းသွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ချုံပုတ်တစ်ခုနှင့် ဝင်တိုက်ကာ ရပ်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ တဝုန်းဝုန်းလိမ့် ဆင်းလာကြသော ကျောက်ခဲများနှင့် မြေစိုင်းမြေခဲများသည် သူ့ခေါင်းကို ဖုံးသွားကြလေသည်။

John Steinbeck ၏ Flight ကို ပြန်ဆိုသည်။

ဂျေအမ် မာချာဒူဒီအာဇစ်
(၁၈၃၉-၁၉၀၈)

ဤဝတ္ထု 'ဖြောင့်ချက်'သည် ဘရာဇီးလ်ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထု၏ စာရေးဆရာ ဣအာကွင် မာချီယာ မာချာဒူ ဒီ အာဇစ် (J.M. Machado De Assis)သည် အလွန်ဆင်းရဲသော မိဘနှစ်ပါးမှ ပေါက်ဖွားလာသူဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက စာရေးခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားအား ထုတ်ပြီး အခါမှ အောင်မြင်ကျော်ကြားသည့် စာရေးဆရာဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသူဖြစ်၏။ ခေတ်သစ်ဘရာဇီးစာပေလောက ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင်ပြုရာ၌ ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်ခဲ့သူတစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံထားရသူဖြစ်သည်။

အာဇစ်သည် ဝတ္ထုတိုအမြောက်အမြားရေးခဲ့သည်။ လူတို့၏ အစိတ်အပိုင်းဆိုင်ရာ သဘောသဘာဝများကို ဖော်ပြ သည့် ဝတ္ထုရှည်များလည်း ရေးသားခဲ့သည်။ ဘရာဇီး စာပေနယ် တွင် သူ့အား အပျက်မြင်ဝါဒသမား တစ်ဦးဟု အသိများကြသည်။

ယခု ဤဝတ္ထု 'ဖြောင့်ချက်'သည် သူ၏ထူးခြားသော လူကြိုက်များသော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

ပြောဆိုချက်

(၁၈၆၀)ခုနှစ်အတွင်းက ကျုပ်ကြံ့ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကို ပြန်ရေး
 ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားတကယ်ပဲထင်သလား။ ကောင်း
 နှလေ ဒီလိုဆို ရင်လဲ ကျုပ်အဖြစ်ကို ပြောပြရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
 နှင်းချက်တစ်ခုတော့ထားရမယ်။ ကျုပ်မသေခင် ဒီအဖြစ်အပျက်
 ဆို မရေးပါဘူးဆိုတဲ့ကတိပေး။ ခင်ဗျားသိပ်ပြီး ကြာကြာတော့
 စောင့်ရမှာမဟုတ်ပါ။ အများဆုံးတစ်ပတ်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က
 သမိန်ကျပြီးသားလိုဖြစ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။

ကျုပ်ရဲ့ဘဝ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးကို ပြောပြပါဆိုရင်လဲ
 ကျုပ်ပြောပြနိုင်ပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အသေးစိတ်
 အကြောင်းတွေ အများကြီးပါမှာကတော့ သေချာတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီလောက်အထိ ပြောပြဖို့ကျတော့ အခိုင်ရယ်။

၆၀ □ မောင်ထွန်းသူ

သတ္တိရယ်၊ စက္ခုရယ် လိုလိမ့်မယ်။ စက္ခုကတော့ ပေါပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သတ္တိကတော့နည်းတယ်။ အချိန်ဆိုတာကတော့ ကျုပ်မှာရှိပါသေးတယ်။ ရှိနေသေးတဲ့ အချိန်ကို ဖယ်ောင်းတိုင် မီးတောက်ကလေးတစ်ခုနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး တွက်ရပေမပေါ့လေ။ အင်း . . . မကြာခင် မနက်ဖြန်ရောက်ပြီး နေထွက်ဦးတော့မယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေကြီးကို ကျုပ်က နှုတ်ဆက် လိုက်ပါတယ်ဗျာ။ ကဲဇရာ၊ ဒီဟာကို ဖတ်ကြည့်ပါ။ ဖတ်ပြီးရင်လဲ ကျုပ်အပေါ် အမုန်းမပွားပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ထားပါရစေ။ ခင်ဗျာ အနေနဲ့ မကောင်းဘူးလို့ထင်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေကို တွေ့ရင်လဲ ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ တကယ်လို့များ နှင်းဆီပန်း ဖြစ်ပါလျှင် နှင်းဆီပန်းနဲ့နဲ့မတူတဲ့ အနံ့မျိုးထွက်နေရင်လဲ သိပ်ပြီးအပြစ်ပြစ် မနေပါနဲ့တော့။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆီမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ မှတ်တမ်း တစ်ခုပေးပါလို့ တောင်းခဲ့တယ်။ ပေးရမှာပေါ့ဗျာ။ ရော့ ဟော့ဒီမှာ အဲဒါ ကျုပ်ရဲ့ဘဝမှတ်တမ်းပဲ။

ဒီအဖြစ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာဟာ (၁၈၆၀)ခုနှစ်အတွင်းဆိုတာ တော့ ခင်ဗျားသိပြီးပြီပဲ။ အဲဒီနှစ်မတိုင်မီတစ်နှစ်၊ ဩဂုတ်လထဲ ကျုပ်အသက်လေးဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်မှာပေါ့။ ကျုပ်ဟာ ဘာသာ ရေးဆိုင်ရာ ပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

အဖြစ်က ဒီလို၊ နှစ်သိရွှင်းမြို့က ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ဘာသာရေး လေ့လာချက်တွေကို ကျုပ်က မိတ္တူကူးပေးခဲ့တယ်။ ဘုန်းကြီးကလဲ တခြားလူမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကောလိပ် ကျောင်း တုန်းက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူဝယ်ချင်း။ ကျုပ်

၆၁ □ မောင်ထွန်းသူ

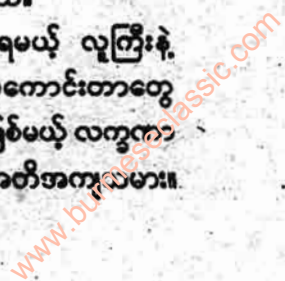
တော့ သူ့အလုပ် လုပ်ပေးရတဲ့အတွက် သူ့ကကျွန်ုပ်ကို စားစရာနဲ့ နေစရာပေးထားတယ်။ အဲဒီ (၁၈၅၉)ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လထဲမှာပဲ ထွပ်သူငယ်ချင်းဆီကို မြို့လေးတစ်မြို့က သင်းအုပ်ဘုန်းကြီး ထစ်ပါးဆီက စာတစ်ဆောင်ရောက်လာတယ်။

သူ့စာမှာ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေး ထက်ထက်မြက်မြက်နဲ့ အမြော်အမြင် အဆင်အခြင်နဲ့ ပြည့်စုံပြီး စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်မယ့် စူးစူးထူးထူးရယ်ရယ် ရှာပေးစေလိုကြောင်း။ ရမယ်ဆိုရင် လုပ်ခ ထားကောင်းနဲ့ လူနာစောင့် အလုပ်တစ်ခုရှိနေကြောင်း။ စောင့် ထားရမှာက နာတာရှည်ဖြစ်နေတဲ့ ကာနယ်ဖီးလစ်ဘတ်ဆိုသူ ဖြစ်ကြောင်း ရေးထားတယ်။

ဘုန်းကြီးက ကျွန်ုပ်ကို အဲဒီအလုပ်ဝင်လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်း တယ်။ ကျွန်ုပ်ကလဲ လက်ခံလိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆတ်တင်ဘာသာနဲ့ ရေးထားတဲ့ ကိုးကားချက်တွေ သာသနာ အဆိုင်ရာ ပညတ်ချက်တွေကို ကူးပေးနေရတာ အချိန်တွေ ပြာလာတော့လဲ ပြီးငွေ့လာလို့။

ပထမဆုံး ကျွန်ုပ် . . . ရိယိုဒီဂျင်နေဗိုးမြို့ကိုသွားပြီး အစ်ကို ခင်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်တယ်။ အဲဒီကနေပြီး ကျွန်ုပ် အလုပ် လုပ်မယ့် ရွာငယ်ကလေးဆီကို ခရီးဆက်ခဲ့တယ်။

ဟိုရောက်သွားတော့ ကျွန်ုပ်စောင့်ပေးရမယ့် လူကြီးနဲ့ အိမ်သက်လို့ ကြားရသမျှ သတင်းတွေက မကောင်းတာတွေ ပြီးပဲ။ ပြောပြတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ်နဲ့ဖြစ်မယ့် လက္ခဏာ တွေ လူက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရိုင်းရိုင်း။ အတိအကျသမား။

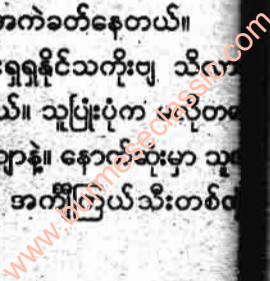
ပြေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၆၂

သူ့ကို ဘယ်သူမှ သည်းမခံနိုင်ကြဘူးတဲ့။ သူ့အရင်းနီးဆုံး သူငယ် ချင်းတွေကတောင် လက်မြှောက်ကြရတယ်တဲ့။ သူ့ သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးဝါးထက်အစောင့်ကို ပိုသုံးခဲ့တဲ့ သူတဲ့။ သူသုံးခဲ့တဲ့ လူနာစောင့်အရေအတွက်ဟာ မနည်းတော့ဘူးတဲ့။ သူလုပ်လို့ အစောင့်နှစ်ယောက်ဟာ မျက်နှာတွေမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်တဲ့။

ကျုပ်ကတော့ ပြောသမျှအားလုံးကို နားထောင်ပြီး ပြန်ရလို့လိုက်တယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ကျန်းမာနေတဲ့ လူကိုတောင် မကြောက်ဘူး။ နာတာရှည်ရောဂါသည်ဆိုရင် ပိုပြီးမကြောက်ဘူးလို့။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ဟာ သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးဆီ သွားတွေ့တယ်။ ဘုန်းကြီးက ကျုပ်ကြားထားသမျှအားလုံးဟာ အမှန်တွေချည်းပဲလို့ ထောက်တယ်။ ပြီးတော့ . . . သည်းခံပြီးလုပ်ဖို့ ကျုပ်ကို မေတ္တာရပ်ခံတယ်။ ကျုပ်လဲ သူနဲ့တွေ့ပြီးတဲ့နောက် ဖီးလစ်ဘတ် အိမ်ဘက် ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကျုပ်ရောက်သွားတော့ ဖီးလစ်ဘတ်ဟာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာထိုင်ပြီး ဝေဒနာခံစားနေရတာ တွေ့ရတယ်။ သူ့ ကျုပ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ ဆီးကြိုပါတယ်။ ပထမတော့ ကျုပ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေတယ်။

ကြည့်ပုံရူပုံကလဲ တယ်ပြီး စူးစူးရှရှနိုင်သကဲ့သို့ သိလားနောက်တော့ ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးတယ်။ သူပြုံးပုံက ပထမတင်ပြုံးဗျ။ မျက်နှာထား ကလဲ မာကျောကျောနဲ့။ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ သူငှားခဲ့သမျှ လူနာစောင့်တွေဟာ အင်္ကျီကြွယ်သီးတစ်ဝတ်

၆၃ □ မောင်ထွန်းသူ

လောက်တောင် တန်ဖိုးမရှိဘူး။ တချို့ကောင်တွေက အအိပ်ကြီး
တယ်။ အချို့ကတော့ အရှက်အကြောက်ကင်းမဲ့ကြတယ်။ လူနာ
စောင့် နှစ်ယောက်ဆိုရင် သူ့ခိုးတွေတဲ့။ အဲသည်လိုပြောတယ်။

“ကဲ မင်းရော သူ့ခိုးပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ”

အဲဒီနောက် သူက ကျုပ်နာမည်ကိုမေးတယ်။ ကျုပ်ကလဲ
နာမည်ရွတ်ပြလိုက်တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ကျုပ်စကားနား
ထောင်ပြီး အံ့ဩနေသလိုပဲ။

“မင့်နာမည်က ဘာ ကိုလမ်ဘိုတဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့နာမည်က ပရိုကိုပီယို ဂျီဆီ
ဝွန်ဗယ်လွန်ရိုးပါ”

သူက ဗယ်လွန်ရိုးဆိုတာ ခရစ်ယာန်နာမည်မဟုတ်ဘူး။
ဒါကြောင့်မို့ ပရိုကိုပီယိုလို့ပဲ ခေါ်မယ်တဲ့။ ကျုပ်ကလဲ သူ့ကြိုက်
သလိုခေါ်ပါလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီအဖြစ်ကို ပြန်ပြောတာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။
ဒီလူကြီးရဲ့ သဘောသဘာဝကို သိစေချင်တာကတစ်ကြောင်း၊
ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့အဖြေပေးပုံကို သူ့သဘောကျသွားတယ်ဆိုတဲ့
အချက်ကို ခင်ဗျားနားလည်စေချင်တာတစ်ကြောင်း။ အဲဒီ
အကြောင်းနှစ်ကြောင်းကြောင့်ပါ။

နောက်တစ်နေ့မှာ သူက သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးကိုပြောတယ်။
ကျုပ်ကို သူ့သဘောကျတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိ
တဲ့ လူနာစောင့်ကို သူ့ဘယ်တုန်းကမှမရဘူးသေးလို့ပဲ ပြောလိုက်

၆၄ □ မောင်ထွန်းသူ

သေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ညားခါစလင်မယားနှစ်ယောက် ဟန်းနီးမွန်း ထွက်နေတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ နေခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဟန်းနီးမွန်းကာလက တစ်ပတ်ပဲ ကြာတယ်ဗျ။

ရှစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့မနက် အရုဏ်တက်ကစပြီး ကျုပ်ရဲ့ အရင်က လုပ်သွားတဲ့ လူနာစောင့်တွေရဲ့ဘဝကို ကျုပ် ကောင်း ကောင်းသိလာရပြီ။ တကယ့် ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ ဘဝမျိုး ပါလား ဗျာ။ ကျုပ်မှာ အိပ်ရတယ်လို့ကိုမရှိဘူး။ သူ့ကိစ္စကလွဲပြီး တခြား ဘာကိုလဲ တွေးဖို့အချိန်မရှိဘူး။ သူ့ဆဲဆိုသမျှ ကြိမ်းမောင်းသမျှကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ အရှုံးပေးအညံ့ခံပြီး နေရတယ်။

အဲသလိုနေမှ သူ့သဘောကျတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်က သိထားပြီဆိုတော့ ဒီလိုပဲနေရတော့တာပေါ့ဗျာ။ တခြားလူတွေ အပေါ်မှာ ပြောင်ချင်၊ လှောင်ချင် မခိုးမခန့် လုပ်ချင်တာတွေဟာ သူခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာနဲ့ သူ့ရဲ့ပင်ကိုယ်စိတ်ထားအရ ဖြစ်လာတဲ့ဟာတွေပါ။

သူခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာကလဲများလဲများ၊ ရှုပ်လဲရှုပ်လဲ စုံလဲစုံတယ်။ အသက်ကလဲ ခြောက်ဆယ်နားနီးနေပြီမဟုတ်လား။

ပြီးတော့လဲ သူ ငါးနှစ်သားလောက်ကတည်းက သူ့အိမ်မှာ သူ့ဗိုလ်ဖြစ်ခဲ့တာ။ လူတိုင်းဟာ သူ့ပြောသမျှနားထောင်ပြီး သူ့ခိုင်း သမျှ လုပ်ခဲ့ကြရတာ။

အဲဒါကြောင့်လဲ ဆိုးနေတာပေါ့။ မျက်နှာကလဲ မှင့်တေတေ အောက်သိုးသိုးနဲ့ ကြည်ကြည်လင်လင်ကိုမရှိဘူး။ ဘယ်သူမဆို အဲသလောက်ကတော့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြမှာပါ။

ဗြူးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁၆၅

ဒါပေမယ့် ခွင့်မလွတ်နိုင်လောက်အောင် ဆိုးတာတစ်ခု ရှိတယ်။ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ သိပ်ပြီးအဘိဇ္ဈာများတဲ့ကိစ္စပဲ။

သူက တခြားလူတွေ ဝမ်းနည်းနေရင်၊ စိတ်ထိခိုက်နေရင် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်နေရင်သိပ်ပျော်တယ်၊ သာယာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ သုံးလလောက်ကြာတော့ သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ် ရတာ စိတ်ပျက်လာတယ်။ အလုပ်ကထွက်ပြီး ပြန်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အခါအခွင့်က ပေါ်မလာဘူး။

တစ်နေ့မှာတော့ ကျုပ်သူ့ကို နှိပ်ပေးရမှာ အချိန်နောက် ကျသွားတယ်။ ကျုပ်ရောက်သွားတော့ သူကကြိမ်တစ်ချောင်းယူ လာပြီး ကျုပ်ကို နှစ်ချက်သုံးချက်ရိုက်တယ်။

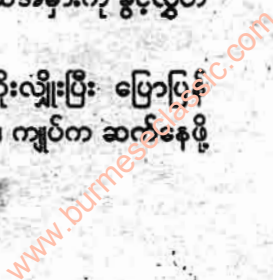
အဲ့ဒါဟာ ကျုပ်အတွက် အခွင့်ကောင်းတစ်ခုပဲ။ ကျုပ်က ချက်ချင်းပဲ ခင်ဗျားနဲ့ဘယ်နည်းနဲ့မှ အလုပ်ဆက်လုပ်လို့ မဖြစ် တော့ဘူး။ ကျုပ်အလုပ်က ထွက်တော့မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ကျုပ်ပစ္စည်းတွေကို သွားသိမ်းတယ်။ ခဏကြာ တော့ သူကျုပ်အခန်းထဲဝင်လာပြီး အလုပ်ဆက်လုပ်ဖို့ တောင်းပန် တယ်။

နောက်ကို အခုလို ဒေါသထွက်တာမျိုး မလုပ်တော့ပါဘူး။ သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ယောက်ရဲ့ မတော်တဆအမှားကို ခွင့်လွှတ် ပါဟဲ့။

သူကအတင်းအကျပ် တောင်းပန်တိုးလျှိုးပြီး ပြောပြန် တော့လည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငြင်းနိုင်မှာလဲ။ ကျုပ်က ဆက်နေဖို့ သဘောတူလိုက်ရပြန်တာပေါ့။

အဲဒီနေ့ညပိုင်းကျတော့ သူက . . .

၆၆ □ မောင်ထွန်းသူ

“ငါ့ဘဝဟာ အဆုံးသတ်ခါနီးနေပါပြီ။ ပရိုကိုပီရိုရယ်” လို့ ပြောတယ်။

“ကြာကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါဟာ တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် ရောက်နေပါပြီ။ ငါ့ကို သင်္ဂြိုဟ်တဲ့အခါ မင်းလာရမှာပါ။ မင်းငါ့ကို ခွင့်လွှတ်မှာပါ။ ငါ့မြေပုံနားမှာရပ်ပြီး ငါ့အတွက် ဆုတောင်းပေးပါ။ တကယ်လို့ ဆုတောင်း မပေးရင်တော့ . . .”

သူကစကားကို မဆက်သေးပဲ ရပ်လိုက်သေးတယ်။

“အင်း . . . ငါ့ဝိညာဉ်သရဲက ညကျရင် မင်းဆီလာပြီး မင်းခြေထောက်တွေကိုဆွဲလိမ့်မယ်။ ဝိညာဉ်ရှိတယ်ဆိုတာရော မင်းယုံကြည်ရဲ့လား။ ပရိုကိုပီရိုရယ်”

“ပေါက်ကုရတွေပါဗျာ။”

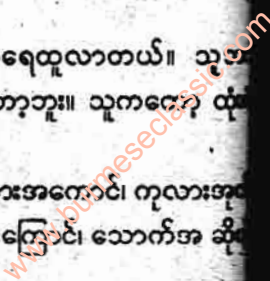
“မင်းကဘာကြောင့်မယုံရတာလဲ ငတုံးရဲ့”

“အဲ . . . အဲဒါပါပဲ။ သူ့စိတ်ကောင်းဝင်ပြီး နားအေးပါးအေးဖြစ်နေချိန်မှာတော့ သူ့ဆက်ဆံရေးက အဆင်ပြေတယ်။ ဒေါ်အကြီးနေရင်တော့ မလွယ်ဘူး။ ခင်ဗျားခန့်မှန်းကြည့်ပေါ့။”

သူကပျံကိုနောက်ထပ် ကြိမ်နဲ့ရိုက်တာမလုပ်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ရိုင်းရိုင်းခိုင်းခိုင်း ဆက်ဆံတာတို့၊ ဖော်ကားမော်ကား အရင်ပုံစံအတိုင်းပဲ။

ကြာလာတော့လည်း ကျုပ်အရေထူလာတယ်။ သူ့အတွဲပဲ ပြောနေနေ ကျုပ်ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ သူကတော့ ထုံအတိုင်း ပြောနေတာပဲ။

လူလိမ်၊ လူညာ တတ်ယောင်ကားအကောင်၊ ကုလားအုတ်တစ်ကောင်လိုအကောင်စား၊ ငတုံး၊ ငကြောင်၊ သောက်အ ဆို

၆၇ □ ဖောင်ထွန်းသူ

စကားတွေဟာ ကျုပ်ကို သူပေးတဲ့နာမည်တွေပဲ။ အဲဒီ နာမည် လှလှလေးတွေဟာ ကြာလာတော့လည်း နားယဉ်သလို ဖြစ်လာ တယ်။

ဒီလူကြီးမှာ ဆွေမျိုးရင်းချာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဗျ။ သူ့မှာ တူတစ်ယောက်တော့ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတူကလည်း သေသွား တာကြာပြီ။ အပေါင်းအသင်းတွေကတော့ နည်းနည်းပါးပါး ရှိနေတယ်။

သူတို့ကတော့ သူ့ဆီ မကြာမကြာလာလည်ပြီး သူ့ကို မြှောက်ကြ၊ ပင့်ကြ၊ အကြိုက်လိုက်ပြောကြနဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲ လာကြတာပါ။ အလွန်ဆုံးကြာမှငါးမိနစ်ဆယ်မိနစ်ထက်မပိုပါဘူး။

ကျုပ်မှာသာ တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံပြီး သူ့ရဲ့အဆိုအဆဲ အဘိဓာန်ထဲက စကားလုံးတွေကို နားထောင်နေရတာ။

သူ့ဆီကအလုပ်ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်တာလည်း တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်မကတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အလုပ်သွင်းပေးတဲ့ သင်းအုပ် ဘုန်းကြီးက သူ့ကိုစွန့်မသွားပါနဲ့၊ သည်းခံပြီးနေပါလို့ တိုက်တွန်း နေတော့ ကျုပ်ကပဲ အရှုံးပေးနေရတော့တာပေါ့။

အချိန်တွေ သိပ်ကြာလာတော့လည်း သူ့နဲ့ဆက်ဆံနေ ရတာ ကိုယ်ရော၊ စိတ်ပါ ပင်ပန်းလာတယ်။ ရီယိုဒီဂျနေရိုးကို ပြန်ချင်စိတ်ကလည်း ပြင်းထန်လာတယ်။ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့် လေ။ အသက်လေးဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ်လူတစ်ယောက်အဖို့ မြို့ တွေ၊ ရွာတွေနဲ့ အလွန်အလွမ်းကွာတဲ့ ခပ်ခေါင်ခေါင်ဒေသက ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ လာနေရတာ စိတ်ညစ်စရာ မဟုတ်ဘူး လား။

ဈေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၆၈

လူသူလေးပါးနဲ့လည်း ဝေးနေရသေးတယ်။ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ နာတာရှည်ဖြစ်နေတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အဆိုအဆဲ၊ အမာန် အမဲကိုလည်း ခံနေရသေးတယ်ဆိုတော့ ကြာရှည်ခံနိုင်မတဲ့လား။

ကျုပ်ရဲ့ အထီးကျန်နေရတဲ့ဘဝကို ခင်ဗျားနားလည် အောင် ပြောပြမယ်။

ကျုပ်မှာ သတင်းစာတောင်မှ ဖတ်ရတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ တစ်ခါတလေ အပြင်ကရောက်လာတဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်း တွေဆီက မတောက်တခေါက် အတိုအထွာ သတင်းကြားရတာ ကလွဲလို့ တစ်ခြားဘာမှ မသိတော့ဘူး။

ကမ္ဘာကြီးမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်။ ဘာတွေလုပ်နေ ကြတယ်ဆိုတာလည်း လုံးဝမကြားရ မသိရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်ရဲ့ယိုဒီဂျနေရိုးမြို့ကိုပဲ ပြန်သွားချင်တယ်။ နောက်ဆုံး သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးကို ပေးထားတဲ့ဂတိမျိုးဖောက်ပြီး ပြန်ဖို့တောင် စိတ်ကူးမိတယ်။ ကျုပ်ရနေတဲ့လခဆိုတာလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ် မှ မသုံးရဘူး။ ကျုပ်လက်ထဲမှာ စုဆောင်းမိထားတဲ့ ငွေတွေကို မြို့တက်ပြီး သုံးဖြုန်းပစ်ချင်တဲ့ စိတ်ဟာ သိပ်ပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်။

ကျုပ်ဆန္ဒအတိုင်း ထွက်သွားနိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းကတော့ နီးနီးလာပြီလို့ ထင်ရတယ်။ ဒီလူကြီးရဲ့ရောဂါက တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဆိုးဆိုးလာနေတယ်မဟုတ်လား။

တစ်ရက်မှာ သူ့သေတမ်းစာလုပ်တယ်။ သေတမ်းစာ လာလုပ်ပေးရ တဲ့ ရှေ့နေလည်း ကျုပ်လိုပဲ သူ့စော်ကားမော်ကား

၆၉ □ ဖောင်ထွန်းသူ

ပြောသမျှကိုခံရတယ်။ သူ့ရောဂါကုသမှု အစီအစဉ်ကလည်း အရင်ကထက်ပိုပြီး တင်းကျပ်လာတယ်။ နားနားနေနေ နေထိုင်ဖို့ အချိန်မရသလောက်ဖြစ်လာတယ်။ လူနာရဲ့ ဆက်ဆံရေးက သိပ်ပြီးဆိုးလွန်းလာတော့ သူ့ကိုသနားဖို့စိတ်ဟာ ပျောက်သလောက်ဖြစ်လာတယ်။

ကျုပ်ရင်ထဲမှာသူ့ကို သနားရမယ့်အစား၊ ရွံ့ရှာစက်ဆုပ် စွန့်မုန်းတီးမှုက ပိုပြီးများပြားလာတယ်။ ဩဂုတ်လဆန်းပိုင်း ရောက်တော့ ကျုပ်ဒီအလုပ်က ထွက်သွားဖို့ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။ ဆရာဝန်နဲ့ သင်းအုပ်ဆရာကလဲ ကျုပ်ရှင်းပြတာကို သဘောပေါက်ပြီး လက်ခံလာတယ်။

ဒါပေမယ့် ရက်အနည်းငယ်လောက် နေပေးဖို့တော့ မေတ္တာ ရပ်ခံကြတယ်။ ကျုပ်ကလည်း အချိန်ကို တစ်လတိတိ ပေးလိုက် ပါတယ်။ အဲဒီတစ်လကုန်ရင်တော့ ပြောထားတဲ့အတိုင်း အလုပ် တထွက်မှာပဲ။ သင်းအုပ်ဆရာကလည်း လူစားအမြန်ရှာပြီး အစား ထိုးပါမယ်လို့ ကတိပြုတယ်။

ဆက်ပြီးဘာတွေဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ပြောပြမယ်။ ဩဂုတ် လ (၂၄) ရက်နေ့ညပိုင်းမှာ သူဟာ အကြီးအကျယ်ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲတယ်။ ကျုပ်ကို ရိုက်တယ်၊ ဆဲတယ်၊ သေနတ်နဲ့ ဝစ်မယ်လို့ ကြိမ်းတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်မျက်နှာကို ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်နဲ့ ပေါက်ပါတယ်။ ပန်းကန်ပြားက ကျုပ်ကို မထိဘူး။ ကျုပ်နောက်က နံရံကို ဝင်မှန်ပြီး အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲသွားတာပေါ့။

၇၀ □ ဖောင်ထွန်းသူ

“ဟေ့ကောင်... သူခိုး၊ ငါ့ပန်းကန်ကွဲသွားပြီ၊ လျော်ရမယ်”
လို့ သူက ဒေါသတကြီး အော်ပြောတယ်။

သူဟာတညည်းညည်း တညူညူနဲ့ အချိန်အကြာကြီးပဲ
ဝေဒနာ ခံစားနေရတယ်။ ညဆယ့်တစ်နာရီထိုးကာနီးကျတော့
တဖြည်းဖြည်း အိပ်ပျော်သွားရော။

သူအိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ ကျုပ်ဟာ အိပ်ကပ်ထဲ အသင့်
ထည့်ထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်လိုက်တယ်။ စာအုပ်က
ရှေးခေတ် စိတ်ကူးယဉ် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပေါ့။

ကျုပ်ဟာ သူ့ကုတင်နဲ့ မနီးမဝေးမှာထိုင်ပြီး ဝတ္ထုကိုဖတ်
နေမိတယ်။ ဆယ့်နှစ်နာရီကျရင် ကျုပ်သူ့ကို နှိုးပြီး ဆေးတိုက်ဖို့
တာဝန်က ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် . . . ပင်ပန်းလွန်းလို့ပဲလား၊ စာအုပ်ဖတ်မိ
လို့ပဲလားတော့ မသိဘူး။ ဒုတိယစာမျက်နှာတောင်မှ မရောက်
သေးဘူး။ ကျုပ်အိပ်ပျော်သွားပါလေရော။

သူ့အော်သံကြောင့် ကျုပ်လန့်နိုးလာတယ်။ နိုးနိုးချင်း
ထိုင်ရာက ဗြဲနန်းကန်ခုန်ထလိုက်တယ်။

ကျုပ် အိပ်မှုနံရံများ ဖြစ်နေတုန်းမှာ သူ့ကတော့ အဆက်
မပြတ် အော်နေတုန်းပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ သူဟာ ရေပုလင်းတစ်
ပုလင်းနဲ့ ကျုပ်ကို ကောက်ပေါက်တယ်။

ကျုပ်အချိန်မီ ရှောင်လို့မရဘူး။ ပုလင်းက ဘယ်ဘတ်ပါး
ကို ဝင်မှန်တယ်။ ပုလင်းမှန်လိုက်တဲ့နေရာက နာလွန်းအားကြီးလို့
သတိတောင် လစ်လုမတတ်ပဲ။

ဤနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၃ ၇၀

ကျုပ်လူနာကို ခုန်အုပ်လိုက်မိတယ်။ သူ့လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တအားဆုပ်ထားမိတယ်။ သူကလည်း ရုန်းကန်နေတာ အကြာကြီးပဲ။ ကျုပ်ကလည်း သူ့လည်ပင်းကို မလွှတ်တမ်းဆုပ်ပြီး တအားညှစ်နေမိတယ်။

သူအသက်ရှူရပ်သွားပြီဆိုတာလည်းသိရော ကျုပ်လဲ သူ့လည်ပင်းကိုလွှတ်ပြီး အလန့်တကြားနဲ့ နောက်ဆုတ်လိုက်တယ်။ ထျပ်အော်ဟစ်ပြီးငိုမိတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ငိုသံကို ကြားတဲ့လူမရှိဘူး။ နောက်တော့ ထျပ်သူအိပ်ယာနားကပ်သွားပြီး သူ့ကိုအတင်းလှုပ်နှိုးတယ်။ ပြန်ပြီးအသက်ရှူလာအောင် အားထုတ်တယ်။

ဒါပေမယ့် အချိန်က သိပ်ကိုနောက်ကျသွားပြီ။ ကျုပ်ဟာ ဘေးနားကကပ်နေတဲ့ အခန်းဘက်ကူးခဲ့တယ်။ သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဖြေခံလို့ နှစ်နာခံကြာလောက် ထိုင်နေတယ်။ ဖြစ်ဖြစ်တဲ့ အချိန်ထ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်အခြေအနေကို ပြန်ပြီးစဉ်းစားတယ်။

ပြောပြဖို့မလွယ်ဘူး။ အသိညက်ကင်းမဲ့လောက်အောင် ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေသလား။ ဒေါသကြောင့် သတိကင်းမဲ့သွားသလား။ နံရံတွေပေါ်မှာ ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်နေတဲ့မျက်နှာကြီးတွေမြင်နေရတယ်။ အသံတွေလဲကြားနေရတယ်။

ကျုပ်နဲ့ ထွေးလုံးရစ်ပတ်မဖြစ်ခင်ကအော်နေတဲ့အသံ တွေထျပ် သူ့လည်ပင်းညှစ်နေတုန်းက ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့တာ တွေအားလုံးကို ပြန်ကြားနေရတယ်။

ပြန်မြင်နေတယ်။ ကျုပ် ဘယ်ဘက်ကိုဘဲ လှည့်ကြည့်

၇၂ □ ဖောင်ထွန်းသူ

ကြည့်။ ဒါတွေဟာ ပျောက်မသွားဘူး။ ဒီစကားတွေဟာ ခင်ဗျား နားထောင်လို့ ကောင်းအောင် ဖွဲ့နွဲ့ချဲ့ထွင်ပြီး ပြောနေတယ်လို့များ မထင်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ။

ကျုပ်ကို အော်ပြောနေတဲ့အသံတွေဟာ ကျုပ်နားတွေနဲ့ ဆတ်ဆတ် ကြားနေရတဲ့ အသံတွေပါ။

“လူသတ်သမား၊ လူသတ်သမား” လို့ အော်နေတဲ့ အသံ တွေဗျ။

တစ်အိမ်လုံး ငြိမ်ဆိတ်နေတယ်။ နာရီစက်သံကလွဲလို့တခြား ဘာသံမှမကြားရဘူး။ ငြိမ်ဆိတ်မှုနဲ့ အထီးကျန်နိုင်မှုဟာ တိုးသည် ထက် တိုးလာနေတယ်။

ကျုပ်နားနှစ်ဖက်ကို စွင့်ထားတယ်။ အပြင်ဘက်က အသံ တွေများ ကြားရလို့ကြားရငြားပေါ့။ ညည်းသံ၊ စကားပြောသံ၊ ဆဲဆူသံပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်ရှိနေသေးကြောင်း အထောက်အထား ပြနိုင်မဲ့အသံမျိုး ကြားရလေမလား။

အဲလိုအသံမျိုး တစ်သံလောက်သာ ကြားလိုက်ရရင် ကျုပ် စိတ်ဟာ ငြိမ်းချမ်းသွားမှာပါ။ သူ့သာ အသက်ပြန်ရှင်လာရင် ကျုပ်ကို ရိုက်ချင်သလောက်ရိုက်စမ်းပါစေ။ ဘယ်နှစ်ချက်ရိုက် မလဲ။ ဆယ်ချက်၊ အချက်နှစ်ဆယ်၊ အချက်တစ်ရာ။ သူ့လက်နဲ့ သာ ရိုက်လို့ကတော့ ကျုပ်ခံဖို့အသင့်ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဘာသံမှမကြားရဘူး။ အားလုံး ငြိမ်ဆိတ်နေ တယ်။ အခန်းတဲမှာ ကျုပ်ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းပျောက် တယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ထိုင်တယ်။

၇၃ ။ မောင်ထွန်းသူ

လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ခေါင်းကိုကိုင်ပြီး ငိုငင်နေမိတယ်။ ဒီနေရာ
ဆို လာခဲ့မိတဲ့အတွက် နောင်တရလို့မဆုံးဘူး။

ကျုပ် ဒီအခြေအနေကို လက်ခံခဲ့မိတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်
ဆို ကျိမ်ဆဲနေမိတယ်။ ကျုပ်ကို ဒီအရပ်ရောက်အောင် ပို့ပေးခဲ့တဲ့
သင်းအုပ်ဆရာရယ်။ ကျုပ် ဒီနေရာမှာ ကြာကြာနေအောင်
ခွဲထားခဲ့ကြတဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ သင်းအုပ်ဆရာရယ် (၃)ယောက်စလုံး
ဆို ဒေါသဖြစ်မိတယ်။

ကျုပ် ကျူးလွန်ခဲ့မိတဲ့ ရာဇဝတ်မှုမှာ သူတို့လဲပဲ အပြစ်
တင်းဘူးလို့ ကျုပ်စိတ်မှာ ခံစားနေရတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ ငြိမ်ဆိတ်မှုကြောင့် ကျုပ်စိတ်ဟာ ချောက်
ချားလာတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အနည်းဆုံး လေသံပဲ ကြားရကြားရ
ပြီး ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့်
ပြင်မှာ လေလုံးဝမတိုက်ဘူး။

ညဟာ အေးချမ်းငြိမ်ဆိတ်နေတယ်။ ကောင်းကင်မှာ
ကြယ်တွေဟာ တလက်လက်တောက်ပနေကြတယ်။ အသုဘပို့တဲ့
သူတစ်စု သူတို့ရှေ့ကဖြတ်သွားနေလို့ ခေါင်းကဦးထုတ်တွေ
ဆစ်ပြီး ငြိမ်နေရတဲ့လူတစ်စုကတော့ ကြယ်တွေရဲ့အလှကို
အားပြုနိုင်ကြဘူး။

ကျုပ်ဟာ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် လက်နှစ်ဖက်ထောက်
အချိန်အတော်ကြာရပ်နေမိတယ်။ ညအမှောင်ထုကြားမှာ
အိမ်နံ့တစ်ခု တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာဖွေမိတယ်။

ကျုပ်ဘဝရဲ့ စိတ်ပိုင်းအခြေအနေတွေကို ပြန်ပြီး ဆင်
ခြင်နေမိတယ်။ လောလောဆယ် ခံစားနေရ၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး

ဖြေနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၇၄

ဆင်းရဲမှုဒုက္ခက လွတ်မြောက်လို လွတ်မြောက်ငြား လုပ်နေမိ
တာပါ။

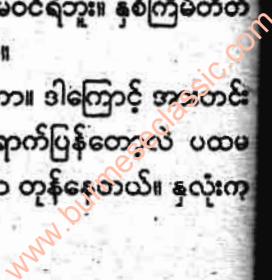
ကျုပ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝတ်မှုအတွက် ခံရမယ့်အပြစ်
ဒဏ်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လာတာကတော့ အဲဒီအချိန်မှာပဲ
လို့ထင်တယ်။ ကျုပ်ကို လူသတ်မှုနဲ့ စွဲချက်တင်ပြီး ပြင်းထန်တဲ့
အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ဖို့ ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့အဖြစ် မြင်ယောင်လာ
တယ်။

ကျုပ်ရဲ့စိတ်ခံစားမှုတွေထဲမှာ အကြောက်ဟာ ပိုပြီးကြီး
လာတယ်။ နောက် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ တစ်နေရာက
ရပ်ပြီး ကျုပ်ရှိရာဘက် လှမ်းကြည့်နေတဲ့ လူသုံးလေးယောက်ကို
မြင်တယ်။

သူတို့ပုံပန်းက တစ်စုံတစ်ရာကိုချောင်းပြီး တစ်ခုခု လုပ်တော့
မလိုလို ဘာလိုလိုပဲ။ ခဏနေတော့ ပုံသဏ္ဍာန်တွေဟာ လေထဲမှာ
ပျောက်သွားတယ်။ သွေးလေချောက်ချားပြီး စိတ်ထဲက ထင်တာ
တွေကို မြင်နေတာများလား။

မိုးမလင်းခင်မှာပဲ ကျုပ်ဟာ မျက်နှာကဒဏ်ရာကို ဆေး
ထည့်ပြီး ပတ်တီးစည်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်စိတ်ကို တင်းပြီး
ဟိုအခန်းဘက်သွားတယ်။ ရုတ်တရက်မဝင်ရဲဘူး။ နှစ်ကြိမ်တိတိ
နောက်ပြန်လှည့်မလို့ လုပ်မိသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် အလုပ်လုပ်လို့မှမဖြစ်တာ။ ဒါကြောင့် အဘတင်း
ပြီး အခန်းထဲဝင်ခဲ့တယ်။ အခန်းထဲရောက်ပြန်တော့ပဲ ပထမ
ခုတင်နား မသွားရဲဘူး။ ကျုပ်ဒူးတွေဟာ တုန်နေတယ်။ နှလုံးက

၇၅ □ မောင်ထွန်းသူ

ထည်း ခုန်သလားမမေးနဲ့။ ထွက်ပြေးရင်ကောင်းမလားလို့ ခြင်းစားတယ်။

ဒါပေမယ့် ထွက်ပြေးရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တရားခံလို့ ထုတ် ခေါ်ပြီး ဝန်ခံလိုက်သလို ဖြစ်တော့မှာသေချာတယ်။ အရေးကြီး ထာက ခြေရာလက်ရာတွေမရှိအောင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ တော်လား။

ကျုပ် အိပ်ယာဆီသွားတယ်။ အလောင်းကိုကြည့်တယ်။ နှုတ်လုံးတွေက ပြူးထွက်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ပါးစပ်ကတော့ ထလျက်ကြီး။ “ကိန်းရယ် ကိုယ့်လူသားအချင်းချင်း ဘာပြုလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲကွယ်”လို့ မေးလိုက်တော့ မလို့ပါပဲ။

သူ့လည်ပင်းမှာ ကျုပ်လက်ရာတွေထင်နေတယ်။ သူ့ရှုပ် အတိုကြယ်သီးတွေကိုလဲ လည်ပင်းပေါက်ထိ တပ်ပေးလိုက်ပြီး အစေ့အထိ လုံနေအောင် စောင်တစ်ထည် ခြုံပေးလိုက်တယ်။

ကိစ္စလည်းပြီးရော အစေခံတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး အခုမနက်ပဲ ဆုံးသွားပြီလို့ အသိပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုပဲ သင်းအုပ်ဆရာနဲ့ ဆရာဝန်ဆီ အကြောင်းကြားဖို့ လွှတ်လိုက် တယ်။ ကျုပ့်ခါင်းထဲမှာ ပထမဆုံးပေါ်လာတဲ့ စိတ်ကူးကတော့ ထွက်အစ်ကို နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ အကြောင်းပြပြီး ဒီနေရာ ထ အမြန်ဆုံးထွက်သွားဖို့ပဲ။ အမှန်တကယ်လဲ လွန်ခဲ့တဲ့ရက် အတော်ကြာကြာကတည်းက စာတစ်စောင်ရထားတယ်။

သူ သိပ်ပြီး နေမကောင်းဘူးလို့ ကျုပ်အစ်ကို ရေးထားတဲ့ စာပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့်လည်း ကျုပ် ဖြုန်းကန်ထွက်သွားရင် သံသယ

၇၆ □ ဖောင်ထွန်းသူ

က ဝင်တော့မယ်။ ဒါကြောင့် ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ နေဦးမှဖြစ်မယ် လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ မျက်စိခပ်မွဲမွဲ နီဂရိုးအဘိုးကြီးတစ် ယောက် အကူအညီနဲ့ အလောင်းကိုပြင်တယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ အခန်းထဲကသိပ်ပြီး အပြင်မထွက်ရဲဘူး။ လုပ်ကိုင်တာ မပီမရီ ဖြစ်ပြီး သဲလွန်စရှာတွေ့သွားရင် ခက်ချေရဲ့ဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် လူက တုန်လှုပ်နေတယ်။

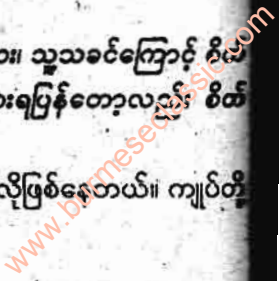
ကျုပ် မျက်နှာပျက်နေတာကို တခြားလူတွေ ရိပ်မိသွား မှာကလည်း ကြောက်ရသေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျုပ်ဟာ တခြားလူတွေနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆိုင်ပြီး မကြည့်ရဲဘူး။ အရာရာတိုင်း ဟာ ကျုပ်ကို စိတ်မရှည်အောင်လုပ်နေသလိုပါပဲ။

အခန်းထဲဝင်လိုက်၊ ထွက်လိုက် လုပ်နေကြတဲ့သူတွေ၊ သူတို့ရဲ့ တီးတိုးစကားသံတွေ၊ အသုဘအခမ်းအနား သင်းအုပ်ရဲ့ ဆုတောင်းစာရွတ်သံ။ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ရောက်လာတယ်။

ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခေါင်းကိုပိတ်တယ်။ ကျုပ်လက်တွေဟာ ထိန်းလို့ကိုမရဘူး၊ တုန်နေကြတယ်။ သိပ်တုန်လွန်းအားကြီးတော့ တစ်ယောက်ကမြင်သွားပြီး အသံခပ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ လှမ်းပြော တယ်။

“ပရိုတိုပီယိုခမ္ဘာ သနားစရာပါလား။ သူ့သခင်ကြောင့် ဂိုဏ်း တွေ ဆင်းရဲခဲ့ရပေမယ့် အခုလိုဖြစ်သွားရပြန်တော့လည်း စိတ် ထိခိုက်စွာသား”

သူ့စကားဟာ ကျုပ်ကို သရော်သလိုဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်တို့

ပြေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၇၇

အားလုံး အပြင်ထွက်လာကြတယ်။ လမ်းပေါ်ရောက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ကျုပ်ဟာ လမ်းမှန်မှန် မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒယ်း ဒယ်ိုင်ဖြစ်လာတယ်။

စောစောက အိမ်ထဲမှာ အလင်းရောင်က မှုန်ဝါးဝါး။ အခု အပြင်ရောက်တော့ အလင်းရောင်က သိပ်ပြီးလင်းလင်း ကျင်း ထွင်းရှိလာတော့ ကျုပ်စိတ်ဟာ မလုံမလဲဖြစ်လာတယ်။

ကိုယ်ကျားလွန်ထားတဲ့ပြစ်မှုကို ရေရှည်မှ ဖုံးလို့ရပါတော့ မလားလို့တွေးပြီး ကြောက်လာတယ်။ ကျုပ်ဟာ ခေါင်းမမော်ဝံ့ တော့ဘူး။ အသုဘပို့တဲ့ လူတွေကြားမှာ ကျုပ်ဟာ ခေါင်းငိုက် ဇိုက်ချပြီး လိုက်လာခဲ့တယ်။

ကိစ္စဝိစ္စတွေအားလုံးလည်း ပြီးသွားရော ကျုပ်အသက် ရှု မှန်လာတယ်။ လူတွေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ဆံပြောဆိုလို့ ရလာပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကမသန်တော့ လိပ်ပြာကမလုံ ဘူး။ ဖြစ်ပြီးနောက် ညပေါင်းများစွာ အိပ်လို့မရဘူး။ ကိုယ် စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲတဲ့ဒဏ်ကို အလူးအလိမ်ခံရတယ်။ ရီယိုဒီဂျ ဇနရိုးကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပြန်ရရင် ကောင်းမလား။ ဒီမှာ နေရ ထာကတော့ အမြဲတမ်း တထိတ်ထိတ်တလန့်လန့်နဲ့။ စိတ်အေး ရတယ်ကို မရှိဘူး။ ကျုပ်မှာ မပြုံးနိုင်၊ မရယ်နိုင်။ စကားလည်း မပြောနိုင်၊ အစားလည်း နည်းနည်းပဲ စားနိုင်တယ်။ စိတ်တွေက အမြဲတန်းလိုလို လှုပ်ရှားပြီး ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေရတဲ့ အချိန်ကများတယ်။

“သေတဲ့လူက သေသွားပြီပဲ”လို့ သူတို့က ပြောကြတယ်။ “ဒီလောက်ထိ စိတ်ဆင်းရဲနေလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ” တဲ့။

၇၈ □ မောင်ထွန်းသူ

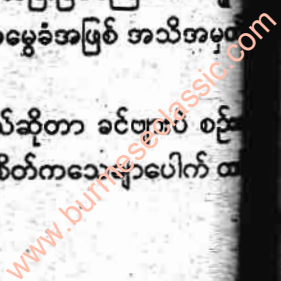
ကျုပ်ရဲ့ အပြင်ပန်းအသွင်အပြင် အရိပ်လက္ခဏာကို ကြည့်ပြီး လူတွေအဓိပ္ပါယ်ကောက်တာကို တွေ့ရတော့ ကျုပ်စိတ်ဟာ ပေါ့ပါးလာတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ သေသွားတဲ့လူကို အမြဲတေ ချီးကျူးစကားပြောတယ်။ သူ့ကောင်းတဲ့အကြောင်း၊ စိတ်ကောင်းစိတ်ထား မြင့်မားတဲ့အကြောင်းပဲကြောက်တယ်။

ပြီးတော့ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ကျုပ်ဟာ ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ လေ့လာလိုက်စားမှုနည်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စမှာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကိုသွားတယ်။ ဘုရားဝတ်တတ်နေကြတဲ့ အချိန်တစ်ချိန်လုံး ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး ကြက်ခြောက်ခတ်အမှတ်အသားတွေကို အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် လုပ်နေမိတယ်။ သင်းအုပ်ဆရာကို ပေးလှူတော့လည်း လှူရမလို့ ထက် နှစ်ဆပိုပြီးလှူခဲ့တယ်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတံခါးဝမှာရပ်ပြီး သေသွားတဲ့လူနာမည်နဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို ဝေငှလှူဒါန်းခဲ့သေးတယ်။

ကျုပ် ရီယိုမြို့ကိုရောက်ပြီး တစ်ပတ်အကြာလောက် သင်းအုပ်ဆရာဆီက စာတစ်စောင်ရောက်လာတယ်။ စာထဲမှာ ဖီးလစ်ဘတ်ရဲ့ သေတန်းစာကို ဖွင့်ဖတ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း။ ကျုပ် သူ၏ တစ်ဦးတည်းသောအမွေစားအမွေခံအဖြစ် အသိအမှတ်ထားကြောင်း ရေးထားပါတယ်။

ကျုပ်စိတ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းကြည့်ပါ။ ကျုပ်ဖတ်တာ လွဲနေပြီလို့ စိတ်ကသေချာပေါက် ထ

၇၉ □ မောင်ထွန်းသူ

ပါတယ်။ ကျုပ်က ကျုပ်အစ်ကိုကို စာပြပြီး ဖတ်ခိုင်းပါတယ်။ မိတ်ဆွေတစ်ချို့ကိုလည်းပြပါတယ်။ သူတို့ဖတ်တော့လည်း ကျုပ်စောစောက တွေ့တဲ့အတိုင်းပါဘဲ။ မလွဲပါဘူး။

ကျုပ်ဟာ သူ့ရဲ့အမွေပစ္စည်းအားလုံးကို ဆက်ခံရမယ့် တစ်ဦးတည်းသော အမွေစားအမွေခံပါ။ ရုတ်တရက် ကျုပ်စိတ်ထဲ မှာ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာတယ်။ ကျုပ်ကိုဖမ်းမိဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်တစ်ခုလား။ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစား လိုက်တော့ မဖြစ်နိုင်တာတွေ့ရတယ်။ တကယ်လို့ ရာဇဝတ်မှုကို သူတို့သိသွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကိုဖမ်းနိုင်တဲ့ တခြားနည်းလမ်း တွေအများကြီး ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား။

ပြီးတော့လည်း သင်းအုပ်ဆရာရဲ့ ခိုးသားမှုကို ကျုပ်သိ နေတာပဲ။ ကျုပ်တွေးသလို ထောင်ချောက်လုပ်တယ်ဆိုရင် ဒီအစီ အစဉ်မှာ သူပါမယ်မထင်ဘူး။ ကျုပ် စာကို ငါးကြိမ်၊ ဆယ်ကြိမ် အကြိမ်တစ်ရာထက်မနည်း ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ စာကတော့ အမှန် ပါပဲ။ ကျုပ်ဟာ ဖီးလစ်ဘတ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အမွေစား အမွေခံပါ။

“ပစ္စည်းကတန်ဖိုးဘယ်လောက်ရှိမလဲ”လို့ ကျုပ်အစ်ကို တမေးတယ်။

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီအဖိုးကြီး သိပ်ပြီး ချမ်းသာတယ်ဆိုတာတော့ သိတယ်”

“သူကမင်းကို တကယ့်မိတ်ဆွေရင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ခင်မင်ကြောင်း သက်သေပြသွားတာပဲ”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်”

ပြေးနှင့်ဝန္တဝင်မြှောက်ဝတ္ထုထိုများ □ ၈၀

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကံကြမ္မာရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ သရော်ပြောင်လှောင်
ကြောင့် ဖီးလစ်ဘတ်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ကျုပ်လက်ထဲရောက်
လာတယ်။ ပထမတော့ ဒီအမွေပစ္စည်းတွေကို မယူတော့ဘူးလို့
ဆုံးဖြတ်စိတ်ကူးမိသေးတယ်။ ကျုပ် အနေနဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေကို
ယူရမှာ စိတ်မသန့်ဘူး။ ဒါကြောင့် ယူသင့်မယူသင့် စဉ်းစားရတာ

ဒီကိစ္စအတွက် အပိုင်အနိုင် မဆုံးဖြတ်နိုင်ပဲ (၃)ရက် တိတ်
ကြာခဲ့တယ်။ တကယ်လို့ ငြင်းလိုက်ရင် ဟိုတစ်ဖက်မှာ သံသယ
ဝင်လာဖို့က ရှိနေသေးတယ်။ နောက်ဆုံးမှာကျုပ်ဟာ တိကျတဲ့
အဖြေတစ်ခုရလာတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ အမွေဆက်ခံရမယ်
ပြီးတော့ လျှို့ဝှက်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို ခွဲဝေပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်တယ်။

အခုလို လုပ်လိုက်ရတာဟာ စိတ်မသိုးမသန်ဖြစ်နေတာ ထက်
ပျောက်သွားအောင် လုပ်ရာလည်းရောက်တယ်။ ကျူးလွန်ထဲ
ဖြစ်မှုကို မွန်မြတ်တဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ သက်သာရာရောက်အောင်
လုပ်ရာလည်းရောက်တယ်လို့ ယူဆတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့စိတ်
ကို ငြိမ်းအေးသွားအောင် လုပ်ရာလည်း ရောက်မယ်လို့ထင်
တယ်။

ကျုပ်ဟာ ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ကပျာကယာ ပြင်ဆင်
ပြီး ရီယိုမြို့က ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်နေခဲ့တဲ့ ရွာဘက်ကို နီးလဝ
တော့ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတဲ့အဖြစ်ကို မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ ထပ်
လာပြန်တယ်။ ဒီနေရာရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က အရာရှာတိုင်းဟာ
ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့အဖြစ်ကို ပြန်ပြီးသတိရလာ
အောင် ဖန်တီးနေတယ်။

၈၁ □ အောင်ထွန်းသူ

ဘယ်လမ်းထောင့်ကိုပဲရောက်ရောက် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်သရဲကို မြင်နေသလိုလို ခံစားနေရတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အတွေးရေယာဉ်ထဲမှာ သူ့ရဲ့အော်သံတွေ၊ သူ့ရဲ့ရုန်းကန် လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ အခင်းဖြစ်တဲ့ညက သူ့ရဲ့အကြည့်တွေဟာ မျောပါလာနေတယ်။

ရာဇဝတ်မှုလော၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ဦးယှဉ်ပြိုင် သတ်ပုတ်ပွဲလား။ ကျုပ်ဟာ ပထမဆုံး အတိုက်ခံရတဲ့လူ။ ကျုပ်ကိုကျုပ် ထာကွယ်ပိုင်ခွင့် ရှိနေတယ်မဟုတ်လား။ ကံကောင်းလွန်းလို့ ဖြစ်လာတဲ့ ရန်ပွဲတစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ရမှာပဲ။ နောင်တရသင့်တဲ့ ကြေကွဲစရာအဖြစ်တစ်ခုလို့လည်းဆိုရမှာပဲ။ သူ့ဆဲဆိုခဲ့သမျှတွေကို ပြန်ပြီးဆင်ခြင်မိတယ်။ သူ့ရိုက်ခဲ့၊ နှက်ခဲ့၊ ပစ်ခဲ့၊ ခတ်ခဲ့တဲ့ အကြိမ်ပေါင်းဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ ရေတွက်ကြည့်မိတယ်။

ဒါတွေဟာ သူ့အပြစ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ဒါတွေကို သူ့လုပ်ခဲ့တာတွေဟာ သူ့ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာကြောင့်ပါ။

ဒီဝေဒနာတွေကြောင့် သူ့ဟာ စိတ်ဆင်းရဲတယ်။ စိတ်တိုတယ်၊ ဒေါသကြီးတယ်၊ မကောင်းတဲ့စိတ်တွေတောင်ဝင်တယ်။

ဒါတွေအားလုံးကို ကျုပ်ခွင့်လွတ်လိုက်တယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ ဟိုနောက်ဆုံးညကအဖြစ်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေလူဟာ အသက်ရှည်ရှည်နေရမယ့် လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အချက်ကို ကျုပ်စဉ်းစားမိတယ်။ သူ့နေရမယ့်ရက်ကို အမြဲတန်းလက်ချိုးပြီး ရေတွက်နေရတဲ့လူပါ။ သူ့ကိုယ်ကိုယ်လည်း

၈၂ □ ဇောင်ထွန်းသူ

မကြာခဏ ပြောဖူးသားဘဲ။ "ငါဘယ်လောက်ကြာကြာနေရဦးမှာလည်း၊ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ရက်ပိုင်းလား" လို့ မေးနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။

အမှန်ကတော့ ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ကြုံနေရတာဟာ ဘဝမဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်းရဲဒုက္ခပါ။ သူ့သေမယ့်အချိန်နဲ့ ဒီရန်ပွဲဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုမဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ။ ဒါတွေဟာ ဖြစ်နိုင်စရာ အလားအလာ ရှိနေတဲ့ဟာတွေပါ။

ကျုပ် ရွာထဲဝင်သွားတဲ့အခါမှာ တစ်စုံတစ်ခုက ကျုပ်ရဲ့ နှလုံးသားကို ဆွဲဆုတ်ထားသလို ခံစားရတယ်။ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြေးချင်စိတ်တောင်ပေါ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး ရွာထဲဝင်လာခဲ့တယ်။ လူတွေက ကျုပ်ကိုဆီးပြီး နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ ဝမ်းသာစကားတွေပြောကြတယ်။ သင်းအုပ်ဆရာကလည်း သေတမ်းစာအသေးစိတ်ကို ဖတ်ပြတယ်။ ပြီးတော့ ကွယ်လွန်သူကို ကျုပ်စောင့်ရှောက်နေစဉ်က ဒေါသဘယ်လောက်ကြီးကြီး၊ ဘယ်လောက်ပဲရက်စက်ရက်စက်၊ ကျုပ်က သီးခံခွင့်လွှတ်ပြီး သစ္စာရှိတဲ့အတွက် အခုလိုအကျိုးကျေးဇူး ခံစားရတယ်လို့လဲ ပြောတယ်။

ကျုပ်ကလည်း မှန်ပါတယ်လို့ အလိုက်သင့် ပြန်ပြော လိုက်ပေမယ့် စိတ်ကမလုံတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသေးတယ်။

ကျုပ်ရဲ့ အပြုအမူနဲ့ပတ်သက်လို့ လူတိုင်းက ကျုပ်ကို ချီးကျူးကြတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ သီးခံမှု၊ ကျုပ်ရဲ့ သစ္စာရှိမှုတွေကို ချီးကျူး

ဈေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၈၃

ကြတာပါ။ အမွေရလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို စာရင်းလုပ်နေရတဲ့ အတွက် ကျုပ်ရွာမှာ အတော်ကြာကြာနေရတယ်။ ကျုပ် ရှေ့နေ တစ်ယောက်ငှားတယ်။ လုပ်စရာရှိတာလေး လုပ်တယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားတယ်။ အဲဒါလို လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ လုပ်ကိုင် နေတဲ့အချိန်အတွင်းမှာ သူ့ရဲ့အကြောင်းကို အများကြီး ပြောဆို မိကြတယ်။ သူဟာ ဆိုးတာမဟုတ်ပါဘူး။ စည်းကမ်းကြီးလွန်း နေတာပါလို့။

“စည်းကမ်းကြီးတာလည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူလည်း နေသသွားပြီမို့ ပြောတော့မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလူကြီးက တကယ်နတ်ဆိုးကြီးဗျ”လို့ သူတို့ကပြောကြတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ဆိုးဝါးတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ထုတ်ပြောကြတယ်။

ပထမတော့ ကျုပ်ဒီစကားတွေကို နားထောင်နေတယ်။ နောက်တော့ ထူးဆန်းတဲ့သာယာမှုလေးတစ်ခုက ကျုပ်နှလုံးသား တိုလာပြီး ရိုက်ခတ်တယ်။ ကိုယ်ကျွန်လွန်ထားတဲ့ပြစ်မှုက လွတ်ရာ ထွတ်ကြောင်း ရောင်ခြည်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရလို့ ဖြစ်ပေါ် ယာတဲ့ သာယာစိတ်ပေါ့ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ကာကွယ်မြှ ဘာကွယ်ပါတယ်။ ကျုပ်က ဘယ်လောက်ပဲ ကာကွယ်ပြောပေ မယ့် အားလုံးက လ...မခံကြဘူး။ သူတို့အနေနဲ့ ဖီးလစ်ဘတ်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို အမြစ်ကလွန်ပြီး ပြောကြတယ်။ ကောင်းတာ တွေတော့ သိပ်မရှိဘူး။

အားလုံးလိုလိုက တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း သူမကောင်း ဝါဘူးလို့ ဆိုနေကြတော့ တဖြေးဖြေးနဲ့ ကျုပ်ရင်ဟာ ပေါ့လာ

၈၄ □ ဖောင်တွန်းသူ

တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်ဟာ အမွေပစ္စည်းတွေကို လက်ခံယူခဲ့
တယ်။

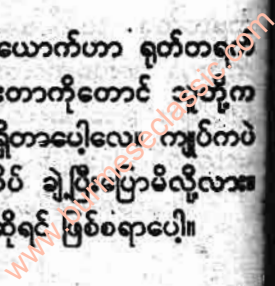
လပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်သွားခဲ့တယ်။ အမွေပစ္စည်းတွေကို
ခွဲဝေလှူဒါန်းပစ်ဖို့ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကလည်း ဟိုအရင်တုန်း
ကလောက် မပြင်းထန်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဆင်းရဲသားတွေ
ကို နည်းနည်းပါးပါး အလှူဒါန ပြုခဲ့ပါတယ်။

ရွာဘုရားရှိခိုးကျောင်းကိုလည်း ပစ္စည်းသစ်နည်းနည်းပါးပါး
လှူခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့မြေပေါ်မှာ အမှတ်တရ အုတ်ဂူလေး တစ်လုံး
ဆောက်ခဲ့ဖို့လဲ ကျုပ်မမေ့ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့
မှတ်ဉာဏ်ဟာလည်း အရင်ကလို မကောင်းတော့ဘူး။ တဖြည်း
ဖြည်းနဲ့ ဝိုးတိုးဝါးတားတွေဖြစ်လာနေတယ်။

တခါတလေ သူ့ကိုသတိရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟိုအစော
ပိုင်းကာလတွေတုန်းကလို အကြောက်နဲ့ယှဉ်တဲ့ သတိရခြင်းမျိုး
မဟုတ်တော့ဘူး။ သူခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေနဲ့
ပတ်သက်လို့ ဆရာဝန်တွေကို ကျုပ်ပြောပြခဲ့ ဖူးတယ်။ အားလုံးက
သူဟာ အချိန်မရွေး သေနိုင်တဲ့လူလို့ တညီတညွတ်တည်း
ပြောကြတယ်။

ရောဂါမျိုးစုံနေတဲ့ သူ့လိုလူတစ်ယောက်ဟာ ရုတ်တရက်
မသေဘဲ ဒီလောက်ကြာကြာနေသွားတာကိုတောင် သူ့ဘို့က
အံ့ဩနေကြသေးတယ်။ တခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ကျုပ်ကပဲ
သူ့ရောဂါဝေဒနာတွေကို အကျယ်သိပ် ချဲ့ငြိုးပြောမိလို့လား။
ဒီတစ်ချက်ကတော့ သံသယဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်စရာပေါ့။

၈၅ □ ဖောင်ထွန်းသူ

ဒါပေမယ့် အမှန်က သူဟာအဲဒီအချိန်က ကျုပ်နဲ့ ဘာမှ မဖြစ်သည့်တိုင်အောင် အချိန်မရွေးဖျတ်ခနဲ သေသွားနိုင်တာ ကတော့ ယုံမှားသံသယ ဖြစ်ဖို့မရှိဘူး။

ကဲ မိတ်ဆွေကြီးရေ ခင်ဗျားကို ကျုပ်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်ရဲ့အခုမှတ်တမ်းဟာ ဟာကွက်လိုကွက် မရှိအောင် ကောင်းမွန်ပြည့်စုံတယ်ဆိုရင် အဲဒီအတွက် ကျုပ်ရဲ့ ခြေပုံပေါ်မှာ ကျောက်သားဖြူဖြူနုနုကလေးနဲ့ အုတ်ဂူတစ်ခုတော့ လုပ်ပေးပါ။ ပြီးတော့ အုတ်ဂူပေါ်မှာ မွန်မြတ်တဲ့ တရားဒေသံနာ ထဲက ထုတ်ထားတဲ့ ဟောဒီစာပိုဒ်ကလေးကို ကဗျည်းထိုးပေးပါ။

“စိတ်နှလုံးကြေတွဲဝမ်းနည်းသူတို့သည် မင်္ဂလာခွိုကြ၏။ အကြောင်းမူတား ထိုသူများ စိတ်နှလုံးအေးချမ်းအောင် ဘုရားသခင်၏ နှစ်သိမ့်ခြင်းကို ခံကြရလိမ့်မည်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း”

J.M. Machado De Assis ၏ *The Attendant's Confession* ကို ပြန်ဆိုသည်။

ပေသ်ဖြူမဂ္ဂဇင်း

၁၉၉၀-ခုနှစ်၊ ဧပြီလထုတ်တွင်ပါရှိသည်။

မှန်ကင်းတစ်လှည့်ထင်တစ်လှည့်

“ကျုပ်တို့ အစောကြီး ရောက်သွားမှာပါ ဆရာကြီးရာ စိတ်မပူပါနဲ့ နေမဝင်ခင် ရောက်မှာပါဗျ။ တွေ့လား ဟိုးတောင် ကုန်းခြေရင်းကရွာ မြင်တယ်မဟုတ်လားဗျ။ ဟောဟိုက အုန်းတန်း နိမ့်နိမ့်ကိုသာ ဖြတ်မိရင်ရွာကိုရောက်ပြီလို့ ကျုပ်တို့ ပြောနိုင်ပြီ”

မြင်းလှည်းသမား လူငယ်သည် လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ကို ပိန်ကြုံကြုံ မြင်းများ၏ ကျောများပေါ်၌ ခပ်သွက်သွက် ဝှေ့ယမ်း ကာ မြင်းများကို အော်ငေါက်သည်။

“ကဲ လူကြီးမင်းတို့ သွားကြစမ်း မြန်မြန်”

အပေါ့စား ဘီးလေးဘီးတပ်လူစီးမြင်းရထားသည်၌ ထူသော တောလမ်းပေါ်၌ နွေးကွေးလေးလံစွာဖြင့် ပြေးလွှားလျက်ရှိသည်ဘီးများ အောက်မှရွံ့များသည်လမ်းဘေးသို့လွင့်စဉ်ထွက်သွားလျက်ရှိ၏။

၈၈ □ ဖောင်ထွန်းသူ

ခနော်နီ ခနော်နဲ့ နိုင်လွန်းလှသော မြင်းရထားသည်အဆက် မပြတ် ရွာသွန်းနေသည့် မိုးရေအောက်ရှိ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း နိုင်လွန်းလှသော ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်သွားနေခြင်းဖြစ်ရာ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့စရာကောင်းလှပေသည်။

မြင်းလှည်းဘီးမှ ထွက်ပေါ်လာနေသည့် တချောက်ချောက် တချက်ချက် အသံများသည် အခြေအနေကိုတိုး၍ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းအောင် ဖန်တီးပေးလျက်ရှိသည်။

လူငယ်သည် သူ့မြင်းများကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ငေါက် လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်စေရန် စိန္တံ့ နေသော ကက်ဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ သူ့အင်္ကျီဖြင့်သုတ်၍ ခါသည်။ ထို့နောက် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုလာသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး၊ မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ”

ဝံပုလွေရေ အနွေးထည်ကြီးကို ဝတ်ထားသည့် ခရီးသည် လူကြီးက နောက်မှနေ၍ လှမ်းမေးသည်။

လူငယ်ကတော့ သီချင်းအဆိုမပျက်။

“ဟေ့ကောင်လေး” လူကြီးက ဒေါသသံဖြင့် အော်သည်။

“ဘာလဲဗျ” လူငယ်က နောက်လှည့်ကြည့်သည်။

“နာမည်ကွ မင်းနာမည်ကို ငါမေးနေတာ၊ မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“အွန်ဒရာ”

“အား ဟား အွန်ဒရာ၊ မင်းကြည့်ရတာ လူလည်လေး တစ်ယောက်နဲ့ တူပါတယ်။ မင်းတို့ကောင်တွေအားလုံး လူလည်

ဗျူးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၈၉

ချည်းပါပဲကွာ။ မင်းတို့တောသားတွေက လူလည်လူညစ်တွေက နားပါတယ်။ သူများကို ဘယ်လိုလိမ်လိုက်ရမလဲ၊ ညှာလိုက်ရမလဲ ဆိုတာ တစ်ခုကလွဲပြီး ဘာမှသိတဲ့ကောင်တွေမဟုတ်ဘူး။

ငါ့တရားရုံးကိုရောက်လာတဲ့ တောသားတွေကို သေသေချာချာ လေ့လာဖူးတယ်။ အံ့မယ် . . . အပေါ်ယံကြည့်လိုက်ရင် တော့ တကယ့်ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ သိုးကလေးတွေလိုပဲ။ ဇာတ်တွေ၊ ကျတော့ ဝံပုလွေကြီးတွေပဲ။ သူတို့က တရားသူကြီးတွေ ထို့တောင် အရှုံးလုပ်ချင်ကြတယ် . . . ဟင်း”

“ကျုပ်တို့ တောသားတွေဟာ လူရိုး လူကောင်းတွေပါ ဆရာကြီးရာ၊ မြို့ကလူတွေက သက်သက်မဲ့နှိမ်ပြီး မဟုတ်တရုတ်တွေပြောကြတာပါ။ ခင်ဗျားကလဲ သူတို့ထင်သလို ထင်နေတာပဲ ဆို။ ကျုပ်တို့ဟာ အဲသလောက် ကြီးတော့မဆိုးပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့ အယ်သမားတွေက လိမ်တယ်ညာတယ်ဆိုတာလဲ တမင်လုပ်ကြတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဇိုးလွန်း အလွန်းလို့ လိမ်သလို ဖြစ်သွားတာ ဆို။ ကျုပ်တို့ တောသားတွေမှာ ဗဟုသုတကနည်း၊ ဆင်းရဲတာက ဆဲ အလွန်မဟုတ်လားဗျာ”

“အား . . . တစ်ခါလားဒါပဲ၊ ဆင်းရဲလို့ပါ။ မင်းတို့ အောင်တွေဟာ ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ ငအ၊ ငထိုင်းတွေပဲ။ ဗဟုသုတ နည်းလို့ပါ။ ဆင်းရဲလို့ပါဆိုတဲ့ စကားတွင်တွင်ပြောပြီး အရက်ကြတော့ ငါးရေသောက်သလို တစွတ်စွတ် သောက်နေတဲ့ ကောင်တွေပါကွာ”

“ဆရာကြီးက သူတို့အရက်သောက်တာ ချမ်းသာလွန်းလို့

၉၀ □ မောင်ထွန်းသူ

သောက်နေကြတာလို့များ ထင်နေသလားဗျ။ သိပ်ကိုချမ်းသာပြီ
ငွေပိုငွေလျှံတွေ သိပ်ရှိနေလို့ သောက်နေကြတယ်လို့ ယူဆနေ
သလား။ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားများသွားပြီ။ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဟုတ်ပါ
တယ်။ သူတို့သောက်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ချမ်းသာလွန်းလို့
သောက်တာမဟုတ်ဘူးဗျ။ နည်းနည်းပါးပါး စိတ်ပျော်ချင်လွန်းလို့
သောက်နေကြတာပါ။”

“အား . . . ကြည့်ရတာ မင်းလဲ သောက်ထားပုံပါလား။ မင်း
အသက်အရွယ်က အရက်သောက်ဖို့အရွယ် မဟုတ်သေးဘူးဗျာ
သိလား။ နှုတ်ခမ်းမွှေးတောင်မှ မပေါက်သေးဘူး။ မင်းတို့ လူ
သမားဆိုတဲ့ကောင်တွေ အကြောင်းသာရေးရမယ်ဆိုရင် ကံဆိုး
မိုးမှောင်ကျနေတဲ့ ကောင်တွေလို့ပဲ ရေးရမှာပဲ။”

“ရေးပါဆရာကြီးရာ၊ ကြိုက်သလိုရေးပါ။ ကျုပ်တို့ကထော
စာမှမတတ်ကြတာပဲ” ဟု လူငယ်က ပြန်ပြောပြီး သူ့မြင်းပိန်များ
ဘက်လှည့်၍ ငေါက်သည်။

“လူကြီးမင်းတို့ရေ ရုန်းလိုက်ကြစမ်းပါဦး။”

ထို့နောက်သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် စဉ်းစား
နေသည့်နှယ် ငြိမ်နေသည်။ မြင်းများသည်လည်း သူ့သခင်ကဲ့သို့
ပင် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေကြသည့်နှယ် တုန်ဆိုင်းဆိုင်း
ဖြစ်လာကြသည်။

ခရီးသည်လူကြီးသည် သူ့အနွေးထည် ကော်လာပြ
များကို ဆွဲစေလိုက်ပြီး ရထားလုံးအတွင်းသို့ ခေါင်ပုံပြန်ဝင်ကာ
သူ့အတွေးနှင့်သူ ငြိမ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာလေသည်။

၉၀ □ ဖောင်ထွန်းသူ

တောကျီးကန်းတစ်ကောင်သည် အတောင်နှစ်ဖက်ကို
တဖျပ်ဖျပ်ခပ်ကာ တအာအာ အော်မြည်ပြီး လမ်းဘေးသစ်ပင်
တစ်ပင်ထက်မှ ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်သို့နားသည်။

အအေးခါတ်လွန်ကဲလှသော ရာသီဥတုသည် မှုန်မှိုင်းမှိုင်း။
မနက်ဖြန်ကျရောက်မည့် ခုရစ္စမတ်ပွဲတော်နေ့တွင်လည်း အဆ
တော်အေးအောင် ဖန်တီးထားသည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို
ဖော်ပြနေသည်။

ကောင်းကင်ယံတွင်လည်း မုန်တိုင်းကျမည့် အရိပ်အငွေ့
မိသော တိမ်ပုပ်တိမ်မည်းများသည် စုစည်းတုန်ဆိုင်းလျက် ရှိကြ
၏။ မြေကြီးသည် ရွံ့များနှင့်ရေများရောက်ာ ဗွက်ပေါက်နေသည်။

မြင်းရထားပေါ်မှ လှမ်းမြင်နေရသည့် ရွာများ၊ ချောင်း များ၊
သစ်တောများနှင့် တောင်တန်းများသည် မှုန်မှိုင်းရိဝေလျက်
ရှိကြသည်။

အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသည့် အရာဝတ္ထုများသဖွယ်
ငြိမ်ကုပ်လျက် ရှိကြသည်။ ကွင်းပြင်ထဲတွင် ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်
ကွက် တစ်လက်လက်တောက်ပနေသည့် ရေအိုင်များ။

မြင်းရထားသည် ရွံ့ရွံ့များပေါ်တွင် မြှုပ်သွားလိုက်၊ ပြန်တက်
ထာလိုက်၊ ကွေ့ပတ်သွားလိုက်၊ ဘေးမှပြုတ်ထွက် နေသော
တူညီပြားတစ်ချပ်သည် ရထားလှုပ်တိုင်း တစ်ခိုင်းခိုင်း ရိုက်ခတ်
ပြည်ဟည်းလျက်ရှိသည်။

သားမွေးအန္တေးထည်ကြီးအောက်တွင် ကုပ်နေသည့် ခမ်း
ထည်ကြီးအဖို့ ထိုအသံသည် နားမခံသာအောင် ဖြစ်လာသည်။

ဈေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၂၂

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် သူ၏မျက်နှာပြင်ကြီးကို အပြင်သို့ထုတ်ကာ လှမ်းအော်သည်။

‘ဟိုအသံဆိုးကြီးက ဘာသံလဲကွ တယ်နားငြီးလှချည်လား’

‘ပြုတ်နေတဲ့ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်ပါဗျ။ ပညာတတ် တစ်ယောက်လိုပေါ့ သူ့ဘာသာသူ ရထားလုံးနှင့်တိုက်ပြီး အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ အသံတွေထွက်နေတာပါ။’

‘မင်းတော်တော်ကိုပါးတဲ့ကောင်ဘဲ၊ အွန်ဒရာသိပ်ကို ဝါတယ်။ လူလည်ပဲ၊ မိန်းကလေးတွေကို ဘယ်လိုအရူးလုပ်ရမယ်ဆိုတာလဲ မင်းသိမယ့်ကောင်ပါ။ ငါလောင်းကြေးထပ်ပြီး ပြောတယ်။ မင်းတို့တောသားတွေဟာ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျကြတာ များတယ်နော်၊ ပြီးတော့ ရသမျှမယားတွေက အဆွေအလှတွေချည်းပဲ။’

‘ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါလေဗျာ၊ ခင်ဗျားဘယ်ဟာမို့ သဘောကျသလဲ။ အအိုတွေက ပုံကောင်းတာတော့အမှန်ပဲ ကျုပ်သိတယ်။ နေပါဦး ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ရွာကို ကိစ္စရှိလိမ့်လား။’

‘ငါက တရားသူကြီးကွ’

အွန်ဒရာဖြတ်ကနဲ နောက်လှည့်ပြီး သူ့ခရီးသည်အား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။

‘နူးကိစ္စထင်တယ်၊ ဟုတ်လား’

‘ဒါပေါ့ကွ မင်းတို့ရွာထဲက ကောင်တစ်ကောင် ငါ့လိုလိမ်သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတစ်ချိန်တော့ သူ့ငါ့လက်ထဲ ပြေးလို့မလွတ်တော့ဘူး။ သူ့ကိုဖမ်းဖို့ ငါ့လက်ထဲမှာ တရားနူး

၉၃ □ မောင်စွန်းသူ

စာရွက်တစ်ရွက် ပါလာတယ်။ ဒီအကောင် ငါတို့ကို လိမ်နေတယ် ဆိုတာတော့ ငါရိပ်မိထားပါတယ်။ အခုလဲ ညနေခင်းမှာဆိုတော့ မိနို့များတယ်။ ဒီကောင်လုပ်ထားတာကို ငါမမေ့ဘူး။ အထူးသဖြင့် အခုခရစ်စမတ်ပွဲတော်ရက်မှာ ပိုပြီးသတိရတယ်။ ငါဒီကောင်ကို ချွံတွေထွက်သမျှ အကုန်သိမ်းမှာ။ ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလိုဖြစ်လာတတ် တယ်ဆိုတာ သိအောင်ပြရုံတင်မကဘူး အုပ်ချုပ်သူတွေကို ထိမ်ရင် ဘယ်လိုခံရတယ်ဆိုတာ မင်းတို့တောသားတွေအားလုံး သင်ခန်းစာရအောင်လုပ်မှာ။ မင်းတို့က ကုန်သည်ကြီးတွေကို ထိမ်လိုက်၊ မြို့သူမြို့သားတွေကို လိမ်လိုက်၊ ကြက်ဥပုပ်တွေ၊ အချဉ်ပေါက်နေတဲ့ ထောပတ်တွေ လာပြီးရောင်းလိုရောင်း၊ အာကောင်တွေလဲကွ။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့လယ်သမားကောင်တွေ ဆရာမိန်းကိုတော့ ဘယ်တော့မှလိမ်လို့မရဘူးဆိုတာ မှတ်ထား ဆိုက်။ မင်းတို့ကို ဘယ်လိုအပြစ်ပေးရမယ်ဆိုတာ ငါတို့သိတယ် ဟွဲ့။ မင်းတို့နဲ့ အထိုက်တန်ဆုံး အပြစ်ဒဏ်က ကြိမ်ဒဏ်ပဲဟေ့၊ သီလား။ မင်းတို့ကို ဦးကျွေးအောင် ဆုံးမဘို့နည်းက ဒီတစ်နည်း ဆိုတယ်။ မင်းတို့ကောင်တွေဟာ အရက်သမားတွေ မိုက်ရွှေရဲ တွေချည်းဘဲ။ အခွန်တော်လည်း မှန်မှန်မပေးကြဘူး။ နိုင်ငံတော် ရဲ့ အဖျက်သမားတွေ။ မင်းတို့ကြောင့် ငါတို့မျိုးချစ်ဝါဒတွေ ဖျတ်သုဉ်းကုန်ပြီ။ ငါကွာ ဇာဘုရင်နှစ်ရက်လောက်ပဲ ဖြစ်ချင် တယ်။ ဇာဘုရင်သာ ဖြစ်လို့ကတော့ ငါ့နည်းငါ့ဟန်နဲ့ မင်းတို့ကို ဆုံးမမှာဘဲ။ ငါဇာဘုရင်မဖြစ်တာ မင်းတို့ကံကောင်းတယ်ပဲ။

တရားသူကြီးမင်းသည် သူ၏အနွေးထည် အင်္ကျီကြယ်သီး ချွန်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။

၉၄ □ မောင်ထွန်းသူ

အထဲမှ စုထွက်နေသောဗိုက်သည် ဥခွံတွင်းမှ ထိုးထွက်လာသည့် ကြက်သဖွယ် အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

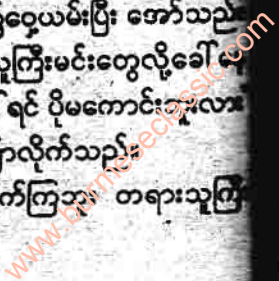
'အိုဗျာ၊ ဒါကတော့ ဒီလိုရှိပါတယ် တရားသူကြီးမင်းရယ်။ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးကို ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းတဲ့အခါ မိန်းမတွေမှာ မုတ်ဆိတ်မွေးရှိဖို့ မလိုဘူးလို့ ယူဆတဲ့အတွက် သူတို့ကို ဘုရားသခင်က မုတ်ဆိတ်မွေးတပ်မပေးခဲ့ဘူး။ မြည်းမှာ နားရွက်ရှည်ကြီးတွေရှိဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ ယူဆတဲ့အတွက် မြည်းတိုင်းကို နားရွက်ရှည်ကြီးတွေ တပ်ပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား' ဟု အွန်ဒရာက ပြောသည်။

'သောက်စကားများမနေနဲ့ကွာ၊ လမ်းကိုကြည့်မောင်း၊ မောင်လာပြီကွ၊ ငါ့မှာ မိသားစုနဲ့ ခရစ်စမတ်ပွဲတော်လုပ်ဖို့ အချိန်မှီအိမ်ကိုပြန်ရဦးမှာ။ မင်းမြင်းရထားခယူတာများတယ်ကွ။ မှင်စာလေးရဲ့။ ကီလိုမီတာ နှစ်ဆယ်ခန့်ကို သုံးလီဆိုတော့ မတန်တဆယူထားတာပဲ မင်းတို့ကောင်တွေ တို့ကိုဘယ်လိုအရေခွာရမယ့်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီး သိနေကြတာပဲကိုး။ ကဲ. . မြန်မြန်မောင်းကွာ၊ မင်းမြင်းနာတွေ အိပ်ပျော်ကုန်မှာ စိုးရတယ်'

'ကဲ ကဲ လူကြီးမင်းတို့ သွက်သွက်ကလေး လှမ်းလိုက်ကြစမ်း' အွန်ဒရာက ကြာပွတ်ကို လေထဲ၌ဝှေ့ယမ်းပြီး အော်သည်။

'မင်းက မင်းမြင်းစုတ်တွေကို လူကြီးမင်းတွေလိုခေါ်နေတယ် ဟုတ်လား။ အစ်ကိုလို့ ညီလို့ခေါ်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား' ဟု တရားသူကြီးက ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်သည်။

'သူတို့က အဲဒီလိုခေါ်တာမကြိုက်ကြဘူး' တရားသူကြီး

ပြေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၉၅

မင်းရဲ။ ကျုပ်က သူတို့ကို လူကြီးမင်းလို့မခေါ်ရင် ဇော်ကားသလို
 ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူတို့က လူကြီး လူကောင်း
 တွေနဲ့အတူတူပဲဗျ။ သူတို့အလုပ်က ရုံးသမားတွေလို ချပေးထား
 ဆဲအစီအစဉ်အတိုင်း အချိန်နာရီနဲ့ အတိအကျ လုပ်ကြရတာ
 မနက်ဆိုအိပ်ရာကထ ကျုပ်တို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ကြာရင်
 သူတို့ကို အစာကျွေး၊ ရေတိုက်၊ ကကြီးတွေ တပ်ပေးပြီးတာ
 နဲ့တစ်ပြိုင်နက် အလုပ်ခွင်ဝင်၊ မနက်ကတည်းကစပြီး ညမိုးချုပ်
 ဆဲအထိ ရထားကို ဆွဲကြရတာ။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ကြာမှ
 ညစာစား၊ ရေသောက်ဆိုကြပါစို့ သတင်းစာတွေ ဖတ်ပြီးတော့
 အိပ်ရာဝင်ရော၊ ကဲ ပုံမှန်ရုံးသမားတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမျိုးပဲ။
 ကျုပ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား။’

‘မင်းအရက်ကို ဘယ်ကသောက်လာတာလဲကွ၊ မင်း ပါးစပ်
 အလည်း ဖွါလောင်ဖွါလောင်နဲ့ တော်ကွာ နားငြီးတယ်။ မင်းမြင်း
 တွေကို မြန်မြန်မောင်း၊ ငါသိပ်နောက်ကျသွားမှာ စိုးတယ်။
 မင်းကြည့်ရတာ ကုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့ ဘာလဲကွ’

‘ဒီတစ်ဝိုက်မှာ ဝံပုလွေတွေမရှိပါဘူး တရားသူကြီး မင်းရယ်။
 ကြောက်ပါနဲ့’ဟု အွန်ဒရာကပြောသည်။

သို့လေသံက တစ်မျိုးဖြစ်နေသဖြင့် တရားသူကြီးမင်းသည်
 နှိပ်မကင်းသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်သည်။

‘ငါဝံပုလွေမကြောက်ဘူးကိုယ့်လူ၊ အအေးမိမှာပဲ ကြောက်
 တယ်။ အအေးမိသွားရင် ဆေးကုနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး။’ သူတို့သည်
 အတန်ကြာမျှ နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။

၉၆ □ ဖော်ထွန်းသူ

'ခင်ဗျားအခုလာတာ နွဲကိစ္စဆိုပါတော့ ဟုတ်လား။ ဒီတခါ တယ်သူ့ကိုဆွဲမှာလဲ။'

အွန်ဒရာက သူ့ခရီးသည်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။ တရားသူကြီးက ချက်ချင်းအဖြေမပေးပဲ တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေသည်။

'မင်းကဘာဆိုင်လို့ သိချင်ရတာလဲ၊ ဟိုအကောင်လေကွား။ လည်ပင်းတုတ်တုတ်နဲ့ စတာနှိုင်းချို့လို့ ခေါ်တဲ့ကောင်'

'ကျုပ်သူ့ကိုသိတယ် ခင်ဗျားသူ့ဆီက ဂျုံတွေကို သိမ်းမှာ လား။ သူက သိပ်တိုဆင်းရဲပါတယ်ဗျာ။ သနားစရာလဲကောင်း ပါတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ။ ခရစ်စမတ်ပွဲတော် အချိန်ကြီးမှာ အခုလိုလုပ်ဖို့ မတော်ဘူးထင်ပါတယ်။'

'အေး ဟုတ်ပါတယ်။ သနားစရာကောင်းပါတယ် ဒါပေမယ့် မင်းကောင်က ထာဝရမကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ကွ'

တရားသူကြီးသည် ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ အမှောင်ရိပ်များ ကျစပြုလာသည်။ မြင်းများသည် တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ဦးတည်ကာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြသည်။ အွန်ဒရာသည် သူ့မြင်းများကို နောက်ထပ် အော်ငေါက်ခြင်း မပြုတော့။

သူ့ကျားပွတ်ကိုလည်း ဝှေ့ယမ်းခြင်းမပြုတော့။ သူ့ပါးစပ်မှလည်း စကားတစ်ခွန်းမျှ ထွက်မလာတော့။ သိချင်းလည်းမပြောတော့။ သူသည် သူ့အတွေးနှင့်သူ ငြိမ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာစေသည်။

တောင်ကုန်းထိပ်သို့ရောက်ပြီး ရွာတည်ရွံ့ရာ အခြေ

၉၇ □ မောင်ထွန်းသူ

တစ်ဖက်သို့ မြင်းရထားဆင်းလာချိန်တွင် ညပိုင်းဝင်လာခဲ့လေသည်။ သို့သော်လည်း ရွာ၏အရိပ်အခြည်ကို မမြင်ရသေး။ အေးစိမ့်နေသောလေသည် ဆင်ခြေလျှောက်တစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ပြန်ကျနေသော တိမ်လွှာများသည် တောင်တန်းကြီးများဆီသို့ ရွေ့လျားနေကြသည်။

ကောင်းကင်ထက်ဆီမှ ဆီးနှင်းများသည် ပျက်ပြယ် ကုန်ကြသည်။ အပြာရောင်ကောင်းကင်တွင် ကြယ်များသည် ထွက်ပြုလာကြသည်။ လေကတော့ စောစောကထက်ပို၍ အေးစိမ့်လာသည်။ မြင်းများသည် ပြေးပြေးမှန်မှန်ပင် ရွေ့လျားနေကြသည်။

‘ကြာပွတ်နှင့်ခိုက်လေကွာ၊ မြန်မြန်မောင်းပါကွ သောက်ပျင်းရဲ့ ငါတို့အအေးမိပြီး သေကုန်လိမ့်မယ်’ တရားသူကြီး က ဒေါသတကြီးအော်ပြောသည်။

အွန်ဒရာသည် စိတ်မပျက်ပျက်ဖြင့် မြင်းများကို အော်သည်။ ကြာပွတ်ကို တချက်ငှေ့ရမ်းသည်။ သို့သော်လည်း မြင်းများသည် ပြေးပြေးမှန်မှန်ပင် ရွေ့လျားနေကြ၏။

နောက်တနေ့မနက်ဆိုလျှင် တရားသူကြီးသည် စတာနွိုင်ချို၏ ဂျုံများကို သိမ်းယူပေးတော့မည်။ အွန်ဒရာသည် ဤကိစ္စကို တွေးကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက်ရှိသည်။

‘ဒီကြမ္မာဆိုးကို ယူလာတာ မင်းပဲကွာ’ဟု စတာနွိုင်ချိုက သူ့အားပြောပေလိမ့်မည်။ ယင်းကဲ့သို့ အပြစ်တင်စကားပြောနေသည့်ကြားမှပင် သူ့အား ညစာဝင်စားဖို့ ခေါ်လိမ့်မည်။ ပြီးတော့ သူ့အဖြစ်သူတွေ့၍ ငိုကြွေးလိမ့်မည်။ ငိုမှာကတော့ သေချာ၏။ စတာနွိုင်ချိုသည် လူပျော့တစ်ဦးဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

မြေနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၉၈

သူ့အနေဖြင့် စတာနိုင်းချိုအား မကူညီ၍ မဖြစ်။ သူ့ကံ့တွေကို ဝှက်ထားဖို့ ကြိုတင်၍ ပြောထားနိုင်လျှင် အဆင်ပြေဖို့ရှိသည်။ အကယ်၍သာ အသိမ်းခံရပါမူ သူတို့မိသားစု ငတ်ရှာပေရောမည်။ သူတစ်ခုခုတော့လုပ်ပါမှ။

အမှောင်ထုကြောင့် ရွံ့ငွက်များမှတစ်ပါး အခြားဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ လမ်းသည် ရွံ့ငွက်များကြားမှာပင် ပျောက်သွားသည်။ ဆက်သွားလျှင်လည်း ရွံ့တောထဲ၌သာ တလည်လည်ဖြစ်နေပေတော့မည်။

အွန်ဒရာသည် ဇာတ်ကြိုးများကိုဆွဲကာ မြင်းများကို ရပ်ခိုင်းသည်။

‘ကျုပ်တို့တော့ လမ်းမှားနေပြီထင်တယ် တရားသူကြီးမင်း’ ပြောပြောဆိုဆို အွန်ဒရာသည် အပြင်သို့ခေါင်းပြုပြီး အမှောင်ထုအတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ တရားသူကြီးက လူငယ်၏မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။ မဟုတ်ကဟုတ်က လုပ်မည့် အရိပ်လက္ခဏာမမြင်ရ။

‘ဟေ့သူငယ် မင်းမျက်လုံးတွေကို ဖြဲကြည့်စမ်း။ မဟုတ်တရုတ်ဖြစ်လာရင်တော့ ငါသည်းမခံဘူးနော် သတိထား၊ မင်းကြိမ်ဒဏ်ခံရမှာ’

အွန်ဒရာသည် မြင်းဇက်ကြိုးများကို တစ်ချက်ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီး ‘မြဲမြဲကိုင်ထားပါ တရားသူကြီးမင်း’ ဟု အော်သည်။ သူတို့ရှေ့ အလှမ်းဝေးဝေးနေရာရှိရွာမှ မီးရောင်များသည် တလက်လက်။ ခွေးဟောင်သံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားနေရ၏။

၉၉ □ မောင်ထွန်းသူ

သူတို့၏ညာဘက် ပေအနည်းငယ် အနိမ့်ထဲတွင် ငွေရောင် လက်နေသည်ရေပြင်။ မြင်းရထားသည် ရေရှိရာဘက်သို့ ကွေ့သည်။

‘ဟိုဟာက ဘာလဲကွ’ဟု တရားသူကြီးက မေးသည်။

‘ရေအိုင်ပါ တရားသူကြီးမင်းရဲ့၊ လမ်းက အဲဒီရေအိုင်က ဖြတ်ရမှာ ရေကတော့ တိမ်တိမ်ကလေးပါ။ မကြောက်ပါနဲ့။ ချိုင့် တွေကျင်းတွေကတော့ နည်းနည်းပါးပါးရှိပါတယ်။ ကုန်တင် မြင်းလှည်းနဲ့ ဖြတ်တဲ့အခါနဲ့ ခြေလျှင် ဖြတ်တဲ့အခါတွေမှာတော့ သူတို့ကိုလွတ်အောင်ရှောင်လို့ရတယ်။ ကဲ လူကြီးမင်းတို့ တရား သူကြီးမင်းတို့ မြဲမြဲကိုင်ထားနော်’

မြင်းများသည် အေးစိမ့်နေသော ရေအိုင်တွင်းသို့ ဆင်းကြ သည်။ ရေပြင်တွင် ထင်ဟပ်နေသည့် ကောင်းကင်ပြင်သည် ထွပ်ရှားသွားသည်။

မြင်းရထားသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွံ့တောထဲသို့ နိမ့်ဝင် သွားလျက်ရှိ၏။ ငွေရောင်လက်နေသော ရေပြင်သည် ရွံ့များဖြင့် နောက်ကျိကာ လှုပ်ရှားလာသည်။

‘ဟဲ့ကောင် ငန္ဒာ။ မြင်းရထားကို ရပ်လိုက်စမ်း’

တရားသူကြီးက အလန့်တကြားထအော်သည်။

‘မင်း ငါ့ကို ရေနစ်သတ်သလို ဖြစ်နေပြီ အဇ္ဈေးရဲ့ ရထား ထဲရောင်နေတာ မမြင်ဘူးလားကွ ဟေ’

အွန်ဒရာက မြင်းကို ရပ်လိုက်သည်။ ရထားသည် အိုင်၏ အလယ်တွင်ရပ်လျက် လှည်းဘီးများသည် ရေထဲတွင် မြှုပ်လိုက်။

၁၀၀ □ အောင်ထွန်းသူ

‘ဟေး ဆွဲကြလေကွာ’

အွန်ဒရာက မြင်းများကိုအော်သည်။ သူ့အော်သံသည် ညအမှောင်ထုထဲတွင် ပဲ့တင်ရိုက်သွားသည်။ မနီးမဝေးမှ တောဘဲ များသည် ဝုန်းကနဲထပျံကာ အမှောင်ထုတွင်းသို့ တိုးဝင်ပျောက် ကွယ်သွားကြလေ၏။

‘ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်တော့ ရေကြက်တွေလို ရေကူးသွား ကြလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ’ ဟု အွန်ဒရာရေရွတ်သည်။ ‘ဒါမှ မဟုတ် ရင်တော့ . . .’

‘ဟဲ့ကောင် အဇ္ဈ နေဦးပေါ့ကွာ၊ ဒီရေအိုင်ထဲက အပြင် ကိုရောက်မှ နင့်ကိုအကြောင်းပြဦးမယ်။ နင့်တစ်ကိုယ်လုံးက အဇ္ဈ တွေကို အကုန်ချိုးပြစ်မယ်။ သိကြရောပေါ့ကွာ ဟေ့ကောင် ငါတို့ ရေနစ်သေကုန်တော့မယ်’

‘ရေမနစ်ပါဘူး တရားသူကြီးမင်းရာ၊ စိတ်ချပါ မနစ်ပါ ဘူး မကြောက်ပါနဲ့။ မှောင်ပေမယ့် လမ်းမမှားနိုင်ပါဘူး။ စိတ် အေး အေးထားပါ’ ဟု အွန်ဒရာက ပြန်ပြောကာ မြင်းက ကြိုးများကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ အချို့ဝမ်းဗိုက်ကြိုးများကို ဖြုတ်လိုက် ပြန်တပ်လိုက်လုပ်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ် ဆဲဇေ တိုင်းထွာသည်။ ကြိုးများကို ပြန်ချီလိုက်၊ ပြန်ဖြေလိုက် လုပ်ရင်းက အဆက်မပြတ် ကျိန်ဆဲသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မြင်းရထားပေါ် ပြန်တက်ထိုင်ပြီး လက်ထဲမှကျားပွတ်ကို ဝှေ့ရမ်းပြီး အော်ဟစ် ငေါက်ငမ်းသည်။

မြင်းများသည် ရထားကို ရှေ့သို့ရုန်း၍ ဆွဲသည်။ ရုတ်တရက် မြင်းတစ်ကောင်သည် ခြေချော်ကာ ဝင်ရိုးမှ လွတ်ထွက်သွားပြီး ရွံ့ထဲသို့ ဒူးထောက်လဲသည်။ ပြီးတော့ ဇက်ကြိုး ပြတ်သွားသည်။

ပြေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁၀၀၁

ရထားတွင် မြင်းတစ်ကောင်သာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

‘ဟိုး ဟိုး ဟေ့ကောင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲဟ’

‘ဟဲ့ကောင် ဒေါ်ချာ ရပ်စမ်း၊ ရပ်ဆို’ လွတ်သွားသည့် မြင်းအား အွန်ဒရာအော်ခေါ်သည်။

သို့သော်လည်း ရေသံတဝုန်းဝုန်းကို လန့်သောမြင်းသည် တမ်းဘက်သို့ ဒရောသောပါး ပြေးတက်သွားသည်။ ထို့နောက် သခင်နှင့်တဖြည်းဖြည်းဝေးကာ မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားသည်။

တရားသူကြီးသည် ရထားထဲ၌ မတ်တပ်ကြီးရပ်ကာ အကြီးအကျယ် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လျက်ရှိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အွန်ဒရာသည် ရထား၌ကျန်ခဲ့သည့် မြင်း၏ကျောပေါ် သို့ခုန်တက်ကာ စောစောက မြင်းပြေးသွားရာ ဘက်သို့ နှင်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း ‘ဒေါ်ချာရေ ဟေး ဒေါ်ချာ ဒီကိုပြန်ခဲ့’ ဟု အော်သည်။

‘ဟေ့ကောင် မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ မသွားနဲ့ လေကွာ၊ ဟဲ့ငနွား၊ မင်းဘာလုပ်တာလဲ၊ သောက်ဇူး၊ နေပါဦးဟ၊ မင်း ငါ့အကြောင်း သိရစေမယ်’

မှောင်ထဲမှ ရယ်သံသည်သာလျှင် သူ့အသံကို တုန်ပြန်လျက်ရှိ၏။

‘မင်းငါ့ကို ထားခဲ့တယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား၊ ဟဲ့ငနွား ငါ့ကို ဆီရစ္စာန် ကိုက်တော့မှာပဲ၊ ဟေ့သူငယ်လူလေး ငါ့ကိုဒီလိုတော့ လှုပ်ပါနဲ့ကွာ ငါတောင်းပန်ပါတယ်’

တရားသူကြီးက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေဟန်ဖြင့် အာဇာနည် တောင်းပန်သည်။

၁၀၂၀ ဖောင်ထွန်းသူ

‘မကြောက်ပါနဲ့ တရားသူကြီးမင်းရယ်၊ မကြောက်ပါနဲ့ဟု အွန်ဒရာက အော်ပြောသည်။

ဒီရေအိုင်နားမှာ တိရစ္ဆာန်အရိုင်း မရှိပါဘူး။ အကျိုးနဲ့ လုံအောင်ပတ်ထားရင် အအေးလဲမမိပါဘူး။ မနက်ဖြန်မနက် အစောကြီး ကျုပ်ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။

ရထားထဲမှာ ဂျုံ၊ ရိုးပြတ်ခြောက်တွေရှိတယ်။ ခင်းပြီး တော့အိပ်ပါ။ ရထားနဲ့အိပ်ခကို ကျုပ်မယူပါဘူး။

‘လူကလေးရေ ဟေး . . သူငယ်၊ ငါ့ကိုမနောက်ပါနဲ့ကွာ’ တရားသူကြီးကတောင်းပန်သည်။

‘ငါ့ကိုထားမပစ်ခဲ့ပါနဲ့ကွယ်၊ ပြန်လာပါကွယ်၊ ရေအိုင်ထဲက ဆွဲတင်ပေးခဲ့ပါဦး’

‘မှောင်နေတယ်ဗျ၊ သိပ်မှောင်နေတယ်၊ ကျုပ်ဘာမှ မမြင်ရဘူး။ ကျုပ်မြင်းကလည်း ထွက်ပြေးပြီ။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဆွဲတင်လို့ ရမှာလည်း၊ ကျုပ်လုပ်မပေးနိုင်ဘူး’

အမှောင်ထဲမှ ထွက်လာသည့် နောက်တီးနောက်တောက် ပြန်ပြောနေသံများကိုသာ ကြားရ၏။ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အပြင်းအထန် ကြောက်လန့်လျက်ရှိသော တရားသူကြီးသည် ရေအိုင်အလယ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ငိုသံပါကြီးနှင့် အော်ဟစ်လျက် ရှိသည်။

‘အွန်ဒရာရယ် ပြန်ခဲ့ပါကွာ၊ မြင်းရထားခ အများကြီး ပေးပို့မယ်၊ မင်းလိုချင်သလောက်ပေးပို့မယ်၊ ငါ့ကို ရေအိုင်ထဲက ခေါ်ထုတ်ပေးပါ၊ ငါသေလိမ့်မယ်ကွ၊ ငါ့မှာသားသမီးတွေနဲ့ သူတို့က ငါ့ကိုစောင့်နေကြမှာ၊ ခရစ္စမတ်ပွဲရှိတယ်။ မင်းငါ့ကို မသနားတော့ဘူးလား’

၁၀၃ □ မောင်ထွန်းသူ

ပြောရင်းပြောရင်းနှင့် သူ့အသံသည် တိမ်ဝင်သွားသည်။ သူသည် နားနှစ်ဖက်စွင့်ထားသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ဖက်မှ ဘာသံမှ မကြားရ။ ထို့နောက် ဖြေသံတစ်ခွန်းမှ ထွက်မလာ သည့်အမှောင်ထုတွင်းသို့ သံကုန်ဟစ်၍ အော်သည်။

‘ဟေ့ကောင် မင်းကနွား။ တိရစ္ဆာန်ကောင်၊ အခုချက်ခြင်း ပြန်လာခဲ့၊ ရေအိုင်ထဲက ဆွဲတင်လှည့်၊ ငါ့ကိုသနားပါကွာ၊ ငါ့ ကလေးတွေရယ်၊ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ရယ်။ ဟေ့ လယ်သမား ခွေးလေခွေးလွင့် မင်းဟာ ခွေး ခွေး’

သူသည် မြင်းရထားကို ကျောနှင့်မှိုကာ သူ့သားမွေး အင်္ကျီကို တစ်ကိုယ်လုံးလုံသွားအောင်ပြင်၍ ဝတ်လိုက်သည်။ ကလေး တစ်ယောက်သဖွယ် ချုံးပွဲချ၍ ငိုကြွေးသည်။

သို့သော်လည်း မည်းနက်နေသောညသည် ဘာအဖြေမှ မပေး။

Dimitir Ivanov ၏ *The Commissioner's Christmas* တို့ ပြန်ဆိုသည်။

သုတပဒေသာစာစောင်

အတွဲ (၁၇) အမှတ်(၃)

၁၉၉၀-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ်တွင်ပါရှိသည်။

အန်ဒရာပလာထိုနေ့ (၁၈၉၉-၁၉၅၁)

'ရုရှနိုင်ငံ၏ အောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးကြီးနှင့်အတူ ပေါက်ဖွားလာသော စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပြည်တွင်းစစ် (၁၉၁၉-၁၉၂၁)တွင် တပ်နီတော်ဘက်မှ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ စစ်အပြီးတွင် ပညာဆက်သင်သည်။ လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး အဖြစ်ဖြင့် ရေအားလျှပ်စစ်ဓါတ်အားပေးစက်ရုံနှင့် ဆည်မြောင်း တာတစ် တည်ဆောက်မှုစသော လုပ်ငန်းအများအပြားကို ခဲ့ရသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းတွင် စစ်မြေပြင်သတင်း ထောက်လုပ်ခဲ့ရသည်။

သူ၏ ထူးခြားသော စာရေးဆရာ အရည်အသွေးကို ပထမဆုံး အသိအမှတ်ပြုသူမှာ ရုရှစာရေးဆရာကြီး မက္ကလင်ဂေါက်ဖြစ်၏။ ဒုတိယပုဂ္ဂိုလ်မှာ အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး အားနက် ဟဲမင်းဝေးဖြစ်၏။

အန်ဒရာ ပလာထိုနေ့သည် လူတို့၏ စိတ်သဘောနှင့် နှလုံးသားခံစားချက်များကို ပီပီပြင်ပြင် ဖွဲ့ဆိုနိုင်စွမ်းရှိသော စာရေးဆရာတစ်ဦးဟု ဆိုကြသည်။

ရိသာ

ဂျာမန်များက အကျဉ်းသားအားလုံးကို ပိတ်လှောင်ပြီး
 ဒီဂြိုဟ်ထားခဲ့သော ရော့စလက်ထောင်ကြီး၏ မြေအောက်
 အလုံခန်းများအတွင်းရှိ နံရံများပေါ်တွင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်
 အနှိပ်စက် အညှဉ်းပန်းခံ၍ 'သေကြေပျက်စီးသွားရရှာသော
 အကျဉ်းသားတချို့ ရေးသားထားခဲ့သည့် စာတိုစာစများကို
 ထနေအထိ တွေ့မြင်ဖတ်ရှုနိုင်သည်။

'ဩဂုတ်လ(၁၇)ရက်၊ ကျွန်တော့်မွေးနေ့ အထီးကျန်နိုင်
 ခြင်းနှင့် ဆာလောင်ခြင်း။ ပေါင်မုန့်လေးတစ်ဖဲ့နှင့် အရည်ကျဲ
 ထောက်တောက် ဟင်းချိုရည်တစ်ခွက် အကောင်းဆုံးအစား
 အစာ။

မွေးသည့်နှစ်-၁၉၂၇'

ဆီမိုနော့

၀၀၆ □ မောင်ထွန်းသူ

အထက်ပါစာတန်းသည် အလုံခန်းတစ်ခန်းအတွင်းရှိ နံရံ
တစ်ခုပေါ်မှ စာတန်းဖြစ်၏။ ယင်းစာတန်းအောက်တွင် အခြား
တစ်ဦးက ရေးခဲ့သောစာကြောင်းတစ်ကြောင်းရှိသည်။ ထိုစာ
ကြောင်းသည် အပေါ်မှစာတန်းကို ရေးသားခဲ့သော 'ဆီမိုနော့'
ဆိုသူ၏ ကံကြမ္မာကို ဖော်ပြသည်။ စာကြောင်းမှာ

'သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခံရသည်' ဟူ၍ဖြစ်၏။ နောက်တစ်
ခန်းအတွင်းမှ နံရံတစ်ခုပေါ်တွင်မူ အကျဉ်းသားတစ်ဦးက
သူမိခင်အားရည်စူး၍ရေးခဲ့သော ကဗျာတစ်ပုဒ်။

'သားမောင်ချစ်သော မေမေရယ်'

ချစ်သားအတွက်

စိတ်ပန်းဝူဆွေ၊ မငိုကြွေးနှင့်၊

မျှော်တွေးမှန်းဆ၊ မတမ်းတနှင့်၊

သားတို့လျှောက်လှမ်း

ခရီးလမ်းသည်

ကြောက်ဖွယ်လိလိရှိပါတီ၊

ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်

ထိုလမ်းပေါ်၌

အမေသည်လည်း ကြားစုံမထင်

ကာရံပိတ်ဆီး

သံတိုင်ကြီးများ

နှံစော်မှောင်မှိုက်

အလုံထောင် အကျဉ်းတိုက်ပွားကြား။

ဗျူးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၁၀၇

လှိုက်ဖိုရင်မော
 သေငယ်လောနှင့်မြော၊
 သား၏ရုပ်သွင်
 ထိုဖြစ်အင်ကို
 ဘုရားသခင်မှတစ်ပါး
 အခြားဘယ်သူမှမမြင်၊
 သား၏အတွေးရေယာဉ်
 ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးတစ်လုံးအသွင်
 မေမေထံ စီးဆင်းလျက်အစဉ်၊
 သား၏နှလုံးသား
 မေတ္တာမျက်စည်များကြား၊
 နှစ်မြှုပ်၍သွား။

ထဗျာအောက်တွင် ကဗျာရှင်၏နာမည် ရေးမထား။ ရေးစရာ
 စည်း လိုလိမ့်မည်မထင်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကဗျာရှင်၏
 ဝိညာဉ်သည် မကြာမီ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်ခွာသွားတော့မည်
 ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ယခုဆိုလျှင် သူသည် ကျွန်တော်တို့အားလုံးနှင့်ခွဲခွာပြီး
 ထာဝရ ငြိမ်းချမ်းသော လောကအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ပြီ
 ဟုတ်ပါလော။

ထိုအခန်း၏ ထောင့်နံရံတစ်နေရာတွင် -
 'ဤအခန်းထဲ၌ ဇလော့အကျဉ်းကျခဲ့သည်' ဟူသော
 အကြောင်းတစ်ကြောင်း၊ လက်သည်းခွဲဖြင့်ခြစ်၍ ရေးသားခဲ့ခြင်း

၀၀၈၀ ဖောင်ထွန်းသူ

ဖြစ်၏။ အတိုဆုံး အရှင်းဆုံးနှင့် အရိုးဆုံးသော ကိုယ်ရေးအတ္ထု
ပတ္တိတစ်ခုပေတည်း။

တစ်ချိန်သောအခါက လော့ဟုခေါ်သောလူတစ်ယောက်
သည် ဤအခန်းထဲ၌ ဒုက္ခဆင်းရဲများကို ခံစားခဲ့ရ၏။ ထို့နောက်
ရှေးစလက်ထောင်ကြီးနောက်ဘက်ရှိ လူသတ်ကွင်းထဲတွင် သေ
နတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

သူ့အလောင်းကို ဓာတ်ဆီလောင်း၍ မီးရှို့သည်။ သူ့အရိုးပြာ
မှတစ်ပါး အခြားဘာမျှမကျန်။ သူ့အရိုးပြာတစ်ဆုပ်မှာလည်း
မြေမှုန့်များနှင့်ရောကာ သူ့လာခဲ့ရာ မြေကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်
ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။

လော့၏စာကြောင်းနောက်တွင် မည်သူမျှ မမြင်ဖူး၊ မသိဖူး
လိုက်သည့် 'ရိုဆာ' အမည်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ စကားများထို့
တွေ့ရသည်။

'ကျွန်မ အသက်ရှင်ချင်ပါသည်။ ဘဝသည် သူမတုံ့ဖြစ်
ပါ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်မနေရမည်မထင်ပါ။ ကျွန်မသေရမည်
ဟု ပင်ထင်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ရိုဆာဖြစ်ပါသည်။'

သူသည် ရိုဆာဖြစ်သည်။ သူ့နာမည်ကို ပင်အပ်တစ်ချောင်း
သို့မဟုတ် လက်သည်းခွံဖြင့် နက်ပြာရောင် ဆေးသုတ်ထားသော
နံရံပေါ်၌ ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

စိုစွတ်ထိုင်းမှိုင်းပြီး အိုမင်းဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သော
ဆေးရောင်ပေါ်တွင် ပင်လယ်ပြင်များလိုလို၊ တိုင်းပြည်ပုံများလိုလို
ထင်နေသော အစွန်းအထင်းနှင့် အကွက်များရှိသည်။

၁၀၉ □ မောင်ထွန်းသူ

ထိုအကွက်များသည် နံရံကိုတွေဝေငေးမောခဲ့သော အကျဉ်း
သားများ၏ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ထဲ၌ သူတို့၏ လွတ်မြောက်
ရာနယ်မြေများ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။

ရိုဆာအမည်ရှိ ဤအမျိုးသမီးသည် မည်သူနည်း။ သူ့အခု
အယ်ရောက်နေသနည်း။

သွပ်ညာဉ်သည် သူ့လဲကျသေဆုံးရာ ဤအကျဉ်းထောင်
အတွင်း၌ပင် တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေသလား။

သို့တည်းမဟုတ် သူ့ကံကြမ္မာက ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် ဤနိုင်ငံ
မြေပေါ်၌ အသက်ရှင်လျက် သွားလာလှုပ်ရှားနေဆဲလား။
ကျွန်တော်ထို့နှင့်အတူတူနေပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်က သုခဘုံတူ
ခေါ်ဆိုခဲ့သော သူ့ဘဝ၏ အရသာကို ဆက်လက်ခံစား၍
နေလေရော့သလား။

လော့ဆိုသည့်လူကကော မည်သူနည်း။ သူ့ဤထောင်၌
နေခဲ့ရသည်ဟုသာ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။ သူ့အကြောင်းပို၍
သိစရာ အခြားဘာစာမှ ရေးမထားခဲ့။

လော့၏ ဘဝအကြောင်းကိုသိနိုင်မည့်သဲလွန်စ၊ ကျွန်တော်
အဖို့မှာသည်။ မရ။

သို့သော်လည်း ရိုဆာ၏အကြောင်းကိုမူကား ကျွန်တော်တို့
ပြားလာ၊ သိလာရ၏။

ထောင်တွင်း၌ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့ အသက်ရှင်၍ ကျန်ခဲ့ကြ
သော သူ့ရဲကောင်းတစ်စုကြားတွင် ရိုဆာကို အာဇာနည်သူ
အောင်းတစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုရမလိုပင် ဖြစ်နေ၏။

ပြေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၀ ၀၀၀

ရိုဆာ၏ ကံကြမ္မာသည် အရေအတွက်အားဖြင့် အလွန် နည်းသော အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့သူများအဖို့ အံ့ဩ၍ မဆုံးနိုင် အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟုဆိုသည်။

သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရန် ထုတ်သွားခြင်းခံရသည့် အကျဉ်း သားများသည် ရိုဆာ၏အဖြစ်ကို သတိရကာ ရိုဆာလိုပင် ကံ ကောင်းလျှင် ကံကောင်းလိမ့်မည်ဟူသော အတွေးမျိုးဖြင့် စိတ် သက်သာမှုကိုပင်ရခဲ့ကြသည်ဟု ပြောကြလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ရိုဆာအား အခြားအကျဉ်းသားများနှင့်အတူ သေနတ်ဖြင့်ပစ်သတ်ရန် ဂျာမန်များက ထုတ်လာခဲ့ကြ၏။

လူသတ်တပ်စုက သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်သောအခါ ရိုဆာသည် အခြားအကျဉ်းသားများနည်းတူ မြေပေါ်သို့လဲကျ သွားခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း အသက်မသေသေးဘဲ လဲကျသွားခဲ့ခြင်းဖြစ် ၏။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် အခြားအလောင်းများအောက်၌ ပိနေ သည်။

ထို့နောက် ဂျာမန်များက အလောင်းပုံကြီး၏ ဘေးပတ်ပတ် လည်တွင် ကောက်ရိုးများပုံ၍ ဓာတ်ဆီဖျန်းကာ မီးတင်ရှိသည်။ ထိုအခါကျတော့လဲ ရိုဆာသည် အသက်ရှင်လျက်ပင် ကျန် ခဲ့၏။ သေနတ်များဖြင့် အပစ်ခံခဲ့ရစဉ်က ကျည်ဆံနှစ်တောင့်သည် ရိုဆာ၏ အရေပြားကိုသာ ဖောက်ထွင်းသွားခဲ့၏။

မီးရှို့ခံရပြန်တော့လည်း အခြားအလောင်းများအောက် ရောက် နေသည့်သူ့ကို မီးမစွဲခဲ့ချေ။

၁၁၁ □ ဖောင်ထွန်းသူ

သူ့သတိရလာသည်အခါ အလောင်းပုံအောက်မှတွား၍ ထွက်သည်။ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ခဲယဉ်း ဝင်ပန်းစွာ လျှောက်သွားသည်။

ပြီးတော့ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ပြိုကျနေသည့် တောင်နံရံအပျက် အစီးများကြားမှ အပြင်လောကသို့ တိုးထွက်သွားခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း မြို့ထဲရောက်သွားသော ရိုဆာအား ထိုနေ့မှာ ဈာမန်များက ပြန်၍ ဖမ်းဆီးသွားကြပြီး အကျဉ်းထောင်သို့ ပြန်ပို့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ရိုဆာသည် ရော့စလက်ထောင်ကြီးထဲသို့ ပြန်ရောက်ကာ သေမည်ရက်ကို ဒုတိယအကြိမ် စောင့်မျှော်နေ ခြင်းလေသည်။

ရိုဆာကို မြင်ခဲ့ဖူးသူများက သူမသည် မိန်းမချောလေး ထစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။

အိမ်ကိုလွမ်းနေကြသူများနှင့် မိမိတို့ခံစားနေကြရသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခများကြောင့် မရွှင်မလန်း ဖြစ်နေကြသူများသည် ချစ်စရာကောင်းသော ရိုဆာကိုမြင်ရလျှင် စိတ်သက်သာရာ ရကြသည်။

ကြည်နူးကြရသည်။ ရိုဆာ၏နက်မှောင်သော ဆံပင်များ သည် နူးညံ့လှသည်။ ကလေးဆန်လှသော အညိုရောင်မျက်လုံး အစုံ သူ့စိတ်ရိုးသားဖြူစင်မှုကို ဖော်ပြနေကြသည်။

သူ့မျက်နှာသည် ချိုသာသိမ်မွေ့သည်။ ထောင်တွင်းဒုက္ခ များနှင့် အစာရေစာမျှ၊ ဝအောင်မစားရသည့်ဒဏ်များကြောင့် အာသွပ်သွပ်ဖြစ်နေသော်လည်း နူးညံ့မှု သိမ်မွေ့မှုနှင့် နူးညံ့ဖြူ

၁၀၂ □ မောင်ထွန်းသူ

စင်မှုများမှာ ပျောက်မသွားချေ။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ သွယ်လျှလျှဝိန်ပါးပါး၊ သို့သော်လည်း ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်သဖွယ် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ရှိသည်။

သူ့လက်များသည် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာကြသည်။ အချုပ်အလုပ်ကောင်းကောင်းတတ်သည်။ လျှပ်စစ်ပညာရှင်တစ်ဦးအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုပြုခဲ့ဖူးသည်။

ယခုကျတော့လည်း သူသည် ဆိုးရွားလှသည့် ကံကြမ္မာ၏ ဒဏ်ကို ခံနေရုံမှတစ်ပါး အခြားလုပ်စရာဘာမျှမရှိ။ သူ့အသက်မှာ ဆယ်ကိုးနှစ်မျှသာ ရှိသေး၏။

အညှင်းအပန်းအနှိပ်စက်ကို ပြင်းစွာခံနေရသော်လည်း သူ့မျက်နှာတွင် အိုစာကျသွားသည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို မမြင်ရ။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ အသက်ရှင်လိုစိတ်ဖြင့် သူရင်ဆိုင်နေရသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခအပေါင်းကို ကြံ့ကြံ့ခံကာ တွန်းလှန်နေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ရိုဆာသည် ရော့စလက်ထောင်တွင်း၌ ဒုတိယအကြိမ် သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြန်လေပြီ။ သို့သော်လည်း သေခြင်းတရားသည် သူ့အပေါ်သို့ ကျရောက်မလာချေ။ ဂျာမန်များက ရိုဆာကို အသက်မှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်ကြသည်။

လူတစ်ယောက်ကို သတ်ရာ၌ တစ်ကြိမ်သတ်၍ မသေဘဲ ကျန်နေကာ ထပ်ထိုလူအပေါ်၌ သတ်ပိုင်ခွင့်မရှိတော့ဟု ဂျာမန်များက ယူဆကြသည်။

မြင်းနှင့်ဝံ့ဝင်မြှောက်ဝတ္ထုတိုများ ၂ ၁၀၃

အသက်ကို သတ်ပိုင်ခွင့်မရှိတော့ပါ။ ထိုလူ၏ဘဝသည် ကျမန်များအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ရှိပါဦးမည်လော။ အကျိုးအမြတ်ရစရာ ရှိပါဦးတော့မည်လော။

သို့ဆိုလျှင် သတ်ရခက်လောက်အောင် သေနိုင်ခဲ့လှသည့် လူအား ရှင်လျက်နှင့်သေသူအဖြစ်ရောက်အောင် လုပ်ပေးရလျှင် မကောင်းပေဘူးလား။

ဤသို့ဖြင့် ရိုဆာအား နောက်တစ်ဖန် စစ်ဆေးရန်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် စစ်ဆေးရေးအရာရှိရှေ့မှောက်သို့ ခေါ်လာသည်။ စစ်ဆေးရေးအရာရှိက ရိုဆာသည် ရော့စလက်မြို့နှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့သိသမျှ အချက်အလက်များကို သိနေသည်ဟု လည်းကောင်း၊ ရုရှားနိုင်ငံနှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့သိသင့်သိထိုက်တာမှန်သမျှကို သိနေသည်ဟုလည်းကောင်း ယူဆသည်။

အမှန်တော့ ရိုဆာသည် အရာရာတိုင်းမသိ။ သူ့သိသမျှ တိုလည်း မပြောပြနိုင်။ ထိုအခါ ရိုဆာသည် စစ်ဆေးရေးအရာရှိကတိုက်သော 'ဗြူနစ် ဘီယာ'ကို သောက်ရသည်။ စစ်ဆေးရေးအရာရှိကကျွေးသော ပူပူနွေးနွေး 'ဝက်အူချောင်းကြော်'ကို စားရသည်။

စစ်ဆေးရေးအရာရှိကပေးသော ဝတ်စုံအသစ်ကို ဝတ်ကြည့်ရသည်။ ဤဧည့်ခံပွဲတွင် စစ်ဆေးရေးအရာရှိ ညွှန်ကြားသည့် အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက် ပေးနေသူများမှာ အကျဉ်းသားများ တ 'အခြားကမ္ဘာမှ အရှင်သခင်များ'ဟု အမည်ပေးထားသည့် သူတပည့် လက်ထောက်များဖြစ်ပေသည်။

၁၀၄ □ ဖောင်ထွန်းသူ

ရှေးဦးစွာ သဲအပြည့်ထည့်ထားသော ဘီယာတစ်ပုလင်းယူ
လာပြီး ရိုဆာ၏ရင်သားများနှင့်ဝမ်းဝိုက်ကို ပိုက်စိတ်တိုက်
၍ရိုက်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ရိုဆာ၏ အနာဂတ်ဘဝတွင် မိခင်
လောင်းဖြစ်နိုင်မည့် အလားအလာများနှင့် အခြေအနေအရပ်ရပ်
ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ရိုဆာ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သတ္တုပိုက်လုံးဖြင့်
နေရာအနှံ့ ရိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါ ရိုဆာသည် သတိလစ်
တစ်ချက်၊ မလစ်တစ်ချက်ဖြစ်ကာ အသက်မျှင်းမျှင်းကလေးသာ
ရှူရှိုက်နေနိုင်သည့်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့၏။ ထို့နောက်
ရိုဆာသည် 'ဝတ်စုံသစ်တစ်ခု' ဝတ်ဆင်ကြည့်ရသည်။ သူ
တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝါယာကြိုးများဖြင့် တင်းကျပ်စွာ အထပ်ထပ်
ရစ်ပတ် ချည်နှောင်ခြင်းခံရသည်။

တင်းကျပ်လွန်းသဖြင့် ဝိုင်ယာကြိုးများသည် ရိုဆာ၏
အသားများ အတွင်းသို့ နစ်ဝင်ကာ အရိုးများကိုပင် ထိနေသည်။
ရိုဆာ၏တစ်ကိုယ်လုံး သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြစ်ကာ မြင်ရက်ကြည့်
ရက်စရာပင်မရှိ။ သွေးများသည် ခွေးများဖြင့်ရောကာ တစ်ကိုယ်
လုံး ရွဲရွဲစိုလျက်ရှိ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ရိုဆာအား သယ်မကာ
အလုံခန်းတစ်ခန်းအတွင်းရှိ သံမဲတလင်းပေါ်သို့ ပစ်ချထားလိုက်
ကြသည်။

ရိုဆာကို ဧည့်ခံလိုက်ရသဖြင့် စစ်ဆေးရေး အရာရှိနှင့်
တခြားကမ္ဘာမှ အရှင်သခင်များဖြစ်ကြသော သူတပည့် အာဏာ
ပါးကွတ်သားများသည်များစွာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကုန်ကြရလေ
သည်။

၀၀၅ □ မောင်ထွန်းသူ

ဤအလုပ်ကိစ္စများပြီးစီးသွားသည့်နောက်တွင် ဂျာမန်များ အတွက် ဘာလုပ်စရာကျန်ပါသေးသနည်း။ အသက်ရှင်နေသေးသော ဤရုရှားအမျိုးသမီးလေးကို သူတို့လက်ထဲထိန်းသိမ်းထားနေ၍ မဖြစ်တော့။ သူ့ကို အခုချက်ချင်း သတ်ပြစ်မည်ဆိုပါက သတ်ပစ်နိုင်၏။ သို့သော်လည်း သေနေသူတစ်ဦးအား ထပ်မံ၍ သတ်စရာ လိုပါသေး၏လော။

ရိုဆာအမည်ရှိ ဤရုရှအမျိုးသမီးကလေး အသက်ရှင်ရေးသည် စစ်ဆေးရေးအရာရှိအဖို့ သူ့သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးနေလေပြီ။

ဤစစ်ကြီး၏ အနက်အဓိပ္ပါယ် ဂျာမန်ဖက်ဆစ်တို့၏ တန်ခိုးအာဏာပမာဏနှင့် လူသားများအတွက် ဂျာမန်တို့ချမှတ်ထားသော စနစ်သစ်ကြီး၏ သရုပ်သကန်ကို ဖော်ပြနေသည့် ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်လာချေတော့မည်။ ဤမြေပေါ်မှ ဂျာမန်စစ်သားအများအပြား ရောက်ရှိနေခြင်းသည် ကောင်းကျိုးအတွက် ဖြစ်သည်ဟူသောစကားသည် မှန်ကန်ပါဦးတော့မည်လော။

ရော့စလက် ထောင်အတွင်းမှ ဂျာမန်စစ်ရေးအရာရှိသည် ဤပြဿနာကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ်စဉ်းစားသည်။ ဤပြဿနာအတွက် သူ့မှာအခိုက်အတန့်မျှ ပျော်ရွှင်မှု စိတ်သုဉ်းသွားရ၏။ ထို့နောက် ဟန်းစ်ဆိုသူကို ခေါ်ခိုင်းသည်။ ဟန်းစ်မှာ စစ်ကြီးမဖြစ်မီကတည်းက ရုရှားနိုင်ငံအတွင်း၌ နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး၊ ရုရှားလူမျိုးများ၏ အကြောင်းကိုနောက်ကြောအောင် နားလည်သူ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့လည်း ဟန်းစ်သည် အမိန့်တစ်ခုပေးလိုက်လျှင်

၁၀၇၂ ။ ဖောင်ထွန်းသူ

အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကို သူစဉ်းစားသည်။ ရိုဆာအား လူအများမြင်သာအောင်ပြု၍ ဤမြို့နှင့် ဤနယ်တစ်ဝိုက်မှ လူအများက မိမိတို့ ကြောက်ရွံ့ခန့်ညားလာအောင် လုပ်ဖြစ်မည်။

ထိုစိတ်ကူးအတိုင်း လုပ်မည်ဆိုပါက ရိုဆာအား ရှင်လျက်နှင့် သေသူတစ်ဦးအဖြစ်သို့ ဘဝပြောင်းသွားစေသင့်သည်ဟု သူထင်သည်။

တကယ်တော့ လူသေအလောင်းကောင်သည် လူအများကို ကြောက်ရွံ့ခန့်ငြားအောင်မလုပ်နိုင်။ သတ်ပစ်လိုက်၍ သေသွားပြီဆိုပါက ထိုလူသေကောင်ကို လူများကကြည့်ကာ မိမိတို့ ဂျာမန်များအား ကြောက်ရွံ့ခန့်ငြားပါမည်လော။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်။

လူသေကောင်အပေါ်တွင် လူအများက သနား ကရုဏာ သက်ကာ ဂျာမန်များအပေါ် အမုန်းသာပွားလာစရာရှိသည်။

'ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အရှင်တစ်ဝက်၊ အသေတစ်ဝက်ဖြစ် သွား အောင် လုပ်ချင်တာပဲမဟုတ်လား'ဟု ဟန်းစ်က မေးသည်။

'ကျွန်တော်သူ့ကိုစိတ်တစ်ဝက်သေသွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်မယ်လေ'

'သူ့ခေါင်းက အရိုးနဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စပါ' ဟန်းစ်က သူ့ခေါင်းတစ်နေရာကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ပြပြီး ပြောသည်။

'ကျွန်တော် မွေးစကလေးတွေရဲ့ ငယ်ထိပ်ကို လက်နှင့်နှိပ်ပြီး ပြုပြင်ပေးဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုရိုဆာကတော့ လက်နဲ့ပြုပြင်လို့မျှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်လက်ထဲမှာ ခပ်သေးသေးခပ်သေးခပ် အရာဝတ္ထုတစ်ခုကိုင် ထားဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်။'

၁၁၈ □ မောင်ထွန်းသူ

'သူသေသွားမှာပေါ့'

'မသေပါဘူး'ဟု ဟန်းစ်က အာမခံသည်။

'ကျွန်တော် ကျွမ်းကျင်တဲ့အလုပ်ပါ။ သူမသေစေရပါဘူး'

ထိုအခါ စစ်ဆေးရေးအရာရှိက ဟန်းစ်အား သူတင်ပြသည့် အတိုင်း လုပ်တော့မည်ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ရိုဆာအား ထောင်မှလွတ်ပေးလိုက်သည်။ ရိုဆာ၏ အဝတ်အစားများမှာ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်။ ထောင်ထဲရောက်စ ပထမဆုံးအကြိမ် အရိုက်ခံခဲ့ရစဉ်က အစုတ်စုတ်အပြတ်ပြတ် ဖြစ်သွားခဲ့ရသော အဝတ်အစားဟောင်းများ။ ခြေထောက်တွင် ဖိနပ်မပါ။

သူဖိနပ်များမှာ ထောင်စတိုခန်းထဲ၌ ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ အချိန်က နွေဦးပေါက်ရာသီ။ သို့သော်လည်း ရိုဆာသည် ထိုရာသီ၏ အေးချမ်းသာယာမှုကို ခံစားရကောင်းမွန်းမသိ။ သူသည် ရော့စလက်မြို့တွင်းရှိ လမ်းများပေါ်တွင် တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် လျှောက်သွားလျက်ရှိ၏။

သူ၏ လှပသော မျက်နှာပေါ်ဝယ် ချမ်းသာသုခနှင့်ပြည့်စုံသော ရွက်ပြုံးကလေး ထင်ဟပ်နေသည်။ သူ့အကြည့်မှာ မှန်မှိုင်းဝေရီလျက်ရှိ၏။

လောကကြီးကို ဥပေက္ခာပြုသည့် သဘောပါလျက်ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် တစ်လောကလုံးကို အိပ်ချင်မူးတူးအကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေခြင်း။ ရိုဆာသည် အရာရာတိုင်းကို အဖင့်အရင်က မြင်သလိုပင်မြင်သည်။

ဗျေနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁၁၉

မြေကြီးများ၊ အိမ်များနှင့် လူများ။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်စိဖြင့် မြင်နေသမျှ အရာအားလုံးကို သူ့နားလည်နိုင်စွမ်းမရှိ။ သူ့မြင်နေသမျှ အရာအားလုံးကို ကြောက်စိတ်လွှမ်းနေသော နှလုံးသားဖြင့်သာ ကြည့်လျက်ရှိလေသည်။

ရိုဆာ၏ ပုံပန်းမှာ အိပ်မက်ရှည်ကြီးတစ်ခုမက်နေသည့် နှယ်ရှိသည်။ ဝိုးတဝါးဖြစ်နေသော သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် အရာရာတိုင်းသည် မရေမရာ။ အရာရာတိုင်းသည် ကြောက်စရာမဟုတ်။ အရာရာတိုင်းကို သဘောပေါက် နားလည်သလိုလိုတော့ရှိ၏။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် ရိုဆာသည် လူတိုင်းနှင့် အရာရာတိုင်းကို ပြုံးရယ်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့အသိဉာဏ်ကို နိုးထလာစေချင်သော ဆန္ဒဖြင့် သူ့လက်၊ သူ့ခြေ၊ သူ့ပါးစပ်များကို လှုပ်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ ပြေးကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း အိပ်မက်ကတော့ သူနှင့်ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်နေဆဲ။ တောင့်တင်းမာကျောလျက် မှီသော စိတ်ကလည်း နိုးကြွရှင်သန်လာခြင်း မရှိ။

ရိုဆာသည် ထူးဆန်းသော အိမ်တစ်အိမ်အတွင်းသို့ဝင်သည်။ အကောင်းဆုံးသော အခန်းတစ်ခန်းအတွင်းရှိ မယ်တော်ဇာရီရှပ်တုရှေ့၌ ထိုင်၍ဝတ်ပြုနေသော အဘွားအိုတစ်ဦးကို တွေ့သည်။

'ရိုဆာဘယ်မှာလဲ' ဟု ရိုဆာကမေးသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိ ဖြစ်နေသော ရိုဆာသည် အသက်ရှင်နေသော ရိုဆာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

'အာ-ရိုဆာလဲဟဲ့' ဟု အဘွားအိုက မေးသည်။

၁၂၀၀ ဖောင်ထွန်းသူ

'ရိုဆာဆိုတာသူပေါ့' ဟု ရိုဆာက အလွန်သိမ်မွေ့နူးညံသော လေသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

အဘွားအိုက သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ကနဲမော့ကြည့်သည်။

'ရိုဆာဆိုတာ ဒီမှာမရှိဘူး၊ ညည်းရိုဆာကို ဂျာမန်တွေဆီ သွားမေးပေါ့အေး၊ ဒီကောင်တွေဆီမှာ သူတို့ဖမ်းထားတဲ့ လူအားလုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သန်းခေါင်စာရင်း ရှိနေတာပဲ'

'ရှင်တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ အလကားနေရင်း စိတ်တိုနေတယ်'

ရိုဆာကအပြစ်တင်သည်။

'ရိုဆာမသေဘူး၊ သူ့အခု လယ်ကွင်းတွေထဲ လျှောက်သွားနေတယ်၊ မကြာခင် ဒီကိုပြန်လာမှာပါ'

အဘွားအိုက အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်၊ ပေပေရေရေနှင့် လူလုံးမလှဖြစ်နေသော ရိုဆာကိုအနားသို့ကပ်၍ ကြည့်သည်။

'လာ . . လာ၊ ဒီမှာထိုင်၊ အဘွားနဲ့လာထိုင်လှည့်'

ရိုဆာက ဝင်ထိုင်သည်။ အဘွားအိုက ရိုဆာအနီးသို့လာ၍ အဝတ်များကို ကိုင်ကြည့်သည်။

'ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ သူတောင်းစားမကလေးပါလား၊ သနားစရာကွယ်' ဟု အဘွားအိုက ရေရွတ်ပြီး မျက်ရည်ကျသည်။ သူ့မျက်ရည်ကျခြင်းမှာ သူ့အကြောင်းနှင့်သူဖြစ်သည်။

အဘွားအိုခမှာမှာလည်း ဝမ်းနည်းစရာအကြောင်းရှိသည်။ ရိုဆာကိုမြင်တော့ ထိုဝမ်းနည်းစရာကို သတိရပြီး မျက်ရည်ကျခြင်း။

၁၂၀ □ ဖော်ထွန်းသူ

အဘွားအိုက ရိုဆာ၏ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်များကို ချွတ်ပေးပြီး ထောင်ထဲမှ ပေကျံလာသည့် အညစ်အကြေးများကို ဆေးကြောသန့်စင်ပေးသည်။

ဒဏ်ရာများကို ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ ထိုနောက် သူငယ်ဧည့်က ဝတ်ခဲ့သော အဝတ်ဟောင်းတစ်စုံကို ဝတ်ပေးသည်။ သူ့တွင်ရှိနေသည့် အစားအစာများထဲမှ အကောင်းဆုံးများကို ချွေးကျွေးသည်။

ရိုဆာသည် အဘွားအို ပြုစုသမျှတွင် သာယာပုံမရ။

ထိုနေ့ညနေခင်းတွင် ကြင်နာသနားတတ်သော အဘွားအိုအိမ်မှ ရိုဆာထွက်သွားသည်။

သူသည် ရော့စလက်မြို့အစွန်အထိ လျှောက်သွားပြီး ထွတ်ပေါက်ရှာမတွေ့သဖြင့် ပြန်လှည့်လာကာ မြို့တွင်းရှိ လမ်းမများပေါ် တလည်လည် ဖြစ်နေပြန်သည်။

ထိုညတွင် ဂျာမန်ကင်းလှည့်တပ်စုက ရိုဆာအားဖမ်း၍ ထပ်ခွဲမှုနှုံးသို့ ပို့သည်။

ရိုဆာကို စစ်ဆေးမေးမြန်းကြသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ရိုဆာ၏ကိုယ်ပေါ်မှ လှပသော အဝတ်နှင့်ပတ္တမြားဖိနပ်များကို ချွတ်ယူထားလိုက်ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

ရိုဆာ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် အခြားအကျဉ်းသားတစ်ဦးထံမှ ချွတ်ယူထားသော အဝတ်နက်ဟောင်းတစ်ထည် ဝတ်ပေးလိုက်ကြသည်။

ရိုဆာအား မည်သူကအစာကျွေး၍ မည်သူကအလှပေးထိုက်သည်ကို သူတို့မေး၍မရ။ ရိုဆာကလည်း ပြောမပြတတ်။

www.burmeseclassic.com

ဗျူးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၀၁၂၂

နောက်တစ်နေ့ နေ့ခင်းတွင် ရိုဆာကို တပ်ခွဲမှူးရုံးသို့ ခေါ်လာခဲ့ကြပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ရိုဆာသည် ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ဝတ်ထားသည်။ ခေါင်းတွင် ပံဝါတစ်ထည်စီးထားသည်။

ယခုအစားအသောက် ဝဝလင်လင်စားသောက်လာခဲ့ပုံ လည်းရ၏။ သူ့မျက်နှာသည် မနေ့ကထက်ပင် ပို၍လန်းဆန်း လျက်ရှိသည်။

ယခုအချိန်အထိ အသက်နှင့်ကိုယ် မြဲနေကြသေးသော ရိုဆာကို မြို့သူ/မြို့သားများသည် ချစ်ခင်တွယ်တာ နေကြသည် မှာလည်း ထင်ရှားနေသည်။

တယုတယနှင့် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နေသည်မှာလည်း ထင်ရှားနေသည်။ တကယ်တော့ ရိုဆာသည် အဖိနှိပ်ခံများ အတွက် သူ့ရဲကောင်းပင်ဖြစ်နေသည်။

ရိုဆာကတော့ ဒါတွေကို နားလည်သည်မဟုတ်။ သူ့ဆန္ဒမှာ ဤမြို့၏ အပြင်သို့ ထွက်သွားရန်သာဖြစ်သည်။

ဤမြို့မှ ပို၍ဝေးကွာသောနေရာသို့ အပြီးအပိုင် ထွက်သွား ရန်သာဖြစ်သည်။

သူ့သွားလိုသောနေရာသည် သူ့မြင်နေရသည် ကောင်းကင် ပြာပြာအတွင်း၌ ရှိနေလေသလား။

ထိုနေရာသည် သန့်ရှင်းသည်။ စင်ကြယ်သည်။ ကျန်းမာကျယ် ပြန့်ပြန့်ရှိသည်။ သူ့ရှေ့တွင်မူ မဆုံးနိုင်သော ခံရိုရည်ကြီးတစ်ခု။

သူ့ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ စဉ်းစားနေရသော ရိုဆာ။ သူတတမ်း

၁၂၃၀ ဖောင်ထွန်းသူ

ဆတ ဖြစ်နေသော ရိုဆာ။ ရိုဆာသည် သူ့ရှေ့မှ လျှောက်သွား
ဆွတ်ရှိသည်ဟုထင်၏။

ရိုဆာကပင် သူ့ယခင်ကနေထိုင်ခဲ့ဖူးသော နေရာသို့ ခေါ်
သွားလေမလား။ ထိုနေရာသည် နောက်ကျိရွှပ်ထွေးလျက် ရှိသော
သူဦးခေါင်း ကြည်ကြည်လင်လင် ပြန်ဖြစ်သွားမည်နေရာ။

သူသိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ဘူးသူများ နေထိုင်လျက်ရှိသည့်နေရာ။
ဆုဆိုလျှင် သူသည် သူတို့တစ်တွေနှင့် ကင်းကွာနေရ၏။ သူတို့
ဆို မှတ်မှတ်မိမိခါဦးတော့မည်လော။

ရိုဆာသည် လယ်ကွင်းများဆီသို့ သွားကလေးတစ်ဖက်
သို့ကြောင့် သူတို့ကို လယ်ကွင်းများရှိရာသို့ ပို့ပေးပါဟု လမ်းသွား
လမ်းလာများအား အသနားခံသည်။

သို့သော်လည်း လမ်းသွားလမ်းလာများက သူတို့အိမ်များဆီ
ဆာ ခေါ်သွားကြပြီး အစာကျွေးသည်။ တယုတယ ပြုစုသည်။
အိပ်စက်နားနေခိုင်းသည်။

ရိုဆာကလည်း လူတိုင်း၏ စကားကိုနားထောင်သည်။
စိုက်နာသည်။ ခိုင်းသည့်အတိုင်းလုပ်သည်။

ထို့နောက်သူ့ကို ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူးသော လယ်ကွင်းများဆီသို့
ပို့ပေးပါဟု ပြော၏။

သူငယ်လေးတစ်ဦးက ရိုဆာပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ပေး
သည်။ သူငယ်က ရိုဆာ၏လက်ကိုဆွဲ၍ အဝေးပြေးကားလမ်းမ
ဦးဘေးတစ်လျှောက်ရှိ လယ်ကွင်းများဆီသို့ ပို့ပေးသည်။

ထိုနေရာမှစ၍ ရိုဆာသည် တစ်ယောက်တည်း လက်
လျှောက်လာခဲ့သည်။

၀၂၅ □ ဇာတ်ထွန်းသူ

ဤသို့ဖြင့် ရိုဆာသည် လမ်းမကြီးဘေးတစ်နေရာရှိ ဂျာမန် စစ်သားနှစ်ယောက် ရပ်နေသော ကင်းတပ်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူသည် စစ်သားနှစ်ယောက်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

'ဒီမယ်... ဟန်းစ်၊ ရှင်ကျွန်မကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး သတ်ဦးမလို့လားဟင်' ဟု ရိုဆာကမေးသည်။

'အရှမ'ဟု ဂျာမန်စစ်သားတစ်ဦးက ရုရှားဘာသာစကားဖြင့် အော်သည်။ နောက်တစ်ဦးက ရိုဆာ၏ကျောကို သေနတ်ဒင်ဖြင့် ဆောင့်သွင်း၍

ရိုဆာသည် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ သူတို့ရှေ့မှ တဟုန်ထိုးထွက်ပြေးသည်။ လယ်ကွင်းများပေါ်ရှိ သစ်ပင်ကြီး များနှင့် ခြုံပင်၊ ခြုံနွယ်များကြားအတိုင်း မရပ်မနား ထွက်ပြေး သည်။

ဂျာမန်စစ်သားနှစ်ယောက်သည် ရိုဆာထွက်ပြေးရာဘက်သို့ မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်နေကြ၏။ မိုင်းများမြှုပ်ထားသည့် မြေပေါ်၌ အမောတကောပြေးလွှားနေသည့် ရိုဆာကို ကြည့်ကာ စုံအားသင့်နေကြသည်။

ထိုတခဏအတွင်းမှာပင် အုန်းကနဲပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ကြပြီး ကောင်းကင်းဆီသို့ ပွင့်ကန်ထွက်လာသော မြေစိုင်မြေခဲများကို မြင်လိုက်ကြရလေ၏။

Andret Platonov ၏ **She Was ROSA** ကို ပြန်ဆိုသည်

စိုးဝေဝေစွာ
၁၉၅၆ ခုနှစ်လထုတ်တွင် ပါရှိသည်။

ရိက္ခာရီ ဖာနင်ဒက်စ် ဂါစီယာ

(၁၈၆၇ - ၁၉၅၈)

ဖာနင်ဒက်စ် ဂါစီယာသည် တောင်အမေရိကတိုက်၊ ကောစတာရီကာနိုင်ငံ ⁽¹⁾-အလီဂျလာ၊ ⁽²⁾ပြည်နယ်သား ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က ပြင်သစ်နိုင်ငံ ဟိရိမြို့၌ ပညာသင်ကြားခဲ့ရသည်။

အသက်(၁၁)နှစ်အရွယ်တွင် သူ၏နိုင်ငံ မွေးရပ်ဒေသကို ပြန်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူ့နိုင်ငံ၊ သူ့လူမျိုး၊ ဘာသာစကားတို့သင်ကြားရသည်။

စာပေနယ်သို့ဝင်စအချိန်က သူသည် ပြင်သစ်ဘာသာနှင့်ရေးသည်။ နောင်အခါကျမှသာ သူ့အမျိုးသားဘာသာစကားနှင့်ရေးခဲ့သည်။

ဤဝတ္ထုသည် 'ကော်စတာရီကန်ပုံပြင်များ'⁽³⁾ အမည်ရှိ စာအုပ်မှဖြစ်၍ ကော်စတာရီကန်လူမျိုးများ၏စရိုက်ကို ဝီဝီပြင်ပြင်မြင်လာအောင် ဖော်ကူးနိုင်သော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။

1. Costa Ricar
2. Aleguela
3. Costa Ricar Tales,

သူရဲကောင်း

ဇူလိုင်လညတစ်ညတွင် အုရုကာနယ်အတွင်းရှိ ခြံကြီး တစ်ခြံအတွင်းမှ မြင်းစီးသမားလေးယောက် ထွက်လာသည်။ သူတို့သည် ဆန်အန်တိုနီယိုဒီဘီလင်သို့ သွားရာလမ်းမကြီးဆီသို့ ဦးတည်နေသော အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်း ဒုန်းစိုင်းလှမ်း ရှိသည်။ လမ်းနှစ်လမ်းဆုံမိသည့်နေရာသို့ရောက်သောအခါ မြင်းစီးသမားများသည် မြင်းများကို ဇက်သတ်ပြီး ရပ်လိုက်ကြ လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဒီနေရာမှာလမ်းခွဲကြရအောင်” တစ်ဦးက ပြောသည်။

“ခင်ဗျားကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ် ရာမွန်” အမှောင်ထုကြားမှပင် သူသည် သူမိတ်ဆွေ၏ လက်ကိုစမ်း၍ ရှာနေရင်းကထပ်ပြောသည်။

၁၂၇ □ အောင်ထွန်းသူ

“အေးစီးရောင်ဆဲလ်တဒို”

“အေးစီးရောင်” ဟု ပြန်ပြောသံထွက်လာသည်။ သူ့အသံက ထုန်ယင်လျက်ရှိသည်။ လူနှစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက်မလွှတ်ပဲ ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အားရပါးရ ဖက်လိုက်ကြလေသည်။

“အေးစီးရောင်၊ အေးစီးရောင်”

“ကံကောင်းပါစေ”

နောက်ဆုံးအကြိမ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အားရပါးရ ဖက်ထားကြပြီးနောက် လူချင်းခွာလိုက်ကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီ ခွဲသွားကြသည်။

စောစောကသူတို့နှစ်ယောက်ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်နေကြသည်ကို စောင့်နေကြသော မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်တစ်လမ်းခွဲထွက်သွားသူများနောက် တစ်ယောက်စီ ခွဲ၍ ဆိုက်သွားကြသည်။

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်း ခွဲ၍လိုက်သွားကြသူများသည် ခရီးဝေးဝေးပေါက်အောင်မသွားလိုက်ရ။ ဆာရူးလပ်စ် နှစ်နားအရောက်တွင် ကင်းလှည့်စစ်သားများနှင့်တွေ့ပြီး အဖမ်းခံရသည်။

အေးစီးရောင် - ဝှုတ်ဘိုင်ဟုနှုတ်ဆက်ခြင်း။

စစ်သားများက သူတို့နှစ်ယောက်အား အလိဂ္ဂလာ တပ်ခန်းသို့ပို့ကာ အကျဉ်းချထားလိုက်ကြသည်။

အခြားဗမ်းအတိုင်း ထွက်လာကြသော မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်မှာမူ ကံကောင်းသည်။ အတားအဆီး အနှောင့်အယှက်

မြင်းနှင့်ဝံ့ဝင်မြှောက်ဝတ္ထုတိုများ ၂၀၂

ကင်းစွာဖြင့် ဆန်အန်တိုနီယို လမ်းမကြီးအတိုင်း မြင်းများကို စိုင်း
လာခဲ့ကြသည်။ သိပ်သည်းလှသော အမှောင်ထုကြောင့် မြင်းစီး
သမားများသည် လမ်းကိုပြန်ပြန်ထင်ထင်မမြင်ရ။ မြင်းများက
သူတို့အသိညက် အရလမ်းဆိုးလမ်းကောင်း ရွေးသွားနေသည့်အ
တိုင်းသာ လွတ်ပေးထားရသည်။

သူတို့အတွက် ကံကောင်းသည်မှာ မိုးမရွာခြင်း ဖြစ်သည်။
အကယ်၍ မိုးသာရွာခဲ့ပါမူ မြန်မြန်ဆန်ဆန်သွားရမည့် သူတို့
ခရီးအတွက် ကြီးစွာသော အတားအဆီးတစ်ခု ဖြစ်လာဖို့ရှိ၏။
ဆဲလ်ဟဒိုအဖို့ကတော့ သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီး
သဖြင့် အလျင်အမြန်ခရီးနှင့်ဖို့သာအရေးကြီးသည် မဟုတ်ပါ
လော။

လွန်ခဲ့သောညတွင်းက ဆန်ဂျီဆီယိုမြို့တွင်း၌ ဖြစ်ပွား
သည့်တိုက်ပွဲတွင် သူတတပ်တအားပါဝင်ခဲ့မိ၏။

ဤအတွက် သူ့ကို လိုက်လံရှာဖွေနေကြမည်မှာမလွဲ။ သူ့
၏ပုန်ကန်မှုမှာ အကူခေါ်၍လာခဲ့မည်ဟု ကတိပေးထား
တစ်စု၏ ပျက်ကွက်မှုကြောင့် အရေးနိမ့်ခဲ့ရ၏။

အရေးကြီးသော အချိန်အခါကြမှ ကတိပေးထားသူမှာ
တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ပေါ်မလာ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့ထဲမှ စွန့်စားလိုသူများသည် ရန်
များအိပ်မောကျနေသည့် ညနာရီပြန်နှစ်ချက်ခန့်တွင် အခန်း
အလစ်ဝင်ရောက်ပြီး စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံးမိုးလင်းလာချိန်တွင်သူတို့လူစုသည် အကျအ
များစွာနှင့်ဆုတ်ခွာခဲ့ကြရလေသည်။

၁၂၉ □ ဇာတ်စဉ်းသူ

သူ့အဖော်က မကြာခဏမေးခွန်းများမေးလာသော်လည်း
ဆဲလ်တဂိုကအဖြေမပေး။

သူ့အတွေးသည် ယမန်နေ့ညက မြင်ကွင်းများဆီသို့
ရောက်နေသည်။

သူတို့အုပ်စုမှ ရဲဘော်တစ်ဦး၏အိမ်တွင် သူတို့အစည်း
အဝေးဆွေးနွေးကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့ထံလာမည်ပြောပြီး မရောက်လာသူများ
အား စောင့်မျှော်ရခြင်း။ သူတို့အားသစ္စာဖောက်ကြပြီလားဟု
သောအတွေး။ မိမိတို့၌ရှိသည့် လူအင်အားနှင့် သွားရောက် တိုက်
ခိုက်ရလျှင် သင့်/မသင့် စဉ်းစားချင့်ချိန်မှုများ။ နောက်ဆုံးတွင်
အများသဘောတူဆုံးဖြတ်ပြီး ချီတက်ကြခြင်း။ ပြီးတော့ ရန်သူ
ခန်းအတွင်းမှ သစ္စာဖောက်တစ်ဦးက ဂိတ်တံခါးကို ဆီးဖွင့်
ပေးသည်။

ထို့နောက် လက်တစ်ကမ်းတိုက်ပွဲများ ရဲရဲရင့်ရင့် ဆီးကြိုခုခံ
ကြသည့်အရာရှိများ။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ကို များစွာအနှောင့်
အယှက်ဖြစ်စေခဲ့သည်မှာ လူငယ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ကလေးသည် ဓါးကိုကိုင်၍ သူ့အဖော်များအား
အညံ့ရန်ပြေးလာသည်။

သူကလည်း မတတ်သာလွန်း၍ လက်တစ်ကမ်းအကွာ
နေပြီး သေနတ်နှင့်ပစ်သတ်ခဲ့ရ၏။

ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတွင် ဤအပြုအမူသည် တရားသည်ဟု
စိတ်သူပြေသည်။ သို့သော်လည်း မရ။

၁၃၀ □ ဖောင်ထွန်းသူ

ပါးစပ်မှ အော်ပင်မအော်နိုင်ပဲ ရင်ဝကို လက်တစ်ဖက်နှင့်
ဖိ၍ လဲကျသွားခဲ့သည်။ သူ့စိတ်အာရုံထဲမှထွက်။

ထိုအဖြစ်ကို ပြန်မြင်တိုင်း စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းသလိုလို
ခံစားရသည်။

ထိုညတိုက်ပွဲတွင် နံနက်လင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူတို့
ဘက်မှ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြရ၏။ သူသည်ရာမွန်ဆိုးလား(စ်) နှင့်အတူ
တောင်ပိုင်းဘက်ရှိ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏အိမ်၌ ခိုအောင်းနေခဲ့ရ
သည်။

သူတို့အားလိုက်လံရှာဖွေနေသည်အသံများကို ကြားနေ
ရ၏။ နောက်ဆုံးညပိုင်းရောက်သည့်အခါ ပုန်းအောင်းနေသည့်
အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

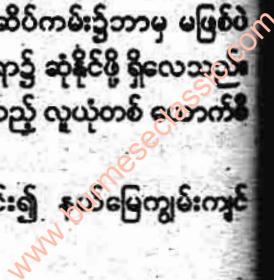
သူတို့လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တစ်ယောက် တစ်လမ်းစီ
ခွဲ၍ သွားကြမှဖြစ်မည်ဟု နှစ်ဦးသဘောတူခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့်
ဆဲလ်ဗာဒိုမိုနိုက ဆန်အန်တိုနီယိုဒီဘီလင်နှင့် ကာမင်း လွင်ပြင်ကို
ဖြတ်ကာ ပွန်ကာရီနား(စ်)သို့ သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

သူ့မိတ်ဆွေ ရာမွန်ဆိုးလား(စ်)ကတော့ ဆန်ကာလိုစ်ကို
ဖြတ်၍ ကုန်းလမ်းခရီးဖြင့် နီကာရာဂူရာသို့ ဝင်မည်ဟုဆိုသည်။

အကယ်၍ ဆဲလ်ဗာဒိုအနေဖြင့် ဆိပ်ကမ်း၌ဘာမှ မဖြစ်ပဲ
လွတ်မြောက်ခဲ့ပါမူ ရာမွန်နှင့်နီကာရာဂူရာသို့ ဆုံနိုင်ဖို့ ရှိလေသည်။

နှစ်ဦးစလုံးတွင် ယုံကြည်စိတ်ချရသည့် လူယုံတစ် ယောက်စီ
လိုက်ပါလာကြသည်။

လူယုံများမှာ သတ္တိလည်းကောင်း၍ နယ်မြေကျွမ်းကျင်

ဤနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၂၁၃၀

သူများလည်းဖြစ်သဖြင့် အားကိုးနိုင်လောက်သည့် အခြေအနေ ရှိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။ သူတို့အနေဖြင့် ကံကိုသာ ပုံအပ်ပြီး ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။

ဆဲလ်ဗာဒီ၏ အခြေအနေမှာ ကောင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်စရာ ရှိသည်။

တစ်လမ်းလုံးလူတစ်ယောက်မှမတွေ့ပဲ မနက်တစ်နာရီ တိတိတွင် ပွန်တာနာစ်သို့သွားရာ လမ်းမကြီးကို ရောက်သည်။

သုံးနာရီထိုးတွင်မူ သူသည် အက်တီးနပ်စ်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီး ခြောက်နာရီထိုးချိန်တွင်မူ သူနှင့်သူ့အဖော်သည် ဆန်မက်တီ

ယိုမြို့အဝင်ဂိတ်သို့ ချောချောမောမော ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း မြင်းများမှာ ခရီးမဆက်နိုင်လောက်အောင်

မောပန်းနေကြနေပေပြီ။ သူတို့၏ မူလအစီအစဉ်အရ နေ့ခင်းတွင် လုံခြုံစိတ်ချရမည့်အိမ်တစ်အိမ်၌ ဝင်၍ခိုနားကြရန် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ယခုလောလောဆယ် မြင်းများ၏ အခြေအ နေအရ ခရီးဆက်ရန်မူ မဖြစ်နိုင်သဖြင့် အကြံရကျပ်လျက်ရှိကြ

လေသည်။

“ဒီနေရာက ကိုက်သုံးရာအကွာလောက်မှာ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးရှိပါတယ်။ သူကတော့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့လူ

တစ်ယောက်ပါ။ ဒွန်ဆဲလ်ဗားဦး”

လမ်းပြကပြောသည်။

“ခင်ဗျားလက်ခံမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်လို့ဒီနားမှာ

www.burmeseclassic.com

၁၃၂၀ အောင်စွန်းသူ

နားနေနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ ဆန်မက်တို့မြို့ထဲက နေခင်းကြီးဖြတ်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့သွားကြစို့”
လူနှစ်ယောက်သည် မြင်းများကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းနှင့်ခဲ့ကြသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ လမ်းမကြီးနှင့် သိပ်ပြီးအလှမ်းမကွာသည့် နေရာတစ်နေရာရှိ အိမ်တစ်အိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြသည်။

တံခါးပိတ်မထားသည့် ဂိတ်မှ ဝင်လာခဲ့ကြသည့်သူတို့ နှစ်ယောက်အားခွေးသုံးကောင်ကဆီး၍ ဟောင်သည်ခွေးဟောင်သံကြောင့် အိမ်ထဲမှအဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဝရန်တာသို့ ထွက်လာသည်။

“ဟယ်လို. . နော်ကျွန်စီ” ဟု လမ်းပြက လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။
“ဟယ်လို. . ပက်ဒရို” ဟု အဘိုးကြီးက ပြန်၍နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျန်းမာရဲ့နော်၊ သမီးတွေကောရ နေကောင်းကြရဲ့လား”
“ကောင်းပါတယ်၊ ခဏလေးဆင်းပြီးနားပါဦးလား” ဟု အဘိုးအိုကပြောသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးမြင်းပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ အဆမတန်ပင်ပန်းလျက်ရှိသော ဆဲလ်ဗာဒိုးသည် ဝရန်တာရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

နာကျင်ကိုက်ခဲလျက်ရှိသော ခြေထောက်များကို ဆန့်၍ အပန်းဖြေနေခိုက်တွင် နော်ကျွန်စီနှင့် ပက်ဒရိုတို့သည် မြင်းများကို ကုန်းနှီးဖြတ်လျက်ရှိကြ၏။

၀၃၃ □ မောင်ထွန်းသူ

ဤအတောအတွင်းမှာပင်ပက်ဒရိုကအဘိုးကြီး နော်ဂျီစီ
အား သူ့အဖော်သည် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်ထွက်ပြေး လာသူ
ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောသည်။

ရန်စတစ်ခုကိုအကြောင်းပြု၍ မလုံခြုံဖြစ်လာသဖြင့် ထွက်
ပြေးလာရခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုလုပ်ကြံ၍ပြောသည်။ အဘိုးကြီး
ကလည်း အသေးစိတ်မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းမပြု။ ဤကိစ္စနှင့်
ပက်သတ်၍ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေပါမည်ဟု ကတိပေးသည်။

ပက်ဒရိုသည် မြင်းများကို မြင်းစောင်းသို့ပို့ကာ အစာကျွေး
ရန် စီစဉ်လျှက်ရှိသည်။ ဆဲလ်ဗာဒိုးကတော့ နော်ဂျီစီ၏ အငယ်
ဆုံးသမီးလာပို့သော ကော်ဖီကိုသောက်လျက်ရှိ၏။

အဘိုးကြီးသည် မိန်းမချောမိန်းမလှတစ်ဦးဟုလူအများ
ကပြောကြသောသမီးအကြီးဆုံးနှင့်ရသည့်ဆန်မက်တီယိုမြို့မှ
အရာရှိသားမက်အတွက်များစွာဂုဏ်ယူလျက်ရှိသူဖြစ်၏။ အဘိုး
ကြီးသည် သူဧည့်သည် အလွန်အိပ်ချင်နေသည်ကို ခိပ်မိသဖြင့်
စကားကြာကြာမပြောတော့ပဲ တုတင်တစ်လုံးစီသို့ ပို့ပေးသည်။

ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် ဆဲလ်ဗာဒိုးသည် သစ်တုံးတစ်တုံး
သဖွယ် အိပ်မောကျလျက်ရှိလေသည်။ ခံစားလာခဲ့ရသည့် စိတ်
ဆင်းရဲမှုနှင့် မနားတမ်းမြင်းစီးလာခဲ့ရသဖြင့် ရရှိထားသည့် ပင်ပန်း
မှုများကြောင့် တစ်ချက်ကလေးပင်မနိုး။

ပက်ဒရိုကတော့ မြင်းများကို အနီးရှိမြစ်ဆိပ်သို့ ဆွဲသွားပြီး
ရေခိုးပေးသည်။ ပြီးတော့ အစာကျွေးသည်။ ထိုအလုပ် ပြီးသွား
သည့်အခါ ကုန်ခမ်းသွားသောအားများ ပြန်လည်ပြည့်ပြီး လာစေ
ရန် ခဏတဖြုတ်မိန်းခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

ဗျူးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတို့များ □ ၁၃၄

မွန်းလွဲနှစ်နာရီခန့်တွင်မူ သူသည်အိမ်ရှင်နှင့်အတူ ခြစ်ခြစ် ကုတ်ကုတ်၊ ချွေချွေတာတာလုပ်၍ ချက်ပြုတ်ထားသော ညစာကို စားလျက်ရှိလေပြီ။

ဆန်မက်တီယိုမြို့ဘက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်း ထိုးသံကြားရသောအခါ ပက်ဒရိုသည် ဆဲလ်ဗာဒိုးကို နှိုးတော့ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော်လည်း နှိုးရသည်မှာမလွယ်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်၍ နှိုးခါမှပဲ မျက်လုံးများဖွင့်ကြည့်သည်။ အိပ်မုံ့စုံဝါး ဖြစ်နေသဖြင့် ယောင်တိယောင်တန်းဖြစ်ကာ ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့် လုပ်နေသည်။

ခရီးဆက်ကြဖို့ပြောနေသော ပက်ဒရို၏အသံကို ကြားကာမှ အခြေအနေကို သူသတိရလာသည်။ သူသည် အိပ်ရာထက်မှ အတော်ကြီးအားယူပြီးထရ၏။

လှုပ်လိုက်တိုင်းတစ်ကိုယ်လုံး နှာကျင်လျက်ရှိသဖြင့် များစွာ အခက်အခဲ ဖြစ်နေသည်။ အရက်စာခွက်သောက်လိုက်သော အခါမှပဲ အနည်းငယ်လန်းဆန်းသလိုဖြစ်လာပြီး အသင့် ပြင်ထား သည့် အစာများကို စားလိုက်ကာမှပဲ သူနာရီပေါင်းများစွာ အိပ်မောကျသွားခဲ့သည်ကို သတိရလာခဲ့လေသည်။

ဆဲလ်ဗာဒိုးသည်ပက်ဒရို၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ နော်ဂျီစီ ၏သမီးချက်ပေးထားသော ကြက်တစ်ကောင်ကို အငမ်းမရ စားနေသည်။

နော်ဂျီစီကတော့ ခုံတန်းရှည်တစ်လုံးပေါ်မှထိုင်ကာ သူ့ဧည့် သည်အား အကဲခတ်လျက်ရှိ၏။ ဝတ်စားထားပုံပက်ဒရိုက တလေးတစားဆက်ဆံပုံနှင့် တရိုတသေပြောဆိုနေပုံများကို မြင်

၁၃၅ □ ဖောင်ထွန်းသူ

နေရသော နော်ဂျီစီက ဆဲလ်ဗာဒိုးအား အဆင့်အတန်းမြင့်မား သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်သည်။

ဤအချက်ထင်ရှားနေသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း အတိအကျ မသိရသော ဤသူစိမ်း၏ အဖြစ် ကို ပြန်စဉ်းစားသည့်အခါ သံသယဝင်စရာများက ရှိနေသည်။

ဆဲလ်ဗာဒိုးက စားသောက်အပြီးတွင် ငါးဒေါ်လာတန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို နော်ဂျီစီလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။ ထိုအခါ နော်ဂျီစီ၏ သံသယများသည် အခိုင်အမာဖြစ်သွားလေပြီ။

ဤအခိုက်မှာပင် ပက်ဒရိုဝင်လာပြီးမြင်းများ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီဟုပြောသည်။ ဆဲလ်ဗာဒိုးက အမှတ်မထင် သိကျွမ်းခဲ့ရ သည့် အိမ်ရှင်အား လက်ကိုဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်သည်။

အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးကလည်း တလေးတစား ပြန်၍ နှုတ်ဆက် တာ လိုရာနေသို့ ချောချောမောမော ရောက်ပါစေဟု ဆိုတောင်း သည်။

သူတို့အားလုံး အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ထွက်ရန် ဟန်ပြင်နေ ခိုက် လူငယ်တစ်ယောက် အမောတကောရောက်လာသည်။ နော်ဂျီစီ၏ သမီးကြီးမှာ များစွာနေမကောင်းဖြစ်နေကြောင်း၊ တလေးမီးဖွားကာနီးတွင် လိန်ကျသဖြင့် အခုလို အသည်းအသန် ခံစားနေရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတင်းပေးသည်။

အဘိုးအိုခမျာသမီးအတွက်သောဓာနရောက်ကာ ထိတ် ထန်တကြား ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ဆဲလ်ဗာဒိုးက စိတ်မပူအောင် အားပေးစကား ပြောသည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ခေါ်ဖို့လည်း အကြံပေးသည်။

၁၃၆ □ ဖောင်တွန်းသူ

“ကျုပ်တို့ဆီမှာဆရာဝန်မရှိပါဘူး” ဟုနော်ဂျီစီက ပြောသည်။

“အေလီဂျူးလားအထိ သွားပင့်ရမှာဆိုတော့ အဲဒီ ဆရာဝန် ရောက်မလာခင် ကျုပ်သမီးသေဖို့များပါတယ်”

ကိုယ်ချင်းစာတရားထားကာ သနားကြင်နာတတ်သော ဆဲလ်ဗာဒိုးသည် တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ... .

“ကဲ... ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ရအောင်” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဆရာဝန်ပဲ”

အဘိုးအိုသည် ဘာပြောရမှန်းမသိလောက်အောင်ပင် အား တက်သွားသည်။

“ဆီညော်တို့ ဘုရားသခင်၊ မ,ပါစေဗျာ၊ ဘုရားသခင်က မ,ပါစေ”

မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်များအပြည့်ဖြင့် ဆုတောင်းနေ သည်။ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်နေသော ပက်ဒရိုသည် အဘိုးအို အိမ်ထဲ ဝင်၍ သူ့ဦးထုပ်ကိုယူ၍ သူ့သမီးငယ်အား လှမ်းခေါ်နေကာ ကဗျာကယာ ဆဲလ်ဗာဒိုး အနားသွားသည်။

နေမကောင်းဖြစ်နေသည့် အမျိုးသမီးမှာ ပုလိပ်အရာရှိ တစ်ယောက်၏ မိန်းမဖြစ်ကြောင်း ယခုလောက်ဆိုလျှင် ယင်း ပုလိပ်အရာရှိသည် ဆဲလ်ဗာဒိုးအား ဖမ်းဆီးဖို့ အထက်ကအမိန့် ရထားလောက်ပြီဟု ထင်ကြောင်း နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့် ကပ်၍ သတိပေးသည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး ပက်ဒရို။ အမျိုးသမီးမသေအောင် စောင့် ရှောက် ရမယ့်တာဝန်က ငါ့တာဝန်ပဲ။ ကဲ... အခုချက်ချင်း သွားကြစို့။’

ပြေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၂ ၁၃၇

အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသောအဖိုးအိုသည် ဆဲလ်ဗားဒိုး၏ နောက်ဆုံးစကားကို ကြားလိုက်သည်။

'ဘုရားသခင်က ဆီညော်ကို စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေဗျာ' ဟု တိုးတိုးဆုတောင်းသည်။

ပက်ဒရိုက အဖိုးအိုအား သူ့မြင်းပေါ်တက်ခိုင်းကာ နောက်မှ ထိုင်ခိုင်းသည်။ မိန်းကလေး . . ဆဲလ်ဗားဒိုး၏ နောက်မှ ထိုင်ခိုင်းသည်။

ဆလုံငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် မြင်းနှစ်စီးနှင့်လူလေးယောက်သည် ပုလိပ်အရာရှိအိမ်ရှေ့၌ရပ်သည်။

အိမ်ထဲတွင် အိမ်နီးနားချင်းများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသည်။ တစ်ချို့ကလည်း အိမ်သုံးဆေးမြိတို အတိုအထွာများ ယူလာကြသည်။

ပုလိပ်အရာရှိ၏မိတ်ဆွေများကတော့ ပုလိပ်အရာရှိနှင့်အတူ ထမင်းစားခန်းထဲ၌ထိုင်ကာ အရက်သောက်ရင်း အားပေးကောင်း ပြောနေကြသည်။

ဤကိစ္စဖို့မှာ နောက်ဆုံးတွင် ပျော်ရွှင်မှုဖြင့် အဆုံးသတ်စမြဲဖြစ်သည်ဟု ပြောနေကြသည်။

အဖေနှင့်ညီမ ရောက်လာပြီဟုသိလိုက်သော လူမမာသည် တစ်ချက်မျှငြီးသည်။ သားဦးမွေးရသည်ဖြစ်သော အမျိုးသမီး၏ အခြေအနေမှာ သိပ်ပြီးမကောင်းလှ။

"ကြွပါဂေါက်တာ အထဲကိုကြွပါ" ဟု အဘိုးအိုက ယဉ်ရေးသိပ်ပွေ့စွာဖြင့်ခေါ်သည်။ အိမ်ထဲ၌ ရှိနေသူများကတော့ လဲလဲဗာ

၁၃၈၂ ဖောင်ထွန်းသူ

ဒို့အား ဆရာဝန်ဟု မထင်။ မသိနားမလည်သော တောင်ပိုင်းမှ လူများအပေါ် မတော်လောဘဖြင့် အမြတ်ထုတ်နေသည့် ဒေါက်တာရမ်းကုဟု ထင်နေကြ၏။

ဆဲလ်ဗားဒိုးသည် လူနာကို ချက်ချင်းစစ်ဆေးကြည့်ပြီး စိုးရိမ်ရသည့် လူနာမျိုးဖြစ်သော်လည်း အသက်ကိုကယ်တင်သည့် အလားအလာတော့ ရှိသည်။

သူသည် အချိန်ကုန်ခံ၍ စဉ်းစားမနေတော့ပဲ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်သည်များကိုလုပ်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူ့ခေါင်းထဲတွင် သူ၏ ကျွမ်းကျင်မှုအပေါ်၌ လုံးဝတည်မှီနေသော ကလေးငယ်၏ အသက်ကယ်ဆယ်နိုင်ရေးဟူသော အတွေးတစ်ခုသာလျှင် ရှိတော့၏။

ပက်ဒရိုကတော့ ဤအိမ်ထဲ၌ ဘေးအန္တရာယ်ရှိနေသည်ဟု အနားမှကပ်၍ တတွတ်တွတ်သတိပေးလျက်ရှိသည်။ သို့သော် လည်း ဆဲလ်ဗားဒိုး နားမဝင်။ နောက်ဆုတ်ဖို့မစဉ်းစား။

အဘိုးအိုနော်ဂျီစီနှင့် သားမက်ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် ဆရာဝန်ထင်မြင်ချက်ကို သိရသောအခါ များစွာစိတ်သက်သာ ရာရသွားကြသည်။

တိမ်ရှေ့ ထမင်းစားခန်းသို့သွားကာ စည်သည်များနှင့် စကားစမြည်ပြောသည်။ စောစောက ချပေးထားသည့် အရက် ပုလင်းမှာ ကုန်နေပြီဖြစ်၍ နောက်တစ်ပုလင်း ချပေးသည်။ ဤတစ်ပုလင်းဖွင့်ပြီးသည့် အခါတွင်မူ အားလုံးလျှာချေသင် လာကြ သည်။

၁၃၉ □ ဖောင်တွန်းသူ

စောစောကထက်ပို၍ သွက်လာသည်။ စကားဝိုင်းမှာ ခိုပြည်တက်ကြွလာသည်။

အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ဖြင့် တစ်နေ့သော ညက ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ထိုက်ပွဲ အကြောင်း စကားစပ်မိလာသည်။ အဘိုးအိုနော်ဂျီစီမှာ ထိုသတင်းကို အခုမှကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

သူနေသည့်နေရာမှာ အများနှင့် အလှမ်းဝေးသောနေရာ ဖြစ်သဖြင့် အာကိုမှမသိရ။ မကြားရ။ အခု ဧည့်သည်များ ပြောနေ သည့် သတင်းကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မမကင်းသော စိတ်ဖြင့် စိတ်ဝင် ထစား နားထောင်နေသည်။

ထိုက်ပွဲသည် မည့်သည့်နေရာ၌ ဖြစ်သည်ကို အတိအကျ ဆီရသောအခါ နော်ဂျီစီက ထိုစခန်း၌ တာဝန်ကျနေသော သူ့သား ရာဖေးသတင်း ကြား... မကြား၊ သူ့သားမက်ကို မေး သည်။

“အခုထိတော့ ဘာမှ မကြားရသေးဘူး”

ဟု သားမက်ကဖြေသည်။

“ဘာသတင်းမှလဲ အတိအကျတော့ မသိရသေးဘူး၊ သူ့ဆီ သလဲ သတင်းမပို့သေးဘူး။ စိတ်အေးရအောင် ဆန်ဂျီစီကို ကြေးနန်းရိုက်ပြီး စုံစမ်းဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်။”

ချက်ချင်းပင် ကြေးနန်းစာရေးပြီး ကြေးနန်းရုံးသို့ လူတစ် သောက်လွှတ်ကာ ကြေးနန်းရိုက်ခိုင်းသည်။

ဆဲလ်ဗားဒိုးကတော့ သူ့လူနာနားမှ တစ်ဖဝါးမခွာ၊ လူနာ အားတက်စေမည့် စကားများကိုရွေးပြီး ကရားရေလွှတ် တာပွတ် ပွတ်ပြောလျက်ရှိ၏။

ပြေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁၀၄၈

ပက်ဒရိုမှာမူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မြင်းနှစ်ကောင်အနိဉ်
ရပ်ကာ လမ်းဘက်သို့ ငေးနေသည်။

ညဆယ်နာရီတွင် ကြေးနန်းစာရှည်ကြီးတစ်စောင်ရောက်
လာသည်။

ကြေးနန်းကိုဖတ်နေသော ပုလိပ်အရာရှိ၏ လိက်များသည်
မသိမသာ တုန်ရိလှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဇွတ်တရက်သို့နှုတ်မှအလန်တကြားရေရွတ်သံထွက်လာသည်။
ဘေးမှ ကြားလိုက်ရသူများက ဖြုန်းကန် ထိုင်ရာမှ ထရပ်ကြ
သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟု မေးတော့မည့်ဟန်မျိုးရှိသည်။

သို့သော်လည်း ပုလိပ်အရာရှိသည် စကားတစ်လုံးမှမပြော
ဘဲ သူ့ယောက်ျားမ၏လက်မောင်းကိုဆွဲကာ အနီးရှိအခန်းတစ်ခန်း
အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

အထဲရောက်သောအခါ သားမက်က စကားနိဒါန်းပျိုးမရေး
တော့ပဲ တမြန်နေ့က ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် တိုက်ပွဲတွင် သူ့သားကျဆုံး
သွားပြီဖြစ်ကြောင်း။

သတ်ဖြတ်သွားသူမှာ ဒေါက်တာဆဲလ်ဗားဒိုးမိုနိုဆိုသူဖြစ်
သည်ဟု အများကယုံကြည်နေကြကြောင်းနှင့် ယခုအခါ ဆဲလ်ဗား
ဒိုးသည် ဤနိုင်ငံအတွင်းမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန် အားထုတ်
နေသည်ဟု သိရကြောင်း ပြောပြလေတော့သည်။

အဘိုးအိုနော်ဂျီစီသည် အနီးရှိကုလားထိုင်ခေါင်း
အရပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရိုက်ကြီးတင်ငိုသည်။

ဧကအကြာတွင် တိတ်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာသည်
ကြီးမားပြင်းထန်သော ဒေါသအငွေ့များကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

၅၀၀ □ ဖောင်ထွန်းသူ

'ဆဲလ်ဗားဒိုးမိုနို' ဟု ရေရွတ်သည်။

'ဒီနာမည်ကို ငါတစ်သက်လုံးမမေ့ဘူး'

'ဒီနာမည်ကို ကျွန်တော်လဲကြားဖူးတယ်' ဟု သားမက်က ပြောသည်။

'မကြာသေးမီကမှ ဥရောပတိုက်ဘက်ကပြန်လာတဲ့ လူငယ် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ'

ထိုအခိုက်တွင် အိမ်နီးနားချင်း မိန်းမတစ်ယောက် ရောက်လာသဖြင့် စကားပြတ်သွားသည်။

သားယောက်ျားတစ်ယောက်မွေးပြီဟု သတင်းလာပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးစလုံး အပြေးအလွှားသွားကြည့်ရန် ဟန်ပြင်ကြသည်။

သို့သော်လည်း ယောက်ျားများ မီးနေခန်းထဲသို့ ဝင်ရမည့်အချိန်မဟုတ်သေး။

တစ်စုံစီရိပ်ရိပ် တကြောင့်ကြောင့်ကြကြ ဖြစ်နေသော ပက်ဒရိုသည် နော်ဂျူစီနှင့်တွေ့ရန် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည်။

သူ့မိတ်ဆွေက ဤနေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာကြရန် အချိန်တန်ပြီဟု သတိပေးရန် လာ၍ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

"ခွန်ဆဲလ်ဗားဒိုးကို ပြောပေးပါ။ သိပ်နောက်ကျနေပြီ။ ကျုပ်ပြင်ကစောင့်နေတာကြာပြီလို့"

စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သော ပက်ဒရိုသည် အမှတ်တမဲ့ နာမည်သူမသုံးနာမည်ရင်းကို ထုတ်ပြောလိုက်လေမိသည်။

ထိုနာမည်ကိုကြားလိုက်သော အဘိုးအိုသည် ကြက်သေဓားထုတ်ဖို့သည်။ နှုတ်မူလည်း ရေရွတ်သည်။

၁၄၂၀ ဖော်စုနန်းသူ

“ခွန်ဆဲလ်ဗာစိုး၊ ခွန်ဆဲလ်ဗာစိုး”

“အဲဒါ ဆရာဝန်ရဲ့နာမည်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ခင်ဗျားကို ပြောထားသလား”

နော်ဂျီစီသည် ပက်ဒရိုမေးခွန်းကို အဖြေမပေး၊ ထောင့်တစ်ထောင့် နံရံတွင်မှီ၍ထောင်ထားသော ဓားကောက်ကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ဓားအိမ်မှ ဓားကို ဆွဲထုတ်သည်။ ထို့နောက် ဓားကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်၍ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်မျက်နှာထားဖြင့် သူ့သမီးအနီးသို့ သွားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အခန်းတံခါးသည် ပွင့်သွားသည်။ အိပ်ယာထက်၌လှဲနေသော သမီးမျက်နှာက ဖြူရော်ရော်၊ ဖျော့တော့တော့၊ သို့သော်လည်း သမီး၏ မျက်လုံးအစုံနှင့် နှုတ်ခမ်းများသည် အပြုံးပန်းထ လပွင့်နေကြသည်။

ထို့နောက် အင်္ကျီလက်မောင်းများကို ပင့်ထားပြီး သူ့အလုပ်ပေါ် အာရုံစူးစိုက်နေသူကတော့ ဆဲလ်ဗာစိုး။

သူသည် မွေးကင်းစကလေးကို လေ့ကြီးတစ်ခုထဲထည့်ကာ ရေခဲခန်းပေးနေသည်။ ဤမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသော အဘိုးအိုနှလုံးသားတွင် မေတ္တာ၊ ကရုဏာနှင့်ယှဉ်သည့် ပီတိလှိုင်း ပြင်းစွာ ရိုက်ခတ်သည်။

သူ့ပြေးအား ရေခဲခန်းပေးနေသော သူသည် သူ့သားရာထူးသတ်ခဲ့ သူဖြစ်၏။

ကြောက်စရာကောင်းသည့် အမှန်တရားတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့သား၏ သွေးကိုဖြေသို့ကျစေခဲ့သော

ဗျူးနှင့်ဝိသွင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၂၀၄၃

ဤလူသည် သူ၏လွတ်မြောက်ရေးနှင့် သူ့အသက်တည်မြဲရေးကို စွန့်လွှတ်ကာ သူ့သွေးဖြစ်သော သမီးနှင့်မြေး၏ အသက်ကို ကယ်ခဲ့လေသည်။

သူသည် တံခါးဝမှရပ်ကာ သာယာအေးချမ်းသော မြင်ကွင်းတို့ ကြည့်လေသည်။

ပျော်ရွှင်နေသောမိခင်၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မာများဖြင့် အလုပ်ရွှင်နေကြသော အိမ်နီးနားချင်းများ၊ ပြီးတော့ ထက်သန်သော စေတနာဖြင့် ကလေးကို ချော့ဖြူနေသော ဆရာဝန်၊ ကလေးငယ်၏ ငိုကြွေးသံများသည် သူ့မိခင်၏အသက်ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ အသနားခံနေသည့်နှယ် ရှိလေသည်။

အဘိုးအိုသည် ပြေးပြေးချင် နောက်သို့ဆုတ်သွားပြီး ထက်ထဲမှစားကို တစ်နေရာ၌ချထားလိုက်သည်။

သူသည် အတန်ကြာမျှ တုန်ဆိုင်းနေသည်။

ထို့နောက် သူ၏ကြမ်းတမ်းသော လှက်ဝါးဖြင့် မျက်နှာကို ခွတ်လိုက်ပြီး ဝရမ်းပြေးဆရာဝန်၏အပါးသို့ လျှောက်သွားသည်။

ပြီးတော့ တုန်ယင်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည့်အသံဖြင့် စကားဆစ်ခွန်း ပြောလိုက်သည်။

“ဝွန်ဆဲလ်ဗာစို၊ ဒီနေရာကအပြန်ဆုံး ထွက်သွားဖို့ ကျွပ်အတ္ထာရပ်ခံပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအိမ်ထဲမှာ ဝင်ရူးအတွက် အန္တရာယ်ရှိနေလို့ပါ”

အနာမဂ္ဂဇင်း
အမှတ် (၂)

၁၉၉၀၊ ဇူလိုင်လထုတ်တွင်ပါရှိသည်။

အဲလ်ဘတ် ကမူး (၁၉.၃.၁၉၆၁)

အဲလ်ဘတ်ကမူးသည် ပြင်သစ်စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီတစ်နိုင်ငံဖြစ်သော အယ်လ်ဂျီးရီးယားနိုင်ငံ၌ မွေးဖွားခဲ့ပြီး ယင်းနိုင်ငံမှာပင် ပညာသင်ကြားခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်က အယ်လ်ဂျီးရီးယား တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝတွင် ကမူးသည် ဝါသနာအရ ကဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ တည်ထောင်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာလုပ်၍ ပြဇာတ်များ ကပြခဲ့ဖူးသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်၍ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ဂျာမန်များလက်အောက်သို့ ကျရောက်သွားသည့်အခါ ကမူးသည် မြေအောက်တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးအဖြစ် တက်ကြွစွာ လှုပ်ရှားခဲ့သည်။

ဤကာလအတွင်းမှာပင် သူသည် 'စည်းစဉ်းပြင်ကလူ (The Stranger) ဝတ္ထုပတ်စီ၏ ဝတ္ထုရီ (The Myth Of Sisyphus) စသော ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ကို ရေးသားခဲ့ရာ စစ်ပြီးခေတ်တွင် အလွန်ထူးခြားထင်ရှားသော စာအုပ်များအဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် 'ပလိပ် (The Plague) ကျဆုံးခြင်း (The Fall) စသော ဝတ္ထုများအပြင် ဝတ္ထုတိုအတော်များများ ရေးသားခဲ့သည်။

၁၄၅ □ ဖောင်ထွန်းသူ

သုဝတ္ထုများသည် အိတ်စ်ဇမ်တင်းစတီးရဲလ်လစ်ဇင် (*Existentialism*) ခေါ် ဒဿနအမြင်တစ်ရပ်ကို ထင်ဟပ်ပြသမှုကြောင့် ထူးခြားထင်ရှားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

(၁၉၅၇) ခုနှစ်တွင် သူသည် စာပေနိဘယ်ဆုကို ရရှိခဲ့သည်။ ဆုရချိန်တွင် သူ့အသက်သည် လေးဆယ့်လေးနှစ်မျှသာ ရှိသေး၏။ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သော ကမ္ဘာသည် (၁၉၆၀)ခုနှစ်တွင် ကားတိုက်၍ ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာ၏။ သူကွယ်လွန်ချိန်တွင် သူ့အသက်မှာ လေးဆယ့် ခုနှစ်နှစ်မျှသာ ရှိပေသေးသည်။

ဧည့်သည်

ကျောင်းဆရာသည် သူ့ဘက်သို့ ရွှေ့ရွှံ့လာနေသော လူ
 နှစ်ယောက်ကို မျှော်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ လူနှစ်ယောက်အနက်
 တစ်ယောက်သည် မြင်းပေါ်၌ထိုင်လျက် ကျွန်တစ်ယောက်
 ကတော့ခြေလျင်။ သူတို့သည် ကျောင်းစာညှိရာ တောင်ခါးပန်း
 ပေါ်သို့ တက်သည့်နောက်ဆုံး တောင်ကုန်းဆီသို့ အခုအချိန်အထိ
 ရောက်မလာကြသေးပေ။ သူတို့သည် အလွန်ကျယ် ပြန့်ပြင့်မားပြီ
 လူသူလေးပါးကင်းမဲ့သော ကုန်းပြင်မြင့်၏ ကျောက်တုံး
 ကျောက်ခဲများပေါ်ရှိ နှင်းခဲပြင်ပေါ်၌ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန်
 လှုပ်ရှားနေကြခြင်းဖြစ်၍ နှေးကွေးလေးလံလှသည်။

တစ်ချိန်လုံးလိုလိုပင်မြင်းသည် ခလုတ်တိုက်၍ မြေခေါက်၍
 လဲကျသွားသည်ကို မြင်တွေ့နေရ၏။ သူတို့ဆီမှ ဘာသံမှ မကြား

၀၄၇၂ □ အောင်စွန်းသူ

ရသေးသော်လည်း ပြင်းထန်စွာ အသက်ရှုလျက်ရှိသော မြင်း၏ နှာခေါင်းပေါက်များမှ အငွေ့များကိုမူ လှမ်း၍မြင်နေရ၏။

အနည်းဆုံး ယခုလာနေသည့် လူနှစ်ဦးထဲမှ တစ်ဦးကတော့ ဤနယ်မြေဒေသအကြောင်းကောင်းစွာသိနေဟန်တူသည်။

သူတို့သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ရက်က ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ယခု အချိန်တွင် ပေရေညစ်ပတ်လျက်ရှိသော ဆီးနှင်းခဲအောက်၌ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသည့် ခြေရာများကိုခံ၍ လိုက်လာနေ ကြခြင်းဖြစ်ပုံရ၏။

ဤလူနှစ်ယောက် တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်ဖို့ နောက်ထပ် နာရီဝက်ခန့်တော့ ကြာလိမ့်ဦးမည်ဟု ကျောင်းဆရာက ခန့်မှန်း သည်။ အပြင်ဘက်တွင် အေးလွန်းလှ၏။ သူသည် ဆွယ်တာ အင်္ကျီထပ်ဝတ်ရန် ကျောင်းခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သည်။

သူသည် အဆမတန် အေးစက်နေသော စာသင်ခန်း အတွင်းမှ ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ အခန်းထဲတွင် ဘာမှမရှိ၊ ဟာလာဟင်းလင်း။ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ခန့်ကတည်းက ရောင်စုံမြေဖြူခဲများဖြင့် ရေးဆွဲထားခဲ့ သည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ မြစ်လေးသွယ်သည် လက်ရာမပျက်တည် ရှိနေဆဲ။

ယခုတွင် ရှစ်လတိတိမျှ အပြောင်းအလဲမရှိဘဲ ဆက်တိုက် မိုးခေါင်လာခဲ့ပြီး အောက်တိုဘာ လလယ်ပိုင်းရောက်သည့်အခါ ရုတ်တရက် ဆီးနှင်းများ ကျရောက်လာခဲ့၏။

ကုန်းပြင်မြင့်ထက်ရှိ ကျေးရွာများမှ ကျောင်းသူကျောင်းသား

၁၄၈ □ ဖောင်ထွန်းသူ

နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်မှာလည်း ထိုအချိန်မှစ၍ ကျောင်းမတက်ကြတော့။

ရာသီဥတု အသင့်အတင့်ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာပါမှသာ သူတို့လူစု ကျောင်းပြန်တက်ကြပေတော့မည်။ ကျောင်းဆရာ ဒါရူးတွင် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိသော အခန်းတစ်ခန်းတော့ရှိ၏။

ထိုအခန်းသည် သူ့အိပ်ခန်းဖြစ်၍ စာသင်ခန်းနှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်ကာ ကုန်းပြင်မြင့်၏ အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာပြုထားသည်။

သူ့အိမ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှာလည်း စာသင်ခန်းပြတင်းပေါက်များကဲ့သို့ပင် တောင်ဘက်သို့ လှည့်ထားသည်။ စာသင်ကျောင်းသည် တောင်ဘက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားသည့် ကုန်းစောင်းနှင့် ကီလိုမီတာ အနည်းငယ်မျှသာ ဝေးသည်။

ရာသီဥတု ကြည်လင်သာယာသည့် နေ့များတွင် သဲကန္တာရဘက်သို့ မျက်နှာပြန်မိုးလျက်ရှိနေသော ခရမ်းရောင် တောင်တန်းကြီးများကို မြင်မြင်ထင်ထင် မြင်နိုင်သည့် နေရာဖြစ်၏။

တစ်ကိုယ်လုံး နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်လာသည့်အခါ ဒါရူးသည် စောစောက လူနှစ်ယောက်ကို မြင်ခဲ့ရသည့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြန်သွားသည်။

လူနှစ်ယောက်စလုံး မြင်ကွင်းထဲ၌ မရှိကြတော့ပေ။ သူတို့သည် တောင်ကုန်းထက်သို့ တက်နေကြပြီထင်၏။ ယမန်ညက ဆီးနှင်းများ အကျရပ်သွားသဖြင့် ကောင်းကင်ပြင်သည် သိပ်ပြီးမမှောင်တော့ပေ။

ဤနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁၀၄၉

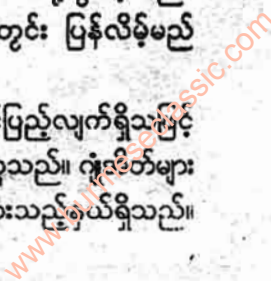
မနက်ခင်း လင်းစကတော့ ကောင်းကင်၏အလင်းရောင်သည် မှန်ဝါးဝါး။ အပေါ်ယံတိမ်လွှာများ ကွာကျနေချိန်တွင် အလင်းရောင်သည် ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် လင်း၍လင်း၍လာနေသည်။

ယနေ့မွန်းလွဲပိုင်း နှစ်နာရီထိုးခါမှပင် နေသည်နေ့နှင့် တူလာသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အလင်းရောင်မထိုးဖောက်နိုင်လောက်အောင် သိပ်သည်းနက်ရှိုင်းလှသော အမှောင်ထုကြားသို့ ဆီးနှင်းများ အဆတ်မပြတ်ကျနေချိန်နှင့် စာသင်ခန်း၏ နှစ်ထပ်တံခါးကို တုဂုန်းဂုန်းမြည်ဟည်းနေအောင် လေများ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေချိန် လွန်ခဲ့သောသုံးရက်ကနှင့်စာလျှင် အခြေအနေသည် ပို၍ကောင်းပြီဖြစ်၏။

ဒါဇူးသည် သူ့အခန်းတွင်းသို့ပြန်ဝင်ကာ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာမျှ အချိန်ဖြုန်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အဖိတ်ဖက်သို့ထွက်၍ ကြက်များကို အစာကျွေးခြင်း၊ ကျောက်မီးသွေးယူခြင်းစသည် တောက်တိုမယ်ရများကို လုပ်သည်။

ကျန်အချိန်များတွင်မူ သူ့အခန်းထဲမှအပြင်သို့မထွက်ချေ။ ကံအားလျော်စွာပင် မြောက်ဘက်ရှိ စာသင်ကျောင်းနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော တက်ဂျစ်ရွာမှ ပစ္စည်းပို့ထရပ်ကားသည် နှင်းမှုန်တိုင်းမကျမီ နှစ်ရက်ခန့် ကတည်းက ရိက္ခာများကို လာပို့သွားခဲ့သည်။ ထိုထရပ်ကားသည် လေးဆယ့် ရှစ်နာရီအတွင်း ပြန်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

သူ့အခန်းကလေးသည် ဂျုံအိတ်များနှင့်ပြည့်လျက်ရှိသဖြင့် နေရထိုင်ရသည်မှာ ကျပ်တည်းကျည်းမြောင်းလှသည်။ ဂျုံအိတ်များသည် ဘေးပတ် လည်မှနေ၍ သူ့ကိုဝိုင်းရံထားသည့်ရှယ်ရှိသည်။

၁၅၀၀ ဖောင်ထွန်သူ

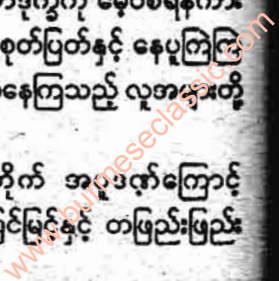
ဤဂျုံအိတ်များသည် မိုးခေါင်မှုကြောင့် အစာရေစာငတ်မွတ် ခေါင်းပါးနေကြသူများ၏ သားသမီး၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ကို ဝေငှပေးရန်ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ ဤမိသားစုအားလုံးမှာ အလွန်ဆင်းရဲ ကြသည်ဖြစ်ရာ အားလုံးဒုက္ခရောက်သည်ချည်း ပင်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဆရာ ဒါဗ္ဗသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကလေးများအား ဂျုံကို ရာရှင်စနစ်ဖြင့် ဝေငှပေးရ၏။

အခုလို ရာသီဥတုဆိုးဝါးသည့် နေ့များတွင်မူ ကလေးများ သည် ရာရှင်ကိုမရကြတော့ပေ။ ဖြစ်နိုင်သည့် အရာတစ်ခုတော့ ရှိ၏။ ယနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကလေးများ၏ ဖခင်များ သို့မဟုတ် အစ်ကိုများထဲမှ တစ်ယောက်တစ်လေတော့ ရောက်လာနိုင်ဖွယ် ရာရှိသည်။ အကယ်၍ ရောက်လာခဲ့ပါမူ သူ့အနေဖြင့် ဂျုံကိုခွဲဝေ ပေးနိုင်မည်ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ဤကိစ္စမှာလည်း လာမည့်နှစ် စိုက်ပျိုးရာသီ အထိ လုံလောက်အောင် ဝေငှပေးထားခြင်းသာဖြစ်သည်။ အခုဆိုလျှင်တော့ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ ဂျုံအိတ်တင်သင်္ဘောအများ အပြား ရောက်လာနေကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် အခြေအနေဆိုးကိုတော့ ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ဆင်းရဲခြင်းဟူသောဒုက္ခကို မေ့ပစ်ရန်ကား မလွယ်ကူလှပေ။ အဝတ်အစားစုတ်တီးစုတ်ပြတ်နှင့် နေပူကြည့် ထဲတွင် ခြေဦးတည့်ရာ လေလွင့်သွားလာနေကြသည့် လူအများတို့ မေ့ပစ်ရန်မှာလည်း မလွယ်ကူလှပေ။

ထိုနည်းတူစွာပင် လစဉ်ဆက်တိုက် အပူဒဏ်ကြောင့် လောင်ကျွမ်းမည်းနက်နေသော ကုန်းပြင်မြင့်နှင့် တဖြည်းဖြည်း

၁၅၁ □ ဖောင်ထွန်းသူ

ဆင်း ခြောက်သွေ့ကွဲအက် လာနေသော မြေကိုလည်း မေ့ပစ်၍
ဇရာ

တိတိကျကျ ပြောရလျှင် မြေကြီးသည် ခြောက်သယောင်း
ထွန်းဖားကြီးသဖြင့် ခြေထောက်ဖြင့်နင်းမိသည့် ကျောက်ခဲတိုင်း
အမှုန်ဖြစ်သွားသည် ချည်းဖြစ်၏။ ဤအချိန်မျိုးတွင် သိုးများသည်
ထောင်လိုက်ချီ၍ သေကြသည်။ လူတစ်ချို့မှလည်း ပိုနေရာ၊
ဒီနေရာ၌ သေဆုံးနေလေ့ရှိရာ တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း ဘယ်
အချိန်က သေနေမှန်း မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြချေ။

ဒါဇူးသည် ထိုဆင်းရဲခြင်းမျိုးကို သူ့ဘဝနှင့်ယှဉ်၍ စဉ်းစား
မိ၏။ သူ့နေထိုင်ရသည်မှာ လူသူနှင့်အလှမ်းဝေးသော စာသင်
ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ တစ်ယောက်ထဲ နေရခြင်းဖြစ်၍ တောရ
ကျောင်း ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနှင့်တူသည်။ တကယ်တော့ သူ့ဘဝ
သည် ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖြစ်၏။ ရှိသမျှနှင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေသော
ဘဝဖြစ်ချေသည်။

သို့သော်လည်း ထုံးဖြူသုတ်ထားသည့် နံရံများ ကျဉ်းမြောင်း
လှသော သူ့ရေတွင်းနှင့်အပတ်စဉ်ရနေသည့် စားနပ်ရိက္ခာများ။
ဤအရာဝတ္ထုများနှင့် နေထိုင်ရခြင်းဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်သူ မူးမတ်
တစ်ယောက်သဖွယ် ခံစားထင်မြင်မိ၏။

ထို့နောက်တော့ ဤဆီးနှင်းများသည် ရုတ်တရက်ကျဆင်း
လာကြသည်။ ကြိုထင်၍ အရိပ်လက္ခဏာများပြခြင်းလည်းမရှိ။
မိုးနံ့ကိုပင်မပေး ဤဒေသသည် ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်ချေသည်။
နေထိုင်ရသည်မှာ ခက်ခဲကြမ်း တမ်းလွန်းလှ၏။

ဗျူးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁၅၂

သို့သော်လည်း ဤဒေသ၌ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့ရသော ဒါဏ္ဍသည် ဤဒေသကို မခွာနိုင်။ တခြားနေရာရောက်သွားသည့်အခါတိုင်း ပြည်နှင့်ဒဏ် ခံရသည့်နှယ် ခံစားရစမြဲ။

ဒါဏ္ဍသည် ကျောင်းရှေ့ရှိ မြေကွက်လပ်ပေါ် သို့ဆင်းသည်။ အခုဆိုလျှင် သူစောစောကမြင်ခဲ့ရသော လူနှစ်ယောက်သည် တောင်ကုန်းတစ်ဝက်ခန့်သို့ ရောက်နေကြပြီး သူသည် မြင်းပေါ်မှလူကို ချက်ခြင်းမှတ်မိသည်။

ဘာလဒူစီအမည်ရှိ ပုလိပ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူနှင့်လူချင်း သိလာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဘာလဒူစီသည် အာရပ်အမျိုးသားတစ်ဦး၏လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးချည်ထားသော ကြိုးတစ်ချောင်း၏ အဖျားကိုဆွဲသည်။

အာရပ်အမျိုးသားသည် ဘာလဒူစီမြင်းနောက်မှ ခေါင်းငိုက်စိုက် ချ၍လျှောက်လာလျက်ရှိ၏။

ပုလိပ်သား ဘာလဒူစီက ဒါဏ္ဍအား လှမ်း၍နှုတ်ဆက်သည့် အနေဖြင့် လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြသည်။ သို့သော်လည်း ဒါဏ္ဍက တုန်ပြန်ခြင်းမပြု။

သူစိတ်သည် အရောင်လွင့်နေပြီဖြစ်သော အပြာရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်၍ လွှာချင်းဖိနပ်ကိုစီးကာ သိုးမွေးခြေအိတ်ကြမ်းများ စွပ်ထားသည့် အာရပ်ထံသို့ ရောက်နေသည်။

လူနှစ်ယောက်သည် သူဘက်သို့ နီး၍နီး၍ လာနေသည်။

ဘာလဒူစီသည် အာရပ်ကို ထိခိုက်နာကျင်ခြင်းမဖြစ်စေရန်အတွက် မြင်းဝက်ကြိုးကို ထိန်း၍ထိန်း၍ လာနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နှစ်ဦးလုံး ခရီးမတွင်ဖြစ်ကာ နှေးတွေးနေခြင်းဖြစ်၏။

၁၅၃၀ ဖောင်ထွန်းသူ

အသံကြားနိုင်လောက်သည့်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဘာလံ့စွမ်း က လှမ်းအော်သည်။

“အယ်လ်အေးမားကလာရတဲ့ ကိုးကီလိုမီတာ ခရီးကို တစ်နာရီတိတိလာခဲ့ရတယ်ဟေ့” ဒါဇူးကအဖြေပြန်မပေး။ သူတို့ နှစ်ယောက် တောင်ကုန်းပေါ် တက်လာနေသည်ကိုသာ စောင့်ကြည့်နေသည်။

အာရပ်ကတော့ အခုအချိန်ထိ ငိုက်စိုက်ချလာသည့် ခေါင်းတိုမဟေ့။

သူ့ကို မြေကွက်လပ်ပေါ် ရောက်လာသည့် အခါကျမှ ဒါဇူးက ‘ဟယ်လို’ ဟု ဆီး၍ နှုတ်ဆက်ကာ

“နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်အောင် အထဲဝင်ကြပါဦးလား” ဟု ပြောသည်။

ဘာလံ့စွမ်းသည် သူ့လက်ထဲမှ ကြိုးကို မလွှတ်ပဲ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ ကျောင်းဆရာကို ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

သူ၏ မဲနက်သော မျက်လုံးအစုံသည် မောင်းမောင်းဖြစ်နေသော နဖူး၏အောက်တွင် ချိုင့်ဝင်လျက်ရှိကြ၏။ သူ့ပါးစပ်၏ ဆေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ အရေးအကြောင်းများသည် ထင်လျက်ရှိသည်။

သူ့ပုံပန်းသည် အလုပ်တစ်ခုကို ဂရုတစိုက်နှင့် စေ့စေ့စပ်စပ် ထုပ်တတ်သည့် အကျင့်ရှိကြောင်း ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

ဒါဇူးက မြင်းဇော်ကြိုးကို လှမ်းယူပြီး မြင်းကို အဖိထဲသို့ သွားပို့သည်။ သူပြန်လာသောအခါ လူနှစ်ယောက်သည် ကျောင်းခန်းထဲ၌ ဝင်၍ ထိုင်နေကြလေပြီ။

၁၅၄ □ မောင်ထွန်းသူ

ဒါရူးက နှစ်ဦးစလုံးကို သူ့အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် စာသင်ခန်းကို နွေးထွေးသွားအောင် လုပ်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောသည်။

“ဟိုမှာ ထိုင်ရတာက ကျွန်တော်တို့အတွက် ပိုပြီးကောင်းမယ်”

သူ့အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ နောက်တစ်ခါ ပြန်ဝင်လာသောအခါ ဘာလဲဒူစီသည် ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသည်။

အာရပ်နှင့် တွဲ၍ချည်ထားသော ကြိုးကိုလည်းဖြေထားသည်။ အာရပ်ကတော့ မီးဖိုအနီးတွင် စောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် ရှိ၏။

သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးချည်ထားသည့်ကြိုးကိုမူ အခုအချိန်ထိ မဖြေရသေး။

သူသည် ခေါင်းမှစောင်ထုပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းတင်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေသည်။

ပထမတော့ ဒါရူးသည် အာရပ်၏ နီဂရွိုက်မျိုးနွယ် ဝိသလွန်းသော ပါးစပ်ပြုပြုကြိုးကိုသာ သတိထားမိသည်။

ပါးစပ်က ပြုပြီး ကြီးမားသော်လည်း နှာခေါင်းကျတော့ ချွန်သည်။ မျက်လုံးများသည် အနက်ရောင်ဖြစ်၍ စိုးရိမ်သောက များဖြင့် ပြည့်နေသည်။ ဘောင်းထုပ်အောက်မှ နဖူးသည် ခေါင်းမာမည့်လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ အသားအရည်မှာ အေးမြသောရာသီဥတုဒဏ် ခံထားရသဖြင့် မူလအရောင်အဆင်းမရှိတော့။ မျက်နှာကတော့စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းနှင့် ရန်လိုခြင်းများကို ဖော်ပြနေသည်။

ဗျေးနှင့်ဂန္ထဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁၀၅၅

'ကဲ... ဟိုဘက်အခန်းကိုသွားကြတော့'

တုကျောင်းဆရာကပြောသည်။

"ကျွန်တော်လက်ဖက်ရည်ဖျော်ခဲ့မယ်"

"ကျေးဇူးပဲ" ဟုဘာလ်ဒူစီကကရေရွတ်သည်။

"ဘယ်လောက်ဟန်ကျသလဲ၊ ဒါကြောင့်ငါပင်စင်ယူချင်နေတာ" ထို့နောက် သူသည် အာရပ်ဘာသာဖြင့် သူ့အကျဉ်းသားကို ဆွမ်းပြောသည်။

'ဟေ့ကောင် ထ'

အာရပ်သည် ထိုင်ရာမှထကာ ကြိုးဖြင့်ပူးချည်ထားသော ဆတ်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍ ဘာလ်ဒူစီ၏ရှေ့မှလျှောက်သွားပြီး အသင်ခန်းထဲသို့ဝင်သည်။

ဒါရူးသည်လက်ဖက်ရည်နှင့်အတူကုလားထိုင် တစ်လုံးကိုပါ ဆွဲလာသည်။ သို့သော်လည်း ဘာလ်ဒူစီသည် ကျောင်းသား အရေးစားပွဲခုံကလေး တစ်လုံးပေါ် တက်ထိုင်နေသည်ဖြစ်၏။

အာရပ်ကတော့ ပြတင်းပေါက်နှင့် စားပွဲခုံကြား မီးဖိုဘက် မျက်နှာပြုနေသည့် စာသင်စင်မြင့်ကို ကျောနှင့်မှီ၍ ထိုင်နေသည်။

ဒါရူးက သူ့လက်ထဲမှ လက်ဖက်ရည်ဖန်ခွက်ကို အကျဉ်း သားအား လှမ်းပေးရင်းက ကြိုးချည်ထားသောလက်များကို ခြည့်သည်။

"ကြိုးတွေကို ဖြေပေးမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်"

"ဟာ... ဖြေပေးမှာပေါ့" ဟု ဘာလ်ဒူစီက ပြန်ပြောသည်။

"ခရီးသွားနေတုန်းသာ ချည်တာပါ"

၁၅၆ □ ဖောင်စွန်းသူ

ပြောပြောဆိုဆို ဘာလဲဒုစိက ထိုင်ရာမှထရန် ဟန်ပြင်သည်။

သို့သော်လည်း ဒါဇူးက လက်ထဲမှဖန်ခွက်ကို ကြမ်းပေါ်ထွေးထွေးလိုက်ပြီး အာရပ်၏ဘေးတွင် ဒူးထောက်၍ထိုင်ကာ လက်ကြီးကို ဖြေပေးသည်။

အာရပ်သည် သူ၏ စူးရှသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ဒါဇူးအာစိုက်ကြည့်နေသည်။

လက်မှ ကြီးပြေသွားသောအခါ အာရပ်သည် ပူးယောင်ရသည့် လက်ကောက်ဝတ်များကို အသာအယာပွတ်နေသည်။

ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူ၍ လက်ဖက်ရည် ပူပူကြီးကိုမှုတ်၍သောက်နေသည်။

“ကောင်းတယ်” ဟု ဒါဇူးစာ ရေရွတ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ”

ဘာလဲဒုစိသည် လက်ဖက်ရည်ဖန်ခွက် နှုတ်ခမ်း၌ တေ့ထေ့ပြီး ပါးစပ်ကို နောက်သို့ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဒီကိုလာတာပဲသားရဲ့”

“ခင်ဗျားတို့ ညအိပ်မှာလား”

“မအိပ်ဘူးကွယို၊ ငါက အယ်လေမီးယားကို ပြန်မှာ၊ မင်းဒီကောင်ကို တင်ဂွစ်ဘက် လွှဲပေးရမယ်၊ သူ့ကို ပုလိပ်ဌာနချုပ် အလိုရှိနေတယ်။”

ဘာလဲဒုစိက ဒါဇူးအား ခင်မင်ရင်းနှီးသောအားဖြင့် ကြည့်သည်။

၁၅၇ □ မောင်ထွန်းသူ

'ဒါက ဘယ်လိုသဘောလဲ" ဟု ဒါဇ္ဇကမေးသည်။

"ကျွန်တော့်ကို တရားခံရွာနေတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူးသားရယ်၊ ဒါက အမိန့်အရ ပြောတာပါ။"

"အမိန့်အရဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်နဲ့"

"ဒါဇ္ဇသည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။ သူ့စကားကြောင့် ထုတ်ဆီကန်သား အဘိုးအို စိတ်ထိခိုက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။

"ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ဒီအလုပ်ဟာ ကျွန်တော့်အလုပ်မှ ထုတ်တာ"

"ဘာကွယ်၊ မင်းစကားက ဘယ်လိုလဲ၊ စစ်အတွင်းမှာဆိုရင် ဘာတွေဟာ ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို လုပ်ကြတာပဲကွ"

'ဒါဆိုရင်တော့ စစ်ကြေငြာချက်ထွက်လာတဲ့အထိကျွန်တော် ဆင့်မယ်'

ဘာလဲဒူစီကခေါင်းညိတ်သည်။

'ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် အမိန့်ကတော့ တည်ဆဲပဲကွ၊ အမိန့်ဟာ မင်းနဲ့လည်း သက်ဆိုင်နေတယ်။ အရာရာတိုင်းဟာ

အထွေးပြီး ရှုပ်ယှက်ခက်နေတယ်။ မကြာခင် တော်လှန်ရေး ချစ် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကောလဟာလသတင်းတွေ ပြောနေ

တယ်။ ငါတို့အားလုံး စစ်ထဲဝင်ချင်ဝင်နေရမှာ'

ဒါဇ္ဇ၏အကြည့်က ခေါင်းမာစဲဖြစ်ကြောင်းဖော်ပြဆဲ။

'နားထောင်ဦးသားရဲ့' ဟု ဘာလဲဒူစီကပြောသည်။

'ငါက မင်းကိုခင်နေတဲ့လူ၊ အဲ့ဒီတော့ မင်းကိုငါက နားသည်

ဤနှင့်စန္ဒဝင်မြောက်ဝတ္ထုတို့များ ၁၅၈

စေချင်တယ်။ ငါတို့ အယ်လ်အေမီးယားမြို့က ပုလိပ်အဖွဲ့မှာ လူအင်အား တစ်ဒါဇင်ပဲရှိတော့တယ်။ ဒီနယ်မြေ တစ်ခုလုံးကို တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ဖို့က သိပ်မလွယ်ဘူး။ အဲ့ဒီတော့ ငါဒီမှာ ကြာကြာနေလို့မရတော့ဘူး။ အမြန်ပြန်မှဖြစ်မှာ။ ငါအခုခေါ်လာ တဲ့ကောင်ကို မင်းလက်ထဲလွှဲပေးခဲ့ပြီး ချက်ခြင်းပြန်လာရမယ်လို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့ကို ဟိုမှာ ချုပ်ထားလို့က လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ သူ့ရွာက ပုန်ကန်ကြတော့မယ်။ သူ့ကိုရွာသားတွေက ပြန်ပေး အရေးဆိုနေကြတယ်။ မင်းက သူ့ကိုမနက်ဖြန် တင်ဂစ်ကိုပို့ပေး ရတော့မယ်။ မင်းလိုလူတစ်ယောက်အဖို့ ကိလိုမီတာနှစ်ဆယ် ခန့်ဟာ ဝေးလှတာမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဒီကောင်ကို ပို့ပြီးရင် မင်း တာဝန်ပြီးပြီပေါ့။ အဲ့ဒီကျတော့ ဒီကိုပြန်လာပြီး မင်းဖာသာမင် စာဆက်သင်ပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား'

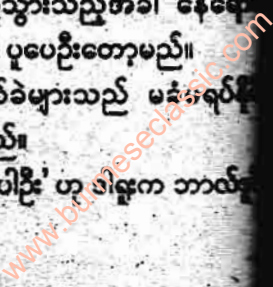
နံရံ၏နောက်ဘက်မှ မြင်း၏နှာမူတ်သံနှင့် ခွာရုပ်သံများ ကြားရသည်။

ဒါဇူးသည် ပြတင်းပေါက်မှအပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ ရာသီဥတုသည် ကြည်လင်ပြီး ဆီးနှင်းများပုန်း လွှမ်းလျှောက် သော ကုန်းပြင်မြင့်ထက်သို့ အလင်းရောင်ကျလာသည်။

ဆီးနှင်းများသည် အရည်ပျော်သွားသည့်အခါ နေရောင် သည် နောက်တစ်ကြိမ် မြင်းထန်စွာ ပူပေးဦးတော့မည်။

ထိုအခါ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများသည် မခံနိုင်လောက်အောင် ပူလာပေးဦးတော့မည်။

'ကဲဗျာ ဒါတွေအသာထားလိုက်ပါဦး' ဟု ဒါဇူးက ဘာလုံး ဘက်လှည့်၍ ပြောသည်။

၁၅၉ □ ဆောင်စကား

'ဒီကို ဘာလာလုပ်ခဲ့လို့လဲ'

ဘာလဲခုစီက သူမေးခွန်းကိုဖြေဖို့ ပါးစပ်မစသေးမီ ဒါဗျာက

'သူ ပြင်သစ်စကား ပြောတတ်သလား' ဟု ဆက်မေးသည်။

'ဟင့်အင်း . . . တစ်လုံးတောင်မတတ်ဘူး။ သူ့ကို ငါတို့
လိုက်ရှာနေတာ တစ်လရှိသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် ရွာသားတွေက
ဝှက်ထားလို့ မမိခဲ့ဘူး။ သူက ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ကို
ဆတ်ပြစ်တယ်။

'သူက ကျွန်တော်တို့ကို ဆန့်ကျင်သလား'

'အဲ့လိုငါ မထင်ဘူး။ ဒါပေမယ့်ကွာ မင်းတို့ငါတို့ သေချာ
ပေါက်မပြောရဲတဲ့ဟာမျိုးကွ'

'သူက ဘာပြုလို့ သတ်တာလဲ'

'မိသားစုပြဿနာထင်ပါရဲ့ကွာ။ အကြွေးကိစ္စဖြစ်မှာပါ။
အတိုချုပ်ပြောရရင်တော့ သူ သူညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲကို ပေါက်ချွန်းနဲ့
ခုတ်သတ်တယ်။ အဲ့ဒါပဲ။ မင်းလဲသိမှာပါ။ သိုးတစ်ကောင်ကို
ဆတ်သလိုပေါ့'

ဘာလဲခုစီက သူလည်ပင်းကို ခါးနှင့်လှီးဟန်လုပ်ပြသည်။
အာရပ်ကတော့ သောကမကင်းသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ထေးကြည့်
နေသည်။

ဒါဗျာသည် အာရပ်အပေါ် ဒေါသဖြစ်မိ၏။ ရန်ငြိုးကြီးခြင်း။
အာယာတကြီးခြင်း။ မုန်းတီးစိတ်ကြီးခြင်းနှင့် သွေးဆာခြင်း စသော
စိတ်ဆိုးစိတ်ယုတ်မွှေးနေသည့်လူအားလုံးအပေါ် ရွံရှာစက်စက်
ခြင်းဖြစ်လာသည်။

၁၆၀ □ အောင်ကျွန်းသူ

မီးဖိုပေါ်ရှိ ရေခွေးကရားဆီမှ တပွက်ပွက်ဆူသံကြားရ၏။ သူသည် ဘာလ်ဒူစီအား လက်ဘက်ရည်ထပ်ထည့်ပေးသည်။ ထို့နောက် မပေးချင်ပေးချင်စိတ်ဖြင့် အာရပ်၏ဖန်ခွက်ထဲသို့ လက်ဖက်ရည်ထည့်ပေးသည်။

အာရပ်သည် စောစောကလိုပင် အငမ်းမရသောက်သည်။ မြှောက်ထားသော လက်နှစ်ဖက်အောက်မှအင်္ကျီသည် ဟလျက်ရှိရာ အာရပ်၏ နံရိုးပြင်းပြင်းထနေသော ရင်ဘတ်ကို မြင်ရသည်။ 'ကျေးဇူးပါပဲကွာ' ဟု ဘာလ်ဒူစီကပြောသည်။

'ကဲ . . . ငါသွားတော့မယ်'

သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ အိပ်ကပ်ထဲမှ ကြိုးတစ်ချောင်းကို ထုတ်၍ အာရပ်ဆီသို့လျှောက်သွားသည်။

'ဘာလုပ်မလို့လဲ' ဟု ဒါဇွဲက လှမ်းမေးသည်။

ဘာလ်ဒူစီက သူ့လက်ထဲမှ ကြိုးကို မြှောက်ပြသည်။

'ဒါတွေလုပ်မနေပါနဲ့'

ပုလိပ်ကြီးသည် ချီတုံချီတုံဖြစ်သွားသည်။

'အေးလေ ဒါကတော့ မင်းသဘောပါ'

'မင်းမှာ လက်နက်ရှိတယ်ထင်ပါရဲ့'

'ကျွန်တော့မှာ သေနတ်တလက်ရှိတယ်'

'ဘယ်မှာလဲ'

'သေတ္တာထဲကထုတ်ပြီး မင်းအိပ်ယာဘေးမှာထားရင် ကောင်းမယ်'

'ဘာပြုလို့တုန်းဗျ၊ ကျွန်တော့မှာ ကြောင်စရာဘာမှ မရှိပါဘူး'

ဗျူးနှင့်စန္ဒဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၁၆၁

'မင်းဟာ အရှုံးပဲ . . သား။ တကယ်လို့ ဆူပူထကြွမှုတွေ ဖြစ်လာရင် ဘယ်သူမှ လုံခြုံမှုရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့အားလုံး တလှေထဲစီး၊ တခရီးထဲသွားတွေ ဖြစ်ကုန်မှာကွ'

'ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်မှာပေါ့ဗျ၊ သူတို့ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်ရှိပါတယ်'

ဘာလဲဒုစီကလည်း ရယ်သည်။ ထို့နောက် ချက်ခြင်းပင် အရယ်ရပ်သွားသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးများသည် သူ၏ဖြူမွေးသော သွားများကို ဖုံးသွားလေသည်။

'မင်းမှာအချိန်ရှိတယ် . . . ဟုတ်လား၊ အေး . . . ကောင်းပြီ၊ အဲ့ဒါ ငါပြောတာပါဘဲ။ မင်းဟာ အမြဲတမ်းလိုလိုပဲ နည်းနည်းတော့ ကြောင်နေတဲ့သဘောရှိတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ငါမင်းကို သဘောကြတာပဲကွ၊ ငါ့သားလည်း အဲ့ဒီလိုပဲ။'

သူသည် စကားပြောနေရင်းမှ သူ့ခါးမှ ခြောက်လုံးပြုကို ထုတ်၍ စာသင်ခုံပေါ်ချပေးသည်။

'အဲ့ဒါကို ယူထားလိုက်။ ဒီကျောင်းနဲ့ ဘယ်အေးမီးယား ခရီးမှာ ငါ့အတွက် သေနတ်နှစ်လက်မလိုပါဘူး'

ဆေးအနက်သုတ်ထားသော စာသင်ခုံထက်မှ ခြောက်လုံး ပြုသည် တလက်လက်တောက်နေသည်။ သူ့ဘက်လှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သော ပုလိပ်ကြီးထံမှ သားရေနံနှင့် မြင်းနံ များသည် ကျောင်းဆရာ၏ နှာခေါင်းဆီသို့ ရောက်လာသည်။

'နားထောင်ပါဦး ဘာလဲဒုစီ' ဟု ဒါဇူးက ပြန်ပြောသည်။

'ဒီကိစ္စမျိုးကို ကျုပ်သိပ်ပြီး ရွံရှာစက်ဆုပ်တယ်ဗျ၊ ငါ့ဒု ဒီမှာ ရောက်လာတဲ့ခင်ဗျားကောင်ကိုလည်း ကျုပ် ရွံတာပဲ။ ဒါပေမယ့်

၁၆၂၀ ဖောင်ထွန်းသူ

သူ့ကိုလွှဲပေးဖို့အလုပ်ကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှမလုပ်ဘူး။ တကယ်
လို့ တိုက်ရခိုက်ရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တိုက်မယ်။ ဒီအလုပ်မျိုးကိုတော့
ကျုပ်မလုပ်ဘူး။ ဒါပါပဲ'

ပုလိပ်ကြီးသည် ဒါဇူးရှေ့တည့်တည့်မှရပ်ကာ တင်းမာသော
မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။

'မင်းအဇူးပဲ' ဟု ပြောသည်။

'ဒါမျိုးကျတော့လည်း ငါမကြိုက်ဘူး။ မင်းက လူတစ်
ယောက်ကို တုတ်လှေတုတ်ထမှမရှိတာ။ နှစ်ပေါင်းမနည်း ကြာပြီ
ဆိုတော့လည်း ဒီအလုပ်မျိုးလုပ်ရမှာ ရှက်ပေမပေါ့။ ဟုတ်ပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းသိရမှာက သူတို့ကို သူတို့ထင်သလို
လုပ်ခွင့်ပေးလို့မဖြစ်ဘူးကွ'

'ကျုပ်ကတော့ သူ့ကိုလွှဲမပေးဘူးဗျာ' ဟု ဒါဇူးက ထပ်ပြော
သည်။

'အခုဟာ အမိန့်ကွ သားရဲ့၊ မင်းကိုငါ ထပ်ပြောလိုက်မယ်။
ဒီကိစ္စက အမိန့်'

'မှန်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်အခုပြောတဲ့စကားကိုလည်း
ထပ်ခါထပ်ခါပြောလိုက်ပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ လွှဲမပေးဘူးလို့'

ဘာလ်ဒူစီသည် တစ်စုံတစ်ခုပြန်ပြောရန် အားထုတ်နေမှန်း
သိသာသည်။ သူသည် အကျဉ်းသား အာရပ်ကိုတစ်လှည့်
ကျောင်းဆရာဒါဇူးကို တစ်လှည့်ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်
သူ့စိတ်ကိုပိုင်နိုင်စွာဆုံးဖြတ်ပြီး စကားကို ပြောသည်။

'ငါသူတို့ကို ဘာမှမပြောဘူး။ တကယ်လို့ မင်းကတို့ကို
စာရင်းထဲ ထည့်မထားချင်ဘူးဆိုရင်လည်း မင်းသဘောဘဲ။

၁၆၃ □ ဖောင်ထွန်းသူ

ကြိုက်သလိုသာလုပ်ပေတော့။ ငါအပြစ်မဆိုဘူး။ အကျဉ်းသားကို ဒီအရောက် ပို့ပေးရမယ်လို့ ငါ့ကိုအမိန့်ပေးလိုက်ကယ်။ အမိန့်အတိုင်းငါလုပ်ပြီးပြီ။ ဟော့ဒီမှာ စာရွက်။ မင်းကလက်မှတ်ထိုးပေး'

'မလိုပါဘူးဗျာ၊ အကျဉ်းသားကို ကျုပ်ဆီမထားခဲ့ဘူးလို့ ကျုပ်ကမငြင်းပါဘူး'

'ငါ့ကို အဲဒါသလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေကွာ၊ မင်းအမှန်အတိုင်း ပြောလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်မှတ်တော့ ထိုးပေးမှာပေါ့။ ဒါက စည်းကမ်းပဲ'

ဒါဇွန်က စားဖွဲ့အံ့ဆွဲတစ်ခုကိုဆွဲဖွင့်ကာ အထဲမှ ခရမ်းရောင် မှင်ဗူးတစ်ဗူးနှင့် ကလောင်တန်တစ်ချောင်းထုတ်ယူပြီး လက်မှတ် ထိုးသည်။ ဘာလ်ဒူစီက စာရွက်ကို သေသေချာချာခေါက်၍ ဆွဲပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် တံခါးဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

'ကျွန်တော်လိုက်ပို့ဦးမယ်လေ'ဟု ဒါဇွန်က ပြောသည်။

'ပို့မနေပါနဲ့ကွာ' ဟု ဘာလ်ဒူစီက ပြန်ပြောသည်။ 'အခုမှ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မနေပါနဲ့တော့၊ မင်းငါ့ကို ဇော်ကားပြီးပြီပဲ'

ဘာလ်ဒူစီက မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေသော အာရပ်ကို လှည့် ကြည့်ပြီး စက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့် နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်ပြီး တံခါး ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ 'သွားတော့မယ် သားရေ' ဟု နှုတ်ဆက် သည်။

တံခါးသည် သူ့နောက်ဘက်တွင် ပိတ်သွားသည်။ ဘာလ်ဒူစီ သည် ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်၌ပေါ်လာပြီး မျှောက်သွားသည်။

မြို့နှင့်ဝန္တဝင်မြှောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁၁၆၄

နှင်းခဲများပေါ်* လျှောက်သွားနေခြင်းဖြစ်၍ သူ့ခြေသံများကို မကြားရ။ နံရံတစ်ဖက်မှ မြင်း၏လှုပ်ရှားသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ပြတင်းပေါက်၏အပြင်ဘက်၌ မြင်းကိုဆွဲလာနေသော ဘာလ်ခူစီပြန်ပေါ်လာသည်။ သူသည် နောက်သို့တစ်ချက်ကလေးမှပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ကုန်းဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားလျက်ပင်ရှိ၏။

ထို့နောက် မြင်းကိုဆွဲသွားနေသော ဘာလ်ခူစီသည် မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကုန်းအတက်ကလေးဆီမှ ကျောက်တုံးကြီးတစ်လုံး ကျသွားသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဒါရူးသည် မလှုပ်မယှက်ထိုင်ကာ သူ့အားစိုက်ကြည့်နေသော အကျဉ်းသားဆီသို့ ပြန်လာသည်။ 'ခဏနေဦး'ဟု အာရပ်ဘာသာဖြင့် လှမ်းပြောပြီး အိပ်ခန်းဘက်သို့သွားသည်။ တံခါးပေါက်ရောက်ခါမှ စိတ်ကူးတစ်ခုဝင်လာသဖြင့် စာသင်ခုံစီသို့ပြန်လာပြီး ခြောက်လုံးပြုကိုကောက်ယူကာ အိပ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် နောက်သို့လှည့်မကြည့်ပဲ သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်။

ခုံသည် ခုတင်ပေါ်၌လှဲလှောင်းကာ ကောင်းကင်ပြင်ဆီသို့ ဝေးမောရင်း တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်သို့ နားစွင့်ထားသည်။ ဖစ်အပြီး ဤနေရာသို့ရောက်စ ပထမရက်အနည်းငယ်အတွင်း သူထိတွေ့ခံစားခဲ့ရသည့် နာကျင်မှုဝေဒနာသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကြောင့်ပင် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဤဘက်ဒေသတောင်ကုန်းများ၏ ခြေရင်းတွင် သဲကန္တာနှင့် ကုန်းပြင်မြင့်

၁၆၅၀ မောင်ထွန်းသူ

ကိုခြားထားရာ နယ်ခြားမြို့လေးတစ်မြို့ရှိသည်။ သူသည် ထိုမြို့ကလေး၌ အလုပ်လျှောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤဒေသဘက်တွင် မြောက်ဘက်၌ အားစိမ်းရောင်နှင့်အနက်ရောင် ကျောက်နံရံကြီး များ တည်ရှိသည်။ သူအလုပ်ရသည့်အခါ တာဝန်ချထားခြင်းခံခဲ့ရ သည့်နေရာမှာ မြောက်ဖျားအကျဆုံးသော ဤကုန်းပြင်မြင့် ပေါ်၌ဖြစ်၏။

ရောက်စတွင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများသာ ဖုံးလွှမ်းလျှက် ရှိသော ဤကုန်းပြင်မြင့်ပေါ်၌ အထီးကျန်နိုင်ခြင်းနှင့် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းတို့ကြောင့် နေမထိထိုင်မသာဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မကြာမကြာဆိုသလို မြေပြင်ထက်၌ ထွန်နေထွန်ကြောင်း များနှင့်တူသော အရေးအကြောင်းများ ပေါ်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မြေကိုထွန်ယက်စိုက်ပျိုးလိုသော ဆန္ဒရှိလာ တတ်၏။ သို့သော်လည်း တကယ်တမ်း မြေကိုတူးဆွကြည့်လိုက် သည့်အခါ အဆောက်အဦများ ဆောက်လုပ်ရာ၌ အသုံးပြုဖို့ ကောင်းသည့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများသာ တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ဤမြေ၌ ထွန်ရက်စိုက်ပျိုးကြမည် ဆိုပါ ထ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများသာ ရဖို့ရှိ၏။ ကုန်းပြင်မြင့် ပြင်ပ ဒေသများတွင်မူ အခေါင်းများ၊ တွင်းများချိုင့်များအတွင်း၌ ခြေခံပုံအလွှာတစ်ထပ်ရှိနေတတ်သည်။

ယင်းမြေများပေါ်တွင် အသေးအဖွဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ထလေးများ စိုက်ပျိုး၍ရသည့်မြေမှာ များများစားစား ရှိသည် ထေ့တ်။ ဤနယ်မြေတွင် မြို့များတည်လာခဲ့သည်။ ဖွံ့ဖြိုးတင့်သ

၁၆၆ □ မောင်ထွန်းသူ

လောက် ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြပြန်၏။

လူတွေလည်း ရောက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခင်မင်ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြင်းအထန်ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ထို့နောက် သေကြေကြသည်။

ဒါဇူးသည် ထိုင်ပြီးတွေးမိတွေးရာ တွေးနေရာမှာ ထလိုက်သည်။ စာသင်ခန်းထဲမှ ဘာသံမှမကြားရ အာရပ်ထွက်ပြေးချင်ပြေးလိမ့်မည်ဟူသော အတွေးဝင်လာပြီး ဝမ်းသာသလိုလို ဖြစ်မိသည်။

သူ့သာထွက်ပြေးလျှင် မိမိအနေဖြင့် ဘာမှမစဉ်းစား ဆုံးဖြတ်နေစရာမလိုတော့။ သို့သော်လည်းသူထင်သလိုမဟုတ်။ အကျဉ်းသားသည် သူ့နေရာမှာပင်ရှိ၏။ သူသည် မီးဖိုနှင့်စာသင်ခုံကြားတွင် ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲကာ မျက်နှာကြက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

ဤအနေအထားတွင် သူ၏ ထူထဲသော နှုတ်ခမ်းများသည် နု၍ ပီပြင်ထင်ရှားလာသည်ကို ဒါဇူးသတိပြုမိ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် စုနေသည့်နှယ်ရှိသည်။ စုနေသည်ကို ဒါဇူးသတိပြုမိသည်။

'ကဲ ထ ဒီကိုလာ' ဒါဇူးက ခေါ်လိုက်သောအခါ အာရပ်သည် ထလာပြီး သူ့နောက်မှလိုက်လာသည်။ အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သည့်အခါ ကျောင်းဆရာက အာရပ်အား ပြတင်းပေါက်အောက်၌ ချထားသည့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိန်လိုက်သည်။ အာရပ်က ဒါဇူးကို မော့မကြည့်ဘဲ ဝင်ထိုင်သည်။

ဈေးနှင့်ဝန်ထုပ်မြှောင်ဝတ္ထုတိုများ ၁၀၆၇

'မင်း ဆာပြီလား'

'အင်း ဆာပြီ' ဟု အကျဉ်းသားက ပြောသည်။

ဒါနဲ့သည် စားပွဲပေါ်တွင် ပန်းကန်ပြားနှစ်ချပ်ချပြီး သူသည် လှံနှင့် ဆီကိုယူပြီး မုန့်လုပ်ကာ ဒယ်အိုးထဲထည့်ပြီး ကပျာကယာ မီးမွှေးပြီး ဒယ်အိုး ကို မီးဖိုပေါ်သို့တင်သည်။ သူသည် အဖိတ်ဖက် သို့သွားကာ ဒိန်ခဲ၊ ကြက်ဥ၊ စွန်ပလွန်သီးနှင့် နို့ဆီများယူသည်။

မုန့်ကျက်သွားသောအခါ ဒယ်အိုးကိုချ၍ ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်တင်ကာ အအေးခံထားလိုက်၏။

ထို့နောက်နို့ဆီကို ရေစွတ်ကာ မီးဖိုပေါ်တင်၍ ချက်သည်။ ပြီး တော့ကြက်ဥများကိုကျော်သည်။ အလုပ်လုပ်နေခိုက်တွင် သူ၏ညာဘက်အိပ်ကပ်ထဲ၌ ထည့်ထားသော ခြောက်လုံးပြုနု တိုတထောင်နှင့်တွတ်မိသည်။ သူသည်နွားနို့အိုးချထားလိုက်ပြီး စာသင်ခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ခြောက်လုံးပြုနုကို သူ့စားပွဲအံ့ဆွဲထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။

သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ မှောင်ရိပ်များသန်း လာခဲ့ လေပြီ။

သူသည် မီးကိုဖွင့်ကာ အာရပ်အား ညစာကျွေးသည်။

"ကဲ . . စား" ဟု ပြောသည်။

အာရပ်သည် ကိတ်မုန့်ကို တစ်ဖဲ့ဖဲ့ပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်ရန် တန်ပြင် ပြီးခါမှ ရပ်နေသည်။

"ခင်ဗျားကော" ဟု မေးသည်။

"မင်းစားပြီးတော့ ငါလဲစားမှာပေါ့"

၁၆၈ □ မောင်ထွန်းသူ

အာရပ်နုတ်ခမ်းထူထူကြီးသည် ခပ်ဖြည်းဖြည်းဟသွားသည်။
ပါးစပ်ထဲရောက်သွားသောမုန့်ကို ဆက်မဝါးသေးပဲ ခဏငုံ
ထားပြီးခါမှ ဝါးသည်။

စားသောက်အပြီးတွင် အာရပ်က ကျောင်းဆရာအား
လှမ်းကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား တရားသူကြီးလား”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါကမင်းကို မနက်ဖြန်အထိ ထိန်းသိမ်းထား
ရမှာ”

“ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့ အစားအစာ အတူတူမစားတာ ဘာပြု
လို့လဲ”

“ငါလဲဆာလို့ပေါ့ကွ”

အာရပ်သည် ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။ ဒါဇူးက ထိုင်ရာမှထ၍
အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

သူသည် အိပ်ရာလိပ်တစ်ခုကို မ၍ယူလာပြီး စားပွဲနှင့်
မီးဖိုကြား၌ ခင်းသည်။ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ထောင်ထားသော
သေတ္တာကြီးထဲမှ စောင်နှစ်ထည်ကိုယူပြီး ခုတင်ပေါ်၌ ဖြန့်ချ
လိုက်၏။

ထို့နောက် ဘာမှဆက်လုပ်စရာ မရှိတော့သဖြင့် သူ့အိပ်ရာ
ပေါ် ပြန်ထိုင်သည်။ နောက်ထပ်လုပ်စရာ ဘာမှမရှိတော့။

သူ့အဘိန်းထဲရောက်နေသည့်လူကို ထိုင်ကြည့်နေရင်းသာ
ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အာရပ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကာ ဝေါသကြီး
နေသော မျက်နှာထားကို စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်တီးကြည့်နေသည်။

၁၆၉ □ မောင်ထွန်းသူ

သို့သော်လည်း နက်မှောင်တောက်ပသော မျက်လုံးများနှင့်
ထိရောဂါတစ်ကောင်၏ ပါးစပ်နှင့်တူသည့် နှုတ်ခမ်းများမှတစ်ပါး
အခြားဘာကိုမျှ မမြင်ရ။

“မင်းဘာကြောင့် ဟိုလူကိုသတ်ရတာလဲ” ဟုမေးသည်။

သူ့အသံမှာ အာရပ်အပေါ်၌ ရန်လိုနေသည့်အသံမို့ဖြစ်နေ
သဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩနေမိ၏။

အာရပ်ကတစ်ဘက်သို့လှည့်ကာ ငေးမောနေသည်။

“သူကထွက်ပြေးတယ်၊ ကျုပ်ကအနောက်ကလိုက်တယ်”

အာရပ်က မျက်နှာကိုပင့်ကာ ဒါဗ္ဗကိုမော့ကြည့်သည်။

သူ့မျက်လုံးအစုံသည် သောကကြီးမူကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြ
နေကြ၏။

“သူတို့က ကျုပ်ကို ဘာများလုပ်ကြမလဲ”

“မင်းကြောင်နေသလား”

အာရပ်သည် သူ့အကြည့်ကို ဘေးသို့လွှဲသွားပြန်၏။

“မင်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသလား”

အာရပ်သည် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြင့် ဒါဗ္ဗကို ကြည့်နေ
သည်။

မေးခွန်းကို သူ့နားမလည်သည်မှာ ထင်ရှား၏။ ဒါဗ္ဗကတော့
ဆို၍ စိတ်ရှုပ်လာသည်။

“အဲ... ဟိုနေရာမှာ လှဲလေကွာ”

ဟု ဒါဗ္ဗက စိတ်မရွည်တော့သည့် လေသံဖြင့်ပြောသည်။

“အဲဒါ မင်းအိပ်ရာကွ”

ဈေးနှင့်ဝန္တဝင်မြှောက်ပစ္စည်းများ □ ၁၇၀

အာရပ်ကတော့ မလှုပ်မယှက်။ သူဒါဇူးကို လှမ်း၍စကား ပြောသည်။

“ကျုပ်ကိုပြောပြပါ”

ကျောင်းဆရာက အာရပ်ကိုကြည့်သည်။

“ဟိုပုလိပ်ကြီး မနက်ဖြန် ဒီကိုပြန်လာဦးမှာလား”

“ငါမသိဘူး”

“ခင်ဗျားကော ကျုပ်နဲ့လိုက်မှာလား”

“မသိဘူး။ ဘာလို့လဲ”

အကျဉ်းသားသည် သူ့ခြေထောက်များကို ပြတင်းပေါက် ဘက်သို့ဆင်း၍ ခင်းထားသည့် စောင်ပုံပေါ် လှဲချကာ ခြေညောင်း လက်ဆန်ပြုသည်။

လျှပ်စစ်မီးလုံးဆီမှ အလင်းရောင်သည် သူ့မျက်စိများထို့ တည့်တည့်ကြီး ထိုးလျက်ရှိသဖြင့် ချက်ချင်းမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာပြုလို့လဲကွ”

အိပ်ရာဘေး၌ ရပ်နေသော ဒါဇူးက ထပ်မေးသည်။

အာရပ်က မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး ဒါဇူးထံ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလားဗျာ” ဟု ပြောသည်။

ညဉ့်တစ်ဝက်ကျိုးခဲ့ပြီ။ အခုအချိန်အထိ ဒါဇူးအိပ်မထေ့ သေး။ အဝတ်အစား အားလုံးကို ချွတ်၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည်အိပ်ရာဝင်သည့်အခါတိုင်းတွင် ကိုယ်တုံးလုံးအိပ် လေ့ရှိသူ မဟုတ်ပါလား။ အခုလည်း သူသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ ဘာမှမရှိသည့်အဖြစ်ကို သတိရကာ ချိတ်ချိတ်မြစ်လျက်ရှိသည်။

၁၇၀၀ ဖောင်ထွန်းသူ

အဝတ်များကိုယူ၍ ပြန်ဝတ်ထားရလျှင် ကောင်းလေ
မည်လားဟူသော အတွေးဝင်လာသည်။

ထို့နောက် သူသည် စိတ်ကူးတစ်မျိုး ဝင်လာသဖြင့် ပန်းများ
ကို တွန့်လိုက်သည်။ အမှန်တော့သူသည် ကလေးမဟုတ်တော့၊
လိုအပ်လာလျှင် သူ့ရန်သူကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သူဖြစ်သည်။

အိပ်ယာပေါ်မှာ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် မလှုပ်မယှက်
ပက်လက်အိပ်နေသော အာရပ်ကို ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။
ဗူးရှသော အလင်းရောင်ကြောင့် သူ့မျက်လုံးများကို တအားကုန်
အစုံမှိတ်ထားသည်။

ဒါရူးက မီးလုံးကိုပိတ်လိုက်သောအခါ အမှောင်ထူသည်
ချက်ချင်းပင် သိပ်သည်းနက်ရှိုင်းသွားသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်
ကြယ်များကင်းမဲ့နေသည့် ကောင်းကင်ပြင်ဆီမှ အလင်းရောင်
သည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ဝင်လာသည်။

သူ့ခြေရင်း၌ လှဲနေသော အာရပ်၏ကိုယ်ခန္ဓာကို သဲသဲကွဲကွဲ
မြင်လာသည်။ အာရပ်သည် အခုအထိ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ၊ မျက်လုံး
များကိုတော့ ဖွင့်ထားဟန်တူ၏။

အေးအေးသာသာတိုက်ခတ်နေသောလေသည် ကျောင်း
ဝတ်ပတ်လည်၌ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ ဆိုလေ
သည် တိမ်များကို နှင်ထုတ်ပစ်လိမ့်မည်ဖြစ်ရာ နောက်တစ်နေ့
မနက်တွင်လေသည် ပြန်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။

ညပိုင်းတွင်လေသည် ပို၍တိုက်ခတ်လာသည်။ ကြက်မများ
ယန်၍ ပျံသံထွက်လာသေးသော်လည်း ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်
ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။

၀၇၂၀ ဖော်စွန်သူ

အာရပ်က ဘေးတစ်ဘက်ကို စောင်းအိပ်လိုက်သဖြင့် ဒါဇူကို ကျောပေးလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ဒါဇူးသည် သူ့ဧည့်သည်၏ အသက်ရှူသံကို နားစွင့်သည်။

အသက်ရှူသံသည် ပို၍ကျယ်လာပြီး ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ဖြစ်လာသည်။ သူနှင့်မနီးမဝေးမှ လူတစ်ယောက်၏ အသက်ရှူသံကို ကြားနေရသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် သာယာကြည်နူးသလိုဖြစ်ကာ အိပ်မပျော်ဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ဤအိပ်ခန်းထဲတွင် သူတစ်ယောက်ထဲ အိပ်လာခဲ့ရသည်မှာ တစ်နှစ်တိတိ ရှိခဲ့ပြီ။ အခုလို အဖော် တစ်ဦးဦးရှိလာတော့ သူ့အစွဲထူးခြားသလို ဖြစ်နေသည်။

သူကောင်းစွာ ရင်းနှီးခင်မင်နေသည့် ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်မျိုးပင် ဝင်လာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း လက်ရှိအခြေအနေအရ ထိုသဘောမျိုးထားရန် ခက်ခဲလျက်ရှိ၏။

စစ်သားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အကျဉ်းသားပဲဖြစ်ဖြစ် တခန်းတည်း အတူတူ နေကြသော ယောက်ျားများသည် အလွန်ထူးဆန်းသော ဆွေမျိုးသားချင်းစိတ် ဖြစ်လာတတ်သည်။

ရှေးအခါက စစ်သည်တော်များ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ပြီး ရပ်နားချိန်များတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တရင်းတန်းပြောဆို ဆက်ဆံပေါင်းသင်းကြသည့်ပုံစံမျိုးကို သူ့သတိရမိသည်။

သို့သော်လည်း ဒါဇူးသည် ခေါင်းကိုခါလိုက်သည်။ အခုတော့ လောလောဆယ်တွင် ဤကဲ့သို့သော ဆင်ခြင်သုံးသပ်မှုမျိုးကို သူ့သဘောမကျ။ သူ့အတွက် အိပ်ရေးဝင် အိပ်နိုင်ဖို့ထက် အဓိကလိုအပ်ချက်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ပြေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၂ ၁၇၃

အတန်ကြာသောအခါ စောစောကငြိမ်နေသော အာရပ်သည် လှုပ်ရှားလာသည်။ ဒါဇူးကတော့ ထိုအချိန်အထိ အိပ်မပျော်သေး။

ဒုတိယအကြိမ် အာရပ်လှုပ်ရှားလာပြန်သောအခါ ဒါဇူးထစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။ အာရပ်သည် အိပ်မောကျနေရာမှ ကယောင်ကတန်းနိုးလာသည့် လူတစ်ယောက်သဖွယ် ထက်နှစ်ဖက်ထောင်၍ ထသည်။

ထို့နောက် တည့်တည့်မတ်မတ်ထိုင်ကာ ဒါဇူးဘက် လှည့်မကြည့်ဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ဒါဇူးကလည်း နည်းနည်းလေးမှ မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်နေသည်။

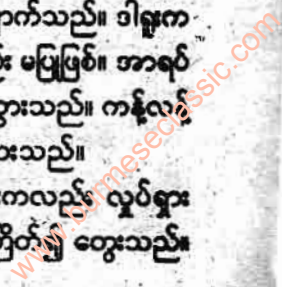
သွဲခြောက်လုံးပြုစာသင်ခန်း စားပွဲအံ့ထဲ၌ ရှိနေသည်ကို ဖုတ်ခနဲ သတိရသည်။

အခုချက်ခြင်းထ၍ လှုပ်ရှားလိုက်လျှင် ကောင်းလေမလား။ ထိုအတွေးဝင်လာသော်လည်း သူသည် လှုပ်ရှားခြင်းမပြုသေး။

အာရပ်ကို အကဲခတ်သည်။ အာရပ်သည် မြေကြီးထက်သို့ ခြေထောက်များချလိုက်ပြီး ဘာမှဆက်၍ မလှုပ်ရှားသေးဘဲ ငြိမ်နေပြန်သည်။ ထို့နောက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း မတ်တပ်ရပ်သည်။

ခြေသံမကြားအောင် ဖြည်းညှင်းစွာ လျှောက်သည်။ ဒါဇူးက အသံပြု လိုက်မည်ဟု ကြံသည်။ သို့သော်လည်း မပြုဖြစ်။ အာရပ်သည် အဖိတ်ဖက်ဆီသို့ တံခါးဘက်လျှောက်သွားသည်။ ကန့်လန့်တို အသာကလေးဖွင့်ကာ အပြင်သို့ထွက်သွားသည်။

သူ့နောက်မှ တံခါးသည်ပွင့်လျက် ဒါဇူးကလည်း လှုပ်ရှားခြင်းမပြု။ ဒီကောင်ထွက်ပြေးပြီဟု စိတ်ထဲကကြိတ်၍ တွေးသည်။

၁၇၄ □ မောင်ထွန်းသူ

ပြီးတော့ ပြီးတော့ အပြင်မှအသံများကို နားစွင့်သည်။
ကြက်မများ ယုံသန်းခြင်းမရှိ။ သူ့ဧည့်သည် အာရပ်သည်
ကုန်းပြင်မြင့်ပေါ် ရောက်သွားပြီ ထင်၏။

ထိုအခိုက်မှာ ရေသံဆွဲဆွဲကြားရသည်။ ဘာသံရယ်လို့တော့
သူ ခွဲခြား၍မရ။ အာရပ်သည် တံခါးဝ၌ ပြန်ပေါ်လာပြီး အခန်း
တွင်းသို့ပြန်ဝင်ကာ တံခါးကို ကျကျနန ပြန်ပိတ်သည်။

ပြီးတော့ အသံမကြားအောင် အိပ်ယာဆီသို့ ပြန်လျှောက်
လာသည်။ ဒါဇ္ဇက တစ်ဘက်သို့စောင်းကာ တစ်ဘက်သို့ ကျော
ပေးလိုက်ပြီး နောက်ခဏ အတွင်းမှာပင် အိပ်ဖျော်နေသော
ဒါဇ္ဇသည် နားထဲမှာ ကျောင်းခန်းအတွင်း၌ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်
လျှောက်သွားနေသည့် ခြေသံများကို ကြားနေရသလိုလို ရှိသည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း 'ငါ အိပ်မက်မက်နေတာ၊ ငါ အိပ်မက်မက်
နေတာ' သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေမိ၏။ သူသည် ဆက်လက်အိပ်မော
ကျနေဆဲ။

သူနိုးလာချိန်တွင် ကောင်းကင်သည် ကြည်လင်လျက်ရှိ၏။
ပွင့်နေသည့် ပြတင်းပေါက်ဘေးမှ အေးမြသန့်စင်သော လေသည်
ဝင်ရောက်လာသည်။

အာရပ်သည် စောင်ခြုံထဲတွင် ကွေး၍အိပ်မောကျနေဆဲ။
သူပါးစပ်သည် ဟောင်းလောင်း။ စိက်အေး၊ နားအေး ရှိလှပေ
လှ၏။

သို့သော်လည်း ဒါဇ္ဇက အတင်းလှုပ်နှိုး၍ နိုးလာသည့်အခါ
အာရပ်သည် အလန့်တကြား လူးလဲထပြီး ဒါဇ္ဇကို ပြုတ်ပြုတ်
ကြောင်ဖြင့်ကြည့်သည်။

၁၇၅ □ မောင်ထွန်းသူ

သူကြည့်နေပုံမှာ ဒါနဲ့ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခဲ့သည့် လူစိမ်းတစ်ယောက်အဖြစ် ကြည့်နေပုံမျိုးဖြစ်၏။ ကြောက်လန့်မှု တို့ ဖော်ပြနေသော အကြည့်ဖြင့် ဒါနဲ့သည် ထိတ်ကနဲဖြစ်ကာ နောက်သို့ဆုတ်လိုက်မိသည်။

'မကြောက်ပါနဲ့ကွ၊ ငါပါ မင်းတစ်ခုခု စားရဦးမယ်လေ . . . အာရပ်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြပြီး 'ဟုတ်ကဲ့' ဟု ရေရွတ်သည်။

သူ့မျက်နှာသည် ပြန်၍အေးဆေးတည်ငြိမ်လာပြီး ဖြစ်သော်လည်း ကြည့်နေပုံကတော့ ငေးတိငေးကြောင်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ကော်ဖီဖျော်ပြီးသောအခါ နှစ်ယောက်သား စောင်ပုံပေါ်၌ အတူတူထိုင်၍ မုန့်တစ်ဖဲ့စီစားရင်း သောက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဒါနဲ့က အာရပ်ကို အဖီတဲဘက်သို့ခေါ်သွားပြီး ရေဘုံဘိုင်ပြသည်။

သူကတော့ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကာ စောင်များကိုခေါက်သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ယာတို့ သိမ်းဆည်းပြီး အခန်းကို နေသားစာကျဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်သည်။ ထို့နောက် စာသင်ခန်းထဲမှ ဖြတ်၍ ဆင်ဝင်ဘက်ထွက်သည်။

နေသည် ပြာသောအခါကင်းကင်ကို နောက်ခံပြုကာ တရွေရွေ တက်လာလျက်ရှိ၏။ တောက်ပသော အလင်းရောင်သည် ဆဲကန္တာရကုန်းပြင်မြင့်ကို ပက်ဖျန်းပေးလျက်ရှိ၏။ ကုန်းတန်းပေါ်တွင် ဆီးနှင်းခဲများသည် ကွက်ထိကွက်ကျား အရည်ပျော်ပြုချက်ရှိကြ၏။

ပြေးနှင့်ဝန္တဝင်မြှောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁၁၇၆

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများသည် ထပ်မံ၍ ပေါ်လာကြပေ
တော့မည်။ ဒါဇူးသည် ကုန်းမြင့်စွန်းတစ်ခုပေါ် အလျားမှောင်
ကာ လူသူကင်းမဲ့ တိတ်ဆိတ်နေသော မြေအပြင်ကို လှမ်းဖျော်
ကြည့်သည်။ ဘာလ်ဒူစီကို သတိရလာသည်။ သူသည် ဘာလ်ဒူစီ
ကို စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်ခဲ့မိပြီ။ သူသည် ဘာလ်ဒူစီနှင့် လုံးဝ
အဆက်အဆံမပြုချင်တော့သည့်နယ် ပြုခဲ့မိ၏။

ဘာကြောင့်ရယ်လို့တော့ ဝေခွဲ၍မရ။ သူ့နားထဲတွင်
ပုလိပ်သားကြီး၏ နှုတ်ဆက်သံကို ကြားနေရသည်။ သူ့စိတ်ထဲ
တွင် ဟာနေသလို အာလိုလိုနှင့် ထူးဆန်းသော ခံစားမှုတစ်ခု
ဝင်လာသည်။

ထိုအခိုက်တွင် စာသင်ကျောင်း၏ တစ်ဖက်မှ အကျဉ်းသား
အာရပ်၏ ချောင်းဆိုးသံကို ကြားရသည်။ ဒါဇူးကတစ်ချက်
နားစွင့်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသဖြစ်လာသည်။ သူသည်
ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကောက်လိုက်ပြီး တအားလွှဲ၍ ပေါက်လိုက်
သည်။ ခဲလုံးသည် ရှိကနဲ မြည်သံပေးကာ လေထုအတွင်း
ဖြတ်သန်းသွားသည်။ ထိုလူ၏ မိုက်မဲသော ရာဇဝတ်ပြစ်မှု
အပေါ်တွင် စက်ဆုပ်ရွံရှာသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သို့တော်
လည်း ထိုသူအား တဆင့်လက်ပြောင်းပေးဖို့အလုပ်ကျတော်
ပုဂ္ဂိုလ်သိက္ခာနှင့် ဆန့်ကျင်နေပြန်၏။

ဤကိစ္စကို တွေးရုံမျှဖြင့် သူ့စိတ်သည် ပူလောင်လာသည်
ရှက်စိတ်ဝင်လာသည်။ သူသည် ဤအာရပ်အကျဉ်းသားအား
သူ့ဆီပို့ခဲ့သော သူ့အမျိုးသားများကို ကျိန်တပ်မိသည်။ ဒါဇူးသည်

၀၇၇၀ အောင်စွန်းသူ

ထိုင်ရာမှထကာ ဆင်ဝင်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။
ထို့နောက် ကျောင်းခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့လေ၏။

အာရပ်သည် အဖိတ် သမံတလင်းကြမ်းပြင်အက်သို့ ငဲ့ကာ
လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် သူ့သွားများကို တိုက်လျက်ရှိသည်။ ဒါဇူးက
သူ့ကိုတစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး လှမ်းခေါ်သည်။

“လာတော့ဟေ့”

သူသည် အကျဉ်းသား၏ရှေ့မှ အခန်းထဲသို့ ဝင်သည်။
သူသည် အမဲလိုက် ငျက်ကက်အင်္ကျီကိုယူ၍ ဆွယ်တာပေါ်မှ
ထပ်ဝတ်ပြီး လမ်းလျှောက်ဖိနပ်ကိုစီးသည်။ သူသည် ပေါင်းထုပ်
ပေါင်းနေသော အာရပ်ကို မတ်တပ်ရပ်လျက်ပင် စောင့်နေသည်။
စာသင်ခန်းထဲသို့ ရောက်သည့်အခါ ဒါဇူးက အပေါက်ဝဆီသို့
လက်ညှိုးထိုးပြပြီး-

“သွားနှင့်လေကွာ”

ဟု ပြောသည်။ အာရပ်ကတော့ နေရာမရွေ့။

“ငါလိုက်လာခဲ့မယ်”

ဟု ဒါဇူးက ထပ်ပြောသည်။ ထိုအခါကျမှ အာရပ်သည်
အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

ဒါဇူးသည် အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်ပြီး မုန့်ခြောက်များ၊ စွန်ပလွန်
ဈေးနှင့် သကြားများကို အိတ်တလုံးနှင့်ထည့်၍ ထုပ်သည်။
စာသင်ခန်းထဲရှိ သူ့စားပွဲရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ တစက္ကန့်
ရပ်၍ စဉ်းစားသည်။ ထို့နောက်တော့ သူသည် အခန်းထဲမှ
ထွက်ကာ တံခါးကို အပြင်ဘက်မှနေ၍ သော့ခတ်လိုက်၏။

၁၇၈ □ အောင်ထွန်းသူ

“အဲဒီလမ်းပဲကွ”

ဟုလည်း အာရပ်ကို လှမ်းပြောသည်။ သူ့ရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်၍ သွားသည်။ အကျဉ်းသားက နောက်မှကပ်၍ လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း စာသင်ကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သည့်အခါ နောက်ဘက်မှ အသံတစ်သံ ကြားရသည်ဟု သူ့စိတ်ကထင်နေသည်။

သူသည် နောက်ရင်းသို့ပြန်လာပြီး ကျောင်းပတ်ပတ်လည်ကို လိုက်ကြည့်သည်။ မည်သူမျှမရှိ။ အာရပ်ကတော့ သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ သူ့ဘာလုပ်နေသည်ကို နားလည်ပုံမရ။

“ကဲ သွားမယ်လာ” ဟု ဒါရူးက လှမ်း၍ပြောသည်။

နှစ်ယောက်သား တစ်နာရီခန့် လျှောက်မိအပြီးတွင် ထုံးကျောက်တောင်တစ်ခု၏ ထိပ်၌နားသည်။ ဆီးနှင်းများသည် လျင်မြန်စွာ အရည်ပျော်ကြနေပြီဖြစ်၏။ နေသည် ဆီးနှင်းများကို ချက်ချင်း ကုန်ခမ်းသွားအောင် သောက်သုံးနေခြင်းအားဖြင့် ကုန်းပြင်မြင့်ကို ခြောက်သွေ့သန့်စင်သွားအောင် အားထုတ်လျှင် ရှိသည်။

သူတို့ခရီးဆက်ကြသည့်အခါ သူတို့ခြေထောက်များအောက်မှ မြေအပြင်သည် ခြောက်သွေ့မာကျောနေလေပြီ။ ငှက်တစ်ကောင်သည် သူတို့ရှေ့မှ မကြာခဏဖြတ်၍ ပျံကာ ပျော်ရွှင်ဖြူးသွားစွာ အော်မြည်လျက်ရှိသည်။ ဒါရူးသည် နံနက်ခင်း၏ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သောလေကို အားရပါးရ ရှူရှိုက်သည်။ ပြာသောကောင်းကင်အောက်မှ ရွှေဝါရောင်သန်းနေသော မြေပြင်ကိုကြည့်ကာ ကြည်နူးခြင်းဖြစ်သည်။

ဗျူးနှင့်ဂန္ထဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁၇၉

သူတို့သည် တောင်ဘက်သို့ဦးတည်နေသော ကုန်းမြင့် အဆင်းလမ်းအတိုင်း နောက်ထပ်တစ်နာရီခန့် ခရီးဆက်ကြပြန် သည်။ သူတို့သည် ကြိုးတိုးကျဲတဲ့ ပေါက်ရောက်နေကြသော သစ်ပင်များတည်ရှိရာ ကုန်းမြင့်မြေပြန့်တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်သွား ကြသည်။

ထိုနေရာမှကြည့်လျှင် မြေပြင်သည် အရှေ့ဘက်သို့ နိမ့်ဆင်း သွားပြီး ပင်စည်သေးသေး သစ်ပင်အနည်းငယ် ပေါက်ရောက်နေ သည့် မြေပြန့်သို့ ဆိုက်ရောက်သည်။ ထို့နောက်လမ်းသည် တောင်ဘက်သို့ခိုးသွားပြီး မညီမညာရှိလှသော မြေလွှာမြေထုများ တည်ရှိရာ မြေပြင်သို့ ရောက်လေသည်။

ဒါရူးသည် လမ်းနှစ်သွယ်ကို မျှော်ကြည့်ကာ စဉ်းစားတွက် ဆလျှက်ရှိ၏။ အဝေးမှ မြင်တွေ့ရသည့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအထိ ပြာသော ကောင်းကင်မှတစ်ပါး အခြားဘာမျှမရှိ။ လူဆို၍ တစ်ယောက်တလေမျှပင် မမြင်ရ။ အာရပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ အထုပ်ကို လှမ်းပေးသည်။

‘ဒါကိုယူသွား’

“ဒီအထုပ်ထဲမှာ စွန်ပလွန်သီး။ ပေါင်မုန့်နဲ့ သကြားပါတယ်။ နှစ်ရက်လောက်တော့ စားနိုင်တယ်။ ရော့ဟောဒီမှာ ဖရန့်ငွေ တစ်ထောင်၊ ဒါကိုလဲယူသွား”

အာရပ်သည် အထုပ်နှင့်ငွေစက္ကူများကို လှမ်းယူပြီး လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ရင်ပတ်၌အပ်ကာ ပွေ့ထားသည်။ သူ့ကို ပွေ့ထား သည့် ဤပစ္စည်းများကို သူဘယ်လိုအသုံးချရမည်ကိုပင် သိနား လည်ပုံမပေါ်။

၁၈၀၀ ဇာတ်ကဏ္ဍ

“ဒီမှာကြည့်၊ ငါပြောမယ်”

ဒါဇ္ဇက အရှေ့သို့ ဦးတည်နေသော လမ်းဆီသို့ လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး ပြောသည်။

“အဲဒီလမ်းက တင်ဂစ်ကိုရောက်တယ်။ မင်းနှစ်နာရီ လောက်ပဲ လျှောက်ရမယ်၊ တင်ဂစ်ရောက်ရင် မင်းကိုစောင့်မျှော် နေတဲ့ ပုလိပ်တွေ တွေ့လိမ့်မယ်”

အာရပ်သည် ကြောင်တိကြောင်ကုန်းဖြင့် အရှေ့ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်သည်။

အစာထုပ်နှင့်ငွေကို ရင်ပတ်၌အပ်၍ တင်းကျပ်စွာ ပိုက်ထား ဆဲ။ ဒါဇ္ဇက အာရပ်၏ တံတောင်ဆစ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှမ်း ကိုင်ပြီး တောင်အရပ်ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်၏။ သူတို့ရပ်နေ သော ကုန်းမြင့်အောက်ဘက်မှ ခပ်ဝါးဝါးမြင်တွေ့နေရသည့် လူသွားလမ်းတစ်လမ်း။

“အဲဒီလမ်းက ကုန်းပြင်မြင့်ကို ကျော်ဖြတ်သွားရမယ့် လမ်းကွ”

ဒီနေရာကနေပြီး တစ်နေ့ခဏသွားလိုက်လျှင် စားကျက်မြေ တွေကို မင်းတွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာ ဂျစ်ပဆီ လူမျိုးတွေရှိတယ်။ သူတို့ခလေ့ထုံးစံအတိုင်း မင်းနေနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ သူတို့က မင်းကို လက်ခံစောင့်ရှောက်ထားလိမ့်မယ်။

အာရပ်သည် ဒါဇ္ဇဘက်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

“ကျုပ်ပြောတာနားထောင်ပါဦးဗျာ” ဟုလည်း ပြောပါသည်။ ဒါဇ္ဇက ခေါင်းခါသည်။

၀၀၀ □ အင်စုန်းသူ

“ဘာမှ မပြောနဲ့၊ ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ အခုမင်းကိုငါ ထားခဲ့တော့မယ်”

သူသည် အာရပ်ကို ကျောခိုင်းကာ စာသင်ကျောင်းဘက်သို့ ရှေ့ရှု၍ ထွက်သည်။ မထွက်ခွါမှီ မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေသော အာရပ်ကို တစ်ချက်မျှလှမ်း၍ အကဲခတ်သည်။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာမျှ ဘာသံမျှ မကြားရ။ အေးမြသော မြေပြင်ထက်သို့ နင်းသွားနေသည့် သူ့ခြေထောက်မှ အသံများ မှတစ်ပါး အခြားဘာသံမျှ မရှိ။

သူသည် နောက်သို့တစ်ချက်ကလေးမျှပင် လှည့်မကြည့်။ ညှပ်သို့ပင်ဖြစ်စေ အတန်ကြာလာသည့်အခါ လှည့်မကြည့်ပဲ မနေနိုင်သဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

အာရပ်ကတော့ တောင်ကုန်းအစွန်း၌ ရပ်နေဆဲ။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို တွဲလောင်းချကာ ကျောင်းဆရာအားငေးကြည့်နေသည်။

ဒါရူး၏ လည်ချောင်းထဲတွင် စကားတစ်ခွန်း တစ်ဆိုနေသည့်နှယ် ခံစားရသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ဘာမျှမပြောတော့ပဲ စိတ်မရှည်တော့သည်ဟန်ဖြင့် လက်တစ်ဖက်ငှေ့ယမ်းပြပြီး သူ့ခရီးကိုဆက်သည်။

အတော်ဝေးဝေးသို့ရောက်သည့်အခါ ဖြတ်ကနဲရပ်လိုက်သည်။ နောက်သို့လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ တောင်ကုန်းထက်တွင် ညှပ်သူမျှ မရှိတော့။

ဒါရူးသည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေပြန်၏။ နေသည်အဘက်ကြီး

ဗျူးနှင့်ဝန္တဝင်မြှောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၁၈၂

မြင့်တက်နေလေသည်။ အပူရှိန်များသည် သူ့ခေါင်းထက်သို့ မညှာမတာ ကျရောက်လျက်ရှိသည်။

သူသည် သူ့ခရီးကိုဆက်၍နှင်သည်။ တောင်ကုန်းငယ် တစ်ခု၏ ခြေရင်းသို့ ရောက်သော်လည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများဖြင့် နစ်နေလေသည်။

သို့သော်လည်း သူသည် ရပ်နားခြင်းမပြုပဲ တောင်ကုန်းထိပ် သို့ လျင်မြန်စွာတက်သည်။ တောင်ထိပ်ရောက်၍ ခဏတစ်ဖြုတ် နားလိုက်သည့်အခါ မောဟိုက်လွန်းသဖြင့် အသက်ရှူပင် မမှန်တော့။

တောင်အရပ်ဘက်တွင် ကျောက်တုံးကျောက်စွန်းများသည် ပြာလဲ့လဲ့ ကောင်းကင်ပြင်ကို နောက်ခံပြုကာ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေကြသည်။

အရှေ့ဘက်တစ်လွှားရှိ မြေပြန့်ပေါ်တွင်မူ အပူရှိန်သည် မြင့်တက်နေလေပြီ။ မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေသည့် ယင်းရှုခင်းထဲတွင် အကျဉ်းထောင်ဆီသို့ ရှေးရှု၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွား နေသော အာရပ်ကို စိတ်ကူးဖြင့် မြင်နေမိ၏။

နောက်အတန်ငယ်မျှကြာသောအခါ ကျောင်းဆရာဒါဏ္ဍ သည် စာသင်ခန်း ပြတင်းပေါက်ရှေ့၌ရပ်ကာ တောက်ပသော နေရောင်ခြည်အောက်ရှိ ကုန်းပြင်မြင့်ကို မျှော်ကြည့်လျက်ရှိသည်။

သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများသည် ဘာကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ သူ့နောက်ဘက်ရှိ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်၌ ရေးဆွဲ ထားသည့် ပြင်သစ်နိုင်ငံ မြစ်များကြားတွင်မူ သူ့စောစောက ဖတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည့် စာကြောင်းတစ်ကြောင်း။

၁၈၃ □ မောင်ထွန်းသူ

"မင်းငါတို့ညီကို လက်ပြောင်းပေးခဲ့တယ်။ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ မင်းအတွက် မင်းခံရမယ်။"

ဒါရူးသည် မိုးကောင်းကင်ကုန်းပြင်မြင့်နှင့် ပင်လယ်ဘက် အထိ ဖြန့်၍တည်ရှိနေသော မမြင်နိုင်သည့်မြေများဆီသို့ မျှော်ငေးကြည့်သည်။

အပြောကျယ်လှသည့် ဤနယ်မြေကို သူများစွာ ချစ်ခင် မြတ်နိုးခဲ့၏။ သို့သော်လည်း သူကတော့တစ်ယောက်တည်း။

Albert Camus ၏ The Guest ကို ပြန်ဆိုသည်။

အယ်ဘာတိုမောရေးစီးယား

Alberto Moravia

(၁၉၀၄.....)

အီတလီအမျိုးသားစာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ (၁၉၀၇) ခုနှစ်တွင် ရောမမြို့၌ မွေးဖွားသည်။ သူ၏ဖခင်မှာ ဝိသုကာ တစ်ဦးဖြစ်၏။ လန်ဒန်နှင့် ပါရီစသောမြို့ကြီးများ၌ အီတလီ သတင်းစာများအတွက် နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ ဖူးသည်။ ဂျာမန်များက အီတလီနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်ထားချိန်တွင် သူသည်ပုန်းအောင်းနေခဲ့ရသည်။ စစ်ကြီးပြီးဆုံးသည့် (၁၉၄၄) ခုနှစ်ကျကာမှ ပုန်အောင်းနေရာမှ ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

အီတလီစာရေးဆရာများထဲတွင် ထူးခြားထင်ရှားသော စာရေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ် ကမ္ဘာ့စာပေနယ်မှ အသိအမှတ်ပြုကြ သည်။ သူ၏ “ရောမတ မိန်းမပျက်” နှင့် “မိန်းမနှစ်ယောက်” စသော ဝတ္ထုများသည် လူသိများသော ဝတ္ထုများဖြစ်ပေသည်။

1. **The Woman of Rome**
2. **Two Woman.**

သနားစရာ ငါးသတ္တဝါ

လူတွေဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘယ်လိုလူစားဖို့ဆိုတာ သိပ်ပြီး ဂယနက မသိကြဘူးဗျ။ ဘယ်သူတွေဟာ သူတို့ အိမ်ညံ့တယ်၊ ဘယ်သူတွေကတော့ဖြင့် သူတို့ထက်သာတယ်ဆိုတာကိုလဲ သိပ်ပြီး သိကြတာမဟုတ်ဘူး။

ကျွန်ုပ်ဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်တွေ့တဲ့ ခုရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူးလို့ ပြောယူရလောက်အောင်တွေ့တဲ့ အောင်ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်ကိုကျွန်ုပ် လူတကာထက်ညံ့ဖျင်းတဲ့ကောင် ခင်ကောင်ဆိုတာ သိနေတယ်။

အမှန်အတိုင်းပြောကြစို့ ဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ်ကိုမွေးလာတာက အောင်ကြီးတစ်ခုလို မာကြောတောင့်တင်းတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ် မွေးလာတာမဟုတ်ဘူးဗျ။

၁၈၆ □ ဖောင်ထွန်းသူ

မြေအိုးတစ်အိုးလောက်သာ မာကြောတဲ့ လူတစ်ယောက် အဖြစ် မွေးလာတာ။ ဒါပေမယ့်ဗျာ ကျုပ်အနေနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အဲသလောက်တော့လဲ ချမတွေးပါဘူး။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပါးစား မှန်တစ်ချပ်လောက်တော့ မာတယ် လို့ ယူဆထားပါတယ်။

အဲဒါလဲ တကယ်တော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် တန်ဖိုးသိပ်ချတယ် လို့ ယူဆထားပါတယ်။

အဲဒါလဲ တကယ်တော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် တန်ဖိုးသိပ်ချပြီး တွက်ထားတာပါ။

ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်မကြာခဏ ဝေဖန်ဆန်းစစ် လေ့ရှိတဲ့သူပါ။ ကဲ အခုကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းတွေကို ချကြည့်ရအောင်။

“တစ်၊ ကာယအရည်အချင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခွန်အားဗလ” ကျုပ်မှ ရှိသလား၊ အင်း... အဲဒါကတော့ လုံးဝမရှိဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သေးသေးလို့လို့နဲ့ ပိန်ကြုံကြုံရယ်။

ပြီးတော့ခါးကလည်း ခပ်ကုန်းကုန်း၊ လက်ပြင်ကလည်း ခပ်ကိုင်းကိုင်း၊ ခြေတံလက်တံတွေကလည်း တုတ်ချောင်းတွေထူ နေတာပဲ။ ကျုပ်ဟာပင့်ကူတစ်ကောင်နဲ့ အတော့်ကိုတူပါတယ် ဗျာ။

နှစ်၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ရှိတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် လုံးဝမရှိဘူးလို့ မပြောနိုင်ရုံလောက်ကလေးပဲရှိတယ်။ တကယ် နည်းနည်းကလေး ဆိုပါတော့ဗျာ။

၁၈၇ □ မောင်ထွန်းသူ

လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီးရှိနေပါလျက်နဲ့ ဘယ်
အလုပ်ကိုမျှ အဆင်ပြေအောင် မလုပ်တတ်လို့နောက်ဆုံး ဟိုတယ်
တံစ်ခုမှာ ပန်းကန်ဆေးတဲ့အလုပ်ဝင်လုပ်နေရတာကို ကြည့်လိုက်
ရင် ကျုပ်ရဲ့ဉာဏ်ရည်၊ ဉာဏ်သွေးကို ခင်ဗျားတို့ ခန့်မှန်းနိုင်ကြမှာ
ပါ။

နောက်ပြီးတော့ . . .

သုံး ရုပ်ရည် ဒါကျတော့ကော လုံးဝမရှိဘူးဆိုတာထက်
ဇောင် နည်းသေးတယ်။ ကျုပ်မျက်နှာက သေးသေးလေးဗျ။
အရောင်ကတော့ ဝါကျင့်ကျင့်နဲ့ မျက်လုံးတွေကတော့ စွေစောင်း
စောင်း။ အရောင်အဆင်းကျတော့ မွဲခြောက်ခြောက်။ နှာခေါင်း
ကျတော့ ကျုပ်မျက်နှာမျိုး၊ နှစ်မျက်နှာစာလောက်နဲ့သာ တော်မယ့်
နှာခေါင်းမျိုးဖြစ်နေတယ်။

ကျုပ်နှာခေါင်းကို ကြီးသလားလို့တော့ မမေးနဲ့။ အကြီးကြီး
ပဲ။ ရှည်သလားလဲမမေးနဲ့၊ အရှည်ကြီးပဲ။

ကျုပ်နှာခေါင်းသာ အောက်ဘက်ကိုစိုက်ဆင်းသွားပြီး
ထိပ်ဖျားရောက်ကာမှ ပုတ်သင်ညိုတစ်ကောင်ရဲ့အမောက်လို
အပေါ်ကိုပြန်ကောက် နေတယ်။

နောက်ဆုံး အဲ . . သတ္တိတို့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုတို့
ခွဲဆောင်မှုတို့ ခင်မင်စရာကောင်းမှုတို့ အစရှိတဲ့ အရည်အသွေး
တွေကော ကျုပ်မှာရှိသလား။

ဟင်း . . ဒါတွေကျတော့လဲ၊ အိုးဗျာ မပြောပဲနေတာ
အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ လူ့သဘာဝအတိုင်း
ဖြစ်လာတယ်ဆိုပါတော့။

ပြေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၁၈၈

ကျုပ်အနေနဲ့ မိန်းမတွေအနား မကပ်မိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြဲသတိထားတယ်။ ကျုပ်ပထမဆုံးအကြိမ် အနားကပ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တော့ ရှိခဲ့ဖူးပါရဲ့။ တခြားကတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျုပ်အလုပ်လုပ်နေတဲ့ဟိုတယ်က အခိုင်းအစေတစ်ယောက်ပါ။ သူက ကျုပ်ကိုအကပ်မခံယုံတင်မကဘူး။ ကျုပ်နဲ့ အထိုက်တန်ဆုံး နာမည်တစ်ခုပေးလိုက်တယ်။ သနားစရာငါးကလေးတဲ့။

သူပြောလိုက်တဲ့စကား ကြားပြီးကတည်းက ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဘာမှတန်ဖိုးရှိတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးလို့ မြင်လာတယ်။

ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုစွဲမှာမှ ဝင်ပြီးမစပ်စုပဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်ပြီး ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲက ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားတဲ့ ထောင့်ကလေးထဲမှာပဲ နားအေးပါးအေးနေတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တွက်လိုက်မိတယ်။

မွန်းလွဲပြီးစအချိန်လောက်မှာ ကျုပ်အလုပ်လုပ်နေတဲ့ “ဇရာမဟိုတယ်”ရဲ့ နောက်ဖေးဘက်က လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမဆို မြေပြင်ရဲ့တစ်ညီတည်း ဖြစ်နေတဲ့ ပြတင်းပေါက် တံခါးတွေပွင့်နေတာ မြင်ကြပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီပြတင်းပေါက်တွေက တထောင်းထောင်းထုတ်လာနေတဲ့ အနံ့တွေကတော့ စားကြွင်းစားကျန် အနံ့တွေပေါ့။ တကယ်လို့ သူ့မျက်စိတွေက အမှောင်ထုထဲကို နှိုးစူးရုရှဖောင်

၀၈၉ □ ဆောင်ရွက်သူ

ထွင်းပြီး မြင်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ စားပွဲတွေနဲ့ ကြွေရည်ဆေးခွက် တွေပေါ်မှာ အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ဆင့်ဆင့်ပြီးတင်ထားတဲ့ ပန်းကန်ပြားတွေ ခေါင်ဖိုးနဲ့ထိနေတာ တွေ့နိုင်ပါတယ်။

အဲ... အဲဒီနေရာဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့နေရာကလေးဟာ မထင် မရှားနေရာကလေးတစ်ခုပါ။ ဒါပေမယ့် ကံကြမ္မာဆိုတဲ့ဟာမျိုးက အဆန်းသားကလားဗျာ။

ကျွန်ုပ်နေတဲ့ထောင့်ကလေးထဲကို လူတစ်ယောက်ရောက် လာပြီး ကျွန်ုပ်ကိုဆွဲထုတ်သွားတယ်။ မြက်ပင်ကြားမှာ ပုန်းလှီး ကွယ်လွှားပွင့်နေတာတဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်ကို ခူးယူပြီး ခေါင်းမှာပန်သွားသလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ဗျ။

ကျွန်ုပ်ကိုဆွဲထုတ်သွားတဲ့သူက အခြားလူဟုတ်ပါမို့လား။ အီဇီဗျ။ သူ့နာမည်က အီဒါဗျ။ သူ့နာမည်က အီဒါ... တဲ့။

အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ ဆေးပေးဖို့ နောက်ရောက်လာတဲ့ အခိုင်းအစေ အသစ်တစ်ယောက်ပေါ့။

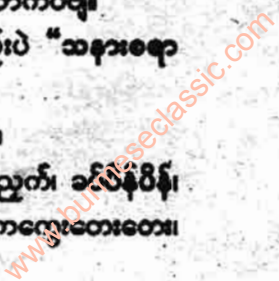
ဂျီယူဒီတာဆိုတဲ့မိန်းမ၊ ကလေးမီးဖွားဖို့ ခွင့်ယူသွားတဲ့ အတွက် အီဒါကို လူစားအဖြစ်ပို့လိုက်တာ။

အီဒါဟာ ယောက်ျားတွေအားလုံးကြားမှာ ကျွန်ုပ်ရင်ဆိုင် နေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ကြုံနေရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲဗျ။

မိန်းမတွေအားလုံးရဲ့ အလယ်မှာလည်းပဲ “ဆနားစရာ ခေါလေးတစ်ကောင်” ပဲဗျ။

သူပုံပန်းကလည်း ကျွန်ုပ်နဲ့တယ်တူတာပဲ။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က သေးသေးညက်ညက်၊ ခပ်ပန်ပိန်၊ ခပ်ပါးပါး၊ အရပ်အမောင်းက ခပ်ပုပု၊ လူပုံကလေးတေးတေး။

၁၉၀ □ မောင်ထွန်းသူ

ကောက်တောက်တောက်နဲ့ ဘယ်လိုနေလို့ထိုင်လို့မှ မထူးခြား
မထင်ရှားတဲ့ ရုပ်မျိုးပဲ။

ဒါပေမယ့် ဗျို့၊ သူကဒေါသကြီးတယ်။ အတော်လေး
ဒေါသကြီးပုံပဲ။

စိတ်မြန်၊ ကိုယ်မြန်လည်းရှိတယ်။ စိတ်ကတော့ မြန်သလား
မမေးနဲ့။ တကယ်မြန်တာ။ အဲ့. . ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့သဘော
လည်းရှိသဗျ။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ချက်ချင်းပဲ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်
သွားကြတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်း
လိုလို ပန်းကန်ပြားပုံကြီးတွေနဲ့ အဆီဝေနေတဲ့ရေတွေရွေ့မှာ
အတူတူတွဲပြီး ရပ်ရပ်နေကြတာကိုးဗျ။

သူနဲ့ကျုပ်လူချင်းခင်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ မထင်
မှတ်တဲ့အဖြစ်တွေဟာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။

ပထမဆုံးကြုံတဲ့အဖြစ်ကတော့ တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့မှာ
သူ့ကို ကျုပ်ကဖိတ်ပြီး ရုပ်ရှင်ပြဖို့ သွေးဆောင်ခဲ့တယ်။

ကျုပ်ကလည်း စိတ်ထဲကလိုလိုချင်ချင် မရှိပေမယ့် အားနည်း
ပါးနာ သဘောမျိုးနဲ့ပဲ ဖိတ်ရတာပေါ့လေဗျာ။

ရုပ်ရှင်ရုံအမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ထိုင်နေကြတုန်း သူကကျုပ်လူ
တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ သူ့လက်နဲ့ လက်ချောင်ချင်းတွေ ပတ္တာပျက်သ
ယှက်ပြီး ကိုင်ထားလိုက်တော့ ကျုပ်အတော်ကြီး အံ့အားသင့်
သွားတယ်။

ပြေးနှင့်စန္ဒဝင်မြောက်ဝတ္ထုထိုများ ၁၂၁

တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီထင်တယ်လို့ တွေးမိတာနဲ့ ကျုပ်လက်ကို သူ့လက်ထဲကလွတ်သွားအောင် ပြန်ရုန်းတာပေါ့။

ဒါပေမယ့်သူက ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေဖို့ တိုးတိုးကလေးကပ်ပြောတယ်။

“လက်ကိုင်တာများ ဘာအန္တရာယ်ဖြစ်မှာမို့ ရုန်းနေရတာလဲ”တဲ့။

ရုံထဲက ပြန်ထွက်လာတဲ့အခါကျတော့ သူကပြောတယ်။ သူ့ကျုပ်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာကြာပြီတဲ့။

ဒီတိုတယ်မှာ အလုပ်စဝင်တဲ့နေ့ကတည်းကပဲ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူ့မှာ ကျုပ်အကြောင်းကလွဲပြီး တစ်ခြားဘာကိုမျှ မတွေးနိုင်တော့ဘူး။

ကျုပ်ကသူ့ကို ပြန်ပြီး နည်းနည်းလောက်သဘောကျလိမ့်မယ်လို့ သူ့မျှော်လင့်နေပါတယ်တဲ့။

ဘာကြောင့် အခုလိုပြောရတာလဲဆိုတော့ ကျုပ်မရှိရင် သူ့နေလို့မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ သိနေလို့ပါ။

ကျုပ်လိုလူကို မိန်းမတစ်ယောက်က ဒီစကားမျိုးပြောတာ ကျုပ်တစ်သက်မှာ အခုဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့။

ကျုပ်အောက်ခြေလွတ်သွားပြီပေါ့။ ကျုပ်အနေနဲ့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်းစားတော့ဘူးပေါ့။

သူ့လိုချင်တဲ့အဖြေတွေ အကုန်ပေးတော့တာပဲ။ ပေးတာမှ ပေးသင့်ပေးထိုက်တာထက်တောင် ပိုချင်ပိုဦးမယ်။

၁၉၂၀ ဇော်ဇွန်သူ

ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာကတော့ အံ့ဩလို့ကို မဆုံးသေးဘူး။ သူပါးစပ်က သူဟာကျုပ်အတွက် ရူးမတတ်ဖြစ်နေပါတယ် ဆိုတဲ့စကားကို ထပ်တလဲလဲ ပြောနေပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ မယုံရေးချမယုံအောင်ဖြစ်နေတုန်းပဲ။

သူဘယ်လိုပဲပြောပြော ကျုပ်မှာတော့ နားလည်ရခက် နေတုန်းပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အပြင်ကို ထွက်တိုင်း ကျုပ်ကသူ့ကို ဒီအကြောင်းပဲမေးတယ်။

အဲဒီလိုမေးရတာကလည်း အကြောင်းရှိတယ်ဗျ။ ပထမတစ် ကြောင်းက သူပါးစပ်က ဒီစကားပြောတာကြားရရင် ကျုပ်သိပ် ပျော်လွန်းလို့ပါ။

နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ အဖြစ်က ယုံကြည်ရခက်လွန်း တော့ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဆိုတဲ့ သံသယ ပျောက်ချင်လို့ပါ။

“ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး အိဒါရယ်။ ငါ့မှာ မင်းကြိုက်စရာ အရည်အချင်း ဘာများရှိလို့လဲ။ ဘယ်လိုကဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မင်းကငါ့ကို ချစ်လာတာလဲ” လို့ ကျုပ်ကမေးတယ်။

ခင်ဗျားတို့ယုံပါ့မလားတော့မသိဘူး။ အိဒါကသူ့လက်နှစ် ပက်နဲ့ ကျုပ်လက်မောင်းကိုချိတ်ကိုင်ပြီး အလွန်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကြည့်လိုက်သေးတယ်။

ပြီးတော့မှ “ကျွန်မရှင်တို့ချစ်တာဟာ ရှင်မှာ အစဉ် အစဉ်ကောင်းတွေ အားလုံးရှိနေလို့ပေါ့။ ကျွန်မအားလုံးကတော့ ရှင်ဟာ ဘာမျှတ်လွင်းမျှတ်မှ မနှိုအောင် ပြည့်စုံတော့ လူတစ် ယောက်ပါ။” လို့ ပြောတယ်ဗျ။

၁၉၃ □ ရောင်စွန်းသူ

ကျုပ်ကလည်း မယုံကြည်နိုင်တဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ထပ်မေးပြန်ရတာပေါ့။

“အရည်အချင်းကောင်းတွေ့တယ်ဟုတ်လား၊ ငါဖြင့် အဲဒါတွေကို အရင်တုန်းက လုံးဝမသိခဲ့ပါဘူးကွာ”

တကယ်ပြောတာ၊ ရှင့်မှာ အားလုံးရှိတယ်။ အစကစပြောရရင် ရှင်ဟာသိပ်ကိုချောတယ်။

ကျုပ်ဝန်ခံရတော့မှာပဲ။ ဒီစကားကြားတော့ ကျုပ်မရယ်ပဲ မနေနိုင်ဘူး။

“ငါကချောတယ်ဟုတ်လား၊ မင်းငါ့ရှုပ်ကို သေသေချာချာကော ကြည့်မိရဲ့လားကွာ” လို့ ပြန်မေးမိတယ်။

“သိပ်ကိုကြည့်တာပေါ့။ တစ်ချိန်လုံးရှင့်ကိုပဲကြည့်နေတာတဲ့”

“ကဲ... ဒီလိုဆို ငါ့နှာခေါင်းကို မင်းဘယ်လိုထင်သလဲ၊ ငါ့နှာခေါင်းကို မင်းသေသေချာချာကြည့်ရဲ့လား”

“ကျွန်မကြိုက်တာ ရှင့်နှာခေါင်းမျိုးပေါ့” လို့ သူကဖြေသဗျ။

ပြီးတော့သူ့နှာခေါင်းကို သူ့လက်ညှိုး၊ လက်မနဲ့ညှပ်ပြီး ချွတ်လုံးကို ဆွဲခါသလို ခါနေလိုက်သေးသဗျ။

“နှာခေါင်းကြီး၊ နှာခေါင်းကြီး၊ ဟောဒီနှာခေါင်းကြီးကြောင့် ကျွန်မမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ရှင့်၊ သိလား” လို့ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရလေသံမျိုးနဲ့ပြောတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူက ထပ်ပြောတယ်။

“ရှင်ကရုပ်ချောရုံတင်မကဘူး။ ဉာဏ်လဲကောင်းတယ်”

“ဘယ်နှယ် ငါ့ကိုဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ဟုတ်မဲလားကွာ။ ယူတိုင်းက ငါ့ကို ငထုံ၊ ငထိုင်းလို့ပြောနေကြတာ။”

ပြေးနှင့်ဝစ္ဆောင်မြှောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁၀၉၄

အဲဒီတော့သူက “သူတို့က သက်သက်မဲ့ မနာလိုလို့ ပြောကြတာ။ ရှင်ဟာတကယ့်ကို ဉာဏ်ကောင်းတာ၊ ဉာဏ်ကောင်းတာမှ အလွန်အကျွံကို ကောင်းတာ။

ရှင်စကားပြောနေရင် ကျွန်မ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ နားထောင်နေရတာကြီးပဲ။ အို... ရှင် ကျွန်မတွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ လူတွေထဲမှာ ရှင်ဟာဉာဏ်အကောင်းဆုံးပဲ။” လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ကျုပ်ငိုင်းနေမိတယ်။ ခဏနေတော့မှ “ကဲလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထားလိုက်ပါတော့။ ဒါပေမယ့် မင်းအနေနဲ့ ငါ့ကို အားသိပ်ကောင်းတာပဲ ပြောလို့မရဘူး ဟုတ်ရဲ့လား” လို့ ပြောလိုက်တော့

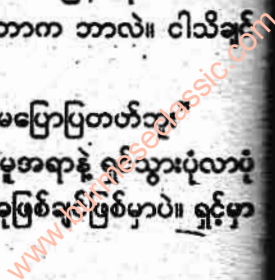
“ရှင်လည်း အားကောင်းတာပဲ။ အားကောင်းတာမှ အလွန်အလွန်ကို ကောင်းတာ” လို့ ဆိုတယ်။ ဒီစကားကြားလိုက်ရတော့ ကျုပ်မှာ တံတွေးကိုလည်ချောင်းထဲ လျှောက်နဲ့ဆင်းသွားအောင် မနည်းအားထုတ်ပြီးမျိုးချနေရလို့ အချိန်တော်တော်ကြာ စကားမပြောနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ကမပြောတော့ သူကပဲပြန်စပြန်တယ်။ “ပြီးတော့လည်း ရှင်တကယ် သိချင်တယ်ဆိုရင် ပြောပြမယ်။ ကျွန်မ ချစ်လာအောင် လုပ်နိုင်တဲ့အရာတစ်ခု ရှင့်မှာရှိတယ် သိလား” တဲ့။

အဲဒီတော့ ကျုပ်ကလည်း ပြန်ပြီးမေးမိပြန်ရော။

“မင်းပြောတဲ့အဲဒီအရာတစ်ခုဆိုတာက ဘာလဲ။ ငါသိချင်တယ်”

သူက “ကျွန်မ ရှင်းအောင်တော့မပြောပြတတ်ဘူး။

“ရှင့်အကြည့်၊ ရှင့်မျက်နှာ၊ ရှင့်အမူအရာနဲ့ ရှင်သွားပုံလာပုံတွေထဲက အားလုံး ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုဖြစ်ပုံဖြစ်မှာပဲ။ ရှင့်မှာ

၁၉၅၂ ဖောင်ထွန်းသူ

ရိုနေတဲ့အဲဒီအရာတစ်ခုဟာ တခြားလူဆီမှာ မရှိဘူးလို့ ပြန်ပြော
တယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ စကားတွေကို
မယုံဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လဲ ဒီစကားတွေကို သူ့ပါးစပ်က ထပ်ခါပြော
အောင် ခဏခဏမေးတာပဲ။ ကြားရပြန်တော့လည်း ကျုပ်
အကြောင်း ကျုပ်ဘာသာ တွေးယူထားတာတွေနဲ့ သူပြောတာတွေ
ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပြီး စိတ်ချမ်းသာရတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလိုနဲ့ပဲ
ရက်တွေတစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လာတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့
ဝန်ခံရတော့မှာပဲ။ ရက်တွေကြာလာတော့ သူ့စိတ်ကူးတွေဟာ
ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ စွဲလာတယ်ဗျ။

“ဆိုကြပါစို့၊ သူပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်တမ်းမှန်နေရင်
ကော” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ကိုယ့်ဘာသာကို ပြန်မေးမိတယ်။
ကျုပ်ကိုကျုပ်ထင်ထားတဲ့ အချက်တွေနဲ့ ခြားနားနေတယ်ဆိုတဲ့
စကားကို ယုံကြည်လွန်းလို့တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒါ
ပြောခဲ့တဲ့အရာတစ်ခုဆိုတဲ့စကားအပေါ်မှာတော့ တယ်ပြီး
သံသယမကင်းချင်သေးဘူး။ အဲဒီစကားထဲမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ
များ ရှိနေသလား။ အဲဒီ ‘အရာတစ်ခု’ဆိုတဲ့စကားကြောင့် ကျုပ်မှာ
တောင်စဉ်ရေ မရတွေ လျှောက်တွေးမိတယ်။ မိန်းမတွေဟာ
ခါးကုန်းတွေ၊ လူပုတွေ၊ အဘိုးကြီးတွေ၊ သရဲသဘက်လောက်
အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်တဲ့လူတွေကို သဘောကျတတ်ကြတယ်
ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ကျုပ်ဟာ အဲဒီလူစားမျိုးတွေထဲက တစ်မျိုး
မျိုးနဲ့များ တူနေသလား။ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာခါးကုန်း
ထစ်ယောက်လဲမဟုတ်ဘူး။ လူပုတစ်ယောက်လဲမဟုတ်ဘူး။

၁၉၆၂ ဇော်ထွန်းသူ

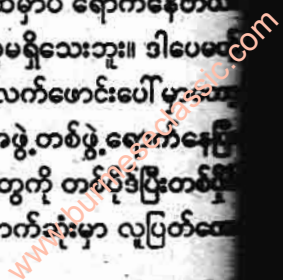
အဘိုးအိုတစ်ယောက်လဲမဟုတ်ဘူး။ သရဲသဘက်လောက် အရုပ်ဆိုးတဲ့လူတစ်ယောက်လဲ မဟုတ်ဘူးဗျ။

အဲသလို ကျုပ်စိတ်တွေ မတင်မကျနဲ့ ဗလုံးဗထွေးဖြစ် နေချိန်လောက်မှာပဲ အီဒါနဲ့ ကျုပ်ဟာ ဆပ်ကပ်ပွဲတစ်ပွဲသွားကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ နှစ်ယောက်သား အရမ်းကိုပျော်နေကြတယ်ဗျ။ ဆပ်ကပ်ပြမယ့် ရွက်ထည့်တဲ့ ကြီးထဲရောက်တော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဈေးပေါပေါထိုင်ခုံပေါ်မှာ နေရာယူ ကြတယ်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ချင်းချိတ်ပြီး ပူးကပ်ထိုင်ကြတယ်။ ကျုပ်ဘေးမှာတော့ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူဖြူမိန်းမတယောက်ထိုင်နေ တယ်။ အသက်ကတော့ ခပ်ငယ်ငယ်ပါ။ လှတော့ အတော်ကလေးလှသားဗျ။ သူနဲ့အတူပါလာတဲ့ လူကတော့ အသားမဲမဲလူငယ်တစ်ယောက်ပဲ။ လူကောင်ကထွားဆွဲ အားကောင်းမောင်းသန်ကြီး၊ သူ့ကြည့်ရတာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်တေတေ ရှိခဲ့ပုံပါ။ အားကစားသမားတစ်ယောက်နဲ့တော့ အတော်တူသား။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး 'ရှေ့သွား နောက်လိုက် ညီတဲ့စုံတွဲ'လို့ သတ်မှတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ သူတို့အကြောင်း မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်အာရုံဟာ ဆပ်ကပ်ထဲမှာပဲ ရောက်နေတယ်။

ပြပွဲကွင်းထဲမှာတော့ ဘာပြကွက်မှမရှိသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြပွဲကွင်း ဟိုတစ်ဖက်အစွန်းက စင်မြင့်ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ အနီရောင်ယူနီဖောင်းဝတ် ဘင်ခရာအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်နေပြီ။ စစ်ချီတေးမျိုး ဆန်းဆန်း တေးသီချင်းတွေကို တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် အဆက်မပြတ်တီးပေးနေကြသည်။ နောက်ဆုံးမှာ လူပြတ်ထော

မြင်းနှင့်ဝန္တဝင်မြှောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁၀၉၇

ယောက် ကွင်းထဲဝင်လာတယ်။ နှစ်ယောက်က လူပုတလေးတွေ၊ မျက်နှာတွေကို အဖြူရောင်မိတ်ကပ်တွေ ပိန်းနေအောင် လိမ်းထားတယ်။ ပြီးတော့ ဘောင်းဘီအပွ ကြောင်ကြောင်ကျားကျား ကြီးတွေဝတ်လို့ လေးယောက်သား ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက်၊ ပြက်လုံးတွေထုတ်လိုက်၊ တစ်ယောက်ပါးတစ်ယောက်ရွိုက်လိုက်၊ အချင်းချင်း ခြေထောက်တွေနဲ့ ကန်လိုက်ကြောက်လိုက် လုပ်နေကြတယ်။ အိဒါက သဘောကျလွန်းလို့ တအားရယ်တယ်။ ရယ်လွန်းတော့ ချောင်းဆိုးလာတာပေါ့။

အဲဒီနောက် တီးဝိုင်းကအသံပြောင်းသွားတယ်။ မြင်းကွင်းထဲတို့ မြင်းတွေဝင်လာတယ်။ အားလုံးခြောက်ကောင် အကွက်အပြောက်တွေနဲ့ အုန်းခွဲရောင်မြင်းက သုံးကောင်၊ အဖြူရောင်က သုံးရကောင်။ မြင်းတွေဟာ မြင်ကွင်းထဲမှာ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လှည့်နေတယ်။ သူတို့သခင်ကတော့ အနီရောင်နဲ့ ရွှေရောင်ဝတ်စုံတွေ ဝတ်ပြီး ကွင်းလယ်ခေါင်မှာ ရပ်နေတယ်။ လက်ထဲက ကြာပွတ်ကြီးနဲ့ တရွမ်းရွမ်းရိုက်ပြီး အသံပေးနေတယ်။ မကြာခင် စကပ်တိုတိုပါးပါးကလေးနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး မြင်းတစ်ကောင်ရဲ့ ဇက်ကြီးကိုလှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မြင်းရဲ့ဘေးကနေပြီး မြင်းနဲ့အတူ ပြေးလိုက်နေတယ်။

အံ့မယ် သူကမြင်းရဲ့ဘေးကနေပြီး မြင်းနဲ့အတူ ပြေးလိုက်နေတယ်။ ပြီးတော့ မြင်းနဲ့အတူလိုက်ရင်းကနေပြီး သူက မြင်းရဲ့တော့ပေါ်ခုန်တက်လိုက်၊ ပြန်ခုန်ဆင်းလိုက်လုပ်သွားနေတာကို မြင်းတွေက ပထမတော့ အသားကျပြေးနေကြတယ်။ နောက်

၁၉၈၀ ဇော်ထွန်းသူ

တော့ ဒုန်းစိုင်းလာတယ်။ မြင်းတွေ ပြန်လဲဝင်သွားရော လူပြန်
တွေ ပြန်ထွက်လာတယ်။ စောစောကလိုပဲ ရယ်စရာတွေလုပ်ပြကြ
တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကောင်းကင်အားကစားသမား မိသားစု
တစ်စုဝင်လာတယ်။

အဖေရယ်၊ အမေရယ် သူတို့သား ပေါက်စလေးရယ်
အားလုံးသုံးယောက်။ အပြာရောင်အသားကပ်ဘောင်းဘီ၊
အကျီတွေ ဝတ်စားထားကြတယ်။ သုံးယောက်စလုံးအကြော
အဆစ်တွေက မာလိုက်၊ တောင့်လိုက်ကြတာဗျာ။

သူတို့ဟာ တဲခေါင်မိုးထိပ်လည်းရောက်ရော ကောင်းကင်
ဘားကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စီးပြကြတော့တာပဲ။ ကောင်းကင်ဘားကို
လက်တွေ့နဲ့ ဆွဲစီးတယ်။

ခြေထောက်တွေနဲ့ချိတ်ပြီး စောက်ထိုးမိုးမျှော်စီးပြတယ်။
သူတို့သားကလေးကိုလည်း ဘောလုံးပစ်သလို တစ်ယောက်လစ်
က တစ်ယောက် ပစ်ပေးကြတယ်။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩ
ဖြစ်နေတဲ့ကျုပ်က အိဒါကိုပြောတယ်။

‘ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ငါတောင် ကောင်းကင်ဘားသမား ဖြစ်ချင်
လာပြီ။ ငါကတော့ ဘားတန်းကိုခုန်ဆင်းပြီးတော့ ဘားတန်းထို့
ခြေထောက်နဲ့ ဖမ်းပြချင်တာကွ’

အိဒါကလည်း ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ကျုပ်ဘက်ကိုတိုးကပ်ပြီး
‘အဲ့ဒါတွေက အလေ့အကျင့်ပါ’လို့ပြောတယ်။ ကျုပ်ဘေးထ
အသားဖြူတူတူ မိန်းမက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ချစ်
လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူ့အဖော်ကို ဆီမမ်းမန်းသလို တိုးတိုးတိုးထိုး

၁၉၉ □ ဖောင်ထွန်းသူ

နဲ့ ကပ်ပြောနေတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက် စလုံး ဟားတိုက်ပြီး ရယ်ကြတယ်။

ကျွမ်းဘားအပြီးမှာ ဝင်မယ့်ကွက်က ခြင်္သေ့တွေဗျ။ ပရိသတ် အတွက် ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ပြကွက်တစ်ကွက်ဆိုပါတော့။

အဲဒီပြကွက် မပြီးခင်ကလေးမှာ အနီရောင်ဝတ်စုံနဲ့လူတစ်စု ဝင်လာပြီး ကောင်းကင်ဂွမ်းပြတုန်းက ခင်းထားတဲ့ ကော်ဇောကြီး ကို ပြန်လိပ် ကြတယ်။

လိပ်တဲ့အခါမှ လူပြန်တစ်ယောက်ကိုပါ ထည့်လိပ်ပြီး ထမ်းထုတ် သွားကြတယ်။

အိဒါဟာ ကော်ဇောလိပ်ကြီးထဲက ခေါင်းပြုထွက်နေတဲ့ လူပြန်ရဲ့ မျက်နှာဖြူဖြူကြီးကိုမြင်တော့ ဖင်ဆောင့်ဆောင့်ပြီး ရယ်တော့တာပေါ့။

သူတိုင်နေတဲ့ထိုင်ခုံပေါ်က လျှောက်သွားမှာတောင် စိုးရိမ်ရ သေး တယ်။

မကြာခင်မှာလဲ ခြင်္သေ့ငါးကောင် တန်းစီပြီး ဝင်လာကြ တယ်။ ခြင်္သေ့မတစ်ကောင်က တစ်ချက် ဟိန်းလိုက်သေးတယ်။

နောက်ဆုံးက ပါလာတဲ့ သူကတော့ ခြင်္သေ့အထိန်းသမား ပါ။ လူကတော့ ခပ်ငယ်ငယ်ပါပဲ။ ထုံးစံအတိုင်းပရိသတ်ဘက်ကို ဦးညွတ်ပြီး အဝိုင်းလိုက်လျှောက်နေကြတယ်။

သူတို့ရဲ့ဟိန်းသံဟောက်သံတွေကတော့ ဆူညံနေတာပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ ခြင်္သေ့အထိန်းသမားဟာ ခြင်္သေ့တွေကို ခွေခွေ တစ်လုံးချင်းပေါ် တစ်ကောင်စီတက်ခိုင်းတယ်။

ဈေးနှင့်ဝန္တဝင်မြှောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၂၀၀

ခွေးခြေကလေးတွေက တကယ့်သေးသေးကလေးတွေဗျ။ သူတို့ခမျာ ဇွတ်ခိုင်းလို့သာ တက်ထိုင်နေကြတာကလား။ ဒါကြောင့်မို့ထင်ပါရဲ့။

ပါးစပ်ကြီးတွေ ဖြူဖြူပြီး ဟိန်းတယ်။ နှစ်ကောင် သုံးကောင် တောင်ဆိုရင် ခြင်္သေ့အထိန်းသမား သူတို့အနားက ဖြတ်သွားမှာ ခြေထောက်တွေ မြှောက်မြှောက်ပြီး လှမ်းပုတ်လိုက်တော့မလို လုပ်နေကြတယ်။ ခြင်္သေ့အထိန်း သမားကလဲ ပညာသားပါပါနဲ့ အသားကလေး ရှောင်ရှောင်သွားတယ်။

'တကယ်လို့များ ခြင်္သေ့ကြီးတွေက သူ့ကိုကိုက်စားလိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲနော်'

အဲဒါက ကျုပ်လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြောတယ်။ အဲဒီတုန်း ဖြန်းဆို အတီးအသံဟာ ဆူညံလာတယ်။

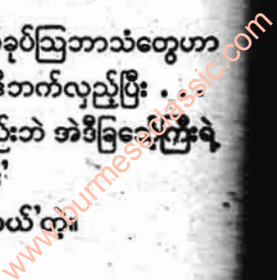
ခြင်္သေ့ထိန်းသမားဟာ ခြင်္သေ့ငါးကောင်ထဲက အသက် အကြီးဆုံး ခြင်္သေ့ကြီးဆီကို လျှောက်သွားတယ်။ ခြင်္သေ့ကြီးကြည့်ရတာ အိပ်ချင်မှူးတူး ဖြစ်နေသလိုပဲ။

ဟိန်းလား ဟောက်လားလဲ မလုပ်ဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်ကြီးဗျ။ အဲဒီ အကောင်ကြီးကို ပါးစပ်ဟခိုင်းပြီး ခြင်္သေ့ထိန်းသမားက သူ့ခေါင်း သွင်းပြတယ်။

အဲသလို သုံးခါတိတိလုပ်ပြတာ လက်ခုပ်ဩဘာသံတွေဟာ သောသောကို ညံနေတာပဲ။ ကျုပ်က အဲဒီဘက်လှည့်ပြီး .

'မင်းကတော့ ယုံချင်မှယုံမယ်၊ ငါလည်းဘဲ အဲဒီခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ ပါးစပ်ထဲခေါင်းသွင်းပြရဲတယ် . . သိလား'

'ရှင်လုပ်ရဲမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်'လို့။

၂၀၀၀. ဖောင်ထွန်းသူ

ဒီစကားလည်းပြောလိုက်ရော ကျုပ်ဘေးက မိန်းမနဲ့ သူ
အဖော်က ကျုပ်တို့ကို အသေအချာလှည့်ကြည့်ပြီး တဟားဟား
အော်ရယ်ကြပြန်တယ်။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကျုပ်တို့ကိုကြည့်ပြီး
ရယ်နေကြတယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီဗျ။ အီဒါကလဲ ခုခုရဲ့ရဲ့
ဖြစ်လာတယ်။ သူက ဒေါသတကြီးနဲ့ ကျုပ်ကိုပြောတယ်။

‘သူတို့က ကျွန်မတို့ကို ရယ်နေကြတာပဲ’

‘ခင်ဗျားတို့ သိပ်ရိုင်းတာပဲလို့ ရှင်ကသူတို့ကို ဘာကြောင့်
မပြောရဲတာလဲ’

ဒါပေမယ့် တော်ပါသေးတယ်။ ခေါင်းလောင်းတီးသံ
တစ်ချက်ပေါ်လာလို့ ပရိသတ်တွေဟာ ထိုင်နေကြရာကထလာ
ကြတယ်။ ခြင်္သေ့တွေလည်း ပြန်ဝင်သွားကြပြီ။ ပွဲစဉ်က ပထမပိုင်း
ပြီးသွားပြီဗျ။

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ရွက်ထယ်တဲထဲကထွက်လာတော့
တို့နှစ်ယောက် ကျုပ်တို့ရှေ့က လျှောက်သွားနေတာ မြင်ရတယ်။

အီဒါကတော့ ဒေါသကြီးတုန်းပဲ။ ကျုပ်ကို ကပ်ပြီးပြော
နေပြန်တယ်။

‘ခင်ဗျားတို့ သိပ်ရိုင်းတာပဲ’ဆိုတဲ့စကား သူတို့ကို ရှင်ပြောရ
မယ်။ တကယ်လို့ ရှင်မပြောဘူးဆိုရင် ရှင်ဟာ လူကြောက်ပဲတဲ့။

ဒီစကား သူတို့ကို ရှင်ပြောရမယ်။

ဒီစကားဟာ ကျုပ်မာနကိုထိခိုက်စေတဲ့ စကားဗျ။ ဒါကြောင့်
မို့ သူတို့ကို ကျုပ်တစ်ခုခုတော့ ပြောမှဖြစ်မယ်လို့ ချီးမြှင့်
လိုက်တယ်။

၂၀၂၀ ဖောင်ထွန်သူ

ဆပ်ကပ်ပွဲပြတဲ့ ရွက်ထည်တဲကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်တစ်နေရာ မှာ တိရစ္ဆာန်တွေကို လှောင်ချိုင့်တွေနဲ့ထည့်ပြီး ပြထားတဲ့ တိရစ္ဆာန် တွေထားတဲ့ရုံမျိုးပေါ့။

ပရိသတ်တွေ အပျင်းပြေကြည့်နိုင်ဖို့ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့က လုပ် ပေးထားတာ။ အဲ့ဒီတဲကြီးထဲ ဝင်သွားရင် တစ်ဖက်မှာ တိရစ္ဆာန် အရိုင်းတွေကို လှောင်ချိုင့်ကြီးတွေနဲ့ ထည့်ပြထားတယ်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်တစ်ဖက်မှာတော့ ကောက်ရိုးတွေ ခင်းထား တဲ့ ကွက်လပ်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲ့ဒီအထဲမှာတော့ ယဉ်ပါးနေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထားတယ်။

မြင်းကျားတွေ၊ ဆင်တွေ၊ မြင်းတွေနဲ့ ခွေးတွေ ဆိုပါတော့ ဗျာ။ တဲထဲမှာ ခပ်မှောင်မှောင်ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်တို့အထဲဝင် သွားတော့ ဟိုစုံတွဲဟာ ဝက်ဝံလှောင်ချိုင့်တစ်လုံးရှေ့မှာ ရပ်နေ တာ မြင်ရတယ်။

အသားဖြူဖြူမိန်းမက လှောင်ချိုင့်တစ်လုံးရှေ့မှာ ရပ်နေတာ မြင်ရတယ်။ အသားဖြူဖြူမိန်းမက လှောင်ချိုင့်ဘက်ကိုကုန်းပြီး အထဲက ဝက်ဝံကိုကြည့်နေတယ်။

ဝက်ဝံကြီးကတော့ သံတိုင်တွေဘက်ကျောပေးပြီး အိပ်မော ကျနေတယ်။ သူ့အဖော်ယောက်ျားက မိန်းမကိုလက်မောင်းကိုင် ပြီး ဆွဲခေါ်နေတယ်။

ကျုပ်လဲ ဟိုလူ့ဆီတန်းသွားပြီး ခပ်ထန်ထန်လေ့သံနဲ့ မေးလိုက်တယ်။

'ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားတို့ရယ်နေကြတာ ကျုပ်တို့ကို ရယ်နေကြတာ မဟုတ်လား'

ဈေးနှင့်ဝန်ထုပ်မြှောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၂၀၃

သူကလှည့်ကြည့်ပြီး ချက်ခြင်းပြန်ပြောတယ်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ဟာ နွားထီးယောင်ဆောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ဖားတစ်ကောင်ကို ရယ်နေကြတာ’

‘ဖားတစ်ကောင်ဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောတာမဟုတ်လား’

‘အဲဒီ ဦးထုတ်က မင့်ခေါင်းနဲ့ တော်နေရင်လည်း ဆောင်းလိုက်ပေါ့’

အီဒါက ကျုပ်နောက်ကျောကိုတွန်းပြီး ဟိုလူ့ရှေ့ရောက်သွားအောင် ပို့ပေးတယ်။ ကျုပ်ကလည်း အသံကုန်မြှင့်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

‘မင်းဘာကောင်လဲဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း သိရဲ့လား၊ မင်းဟာ ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ လူယုတ်မာတစ်ယောက်ကွ၊ သိလား’ သူကလည်း ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပဲ ပြန်ပြောတယ်။

“ဟား ဟား ဖားပြုတ်က အော်ဖို့အသံပေးတာလား’

အဲဒီစကားလည်းကြားရော ဟိုမိန်းမက အော်ရယ်တယ်။ အီဒါက လည်း အသံစွာတာစွာတာနဲ့ ဝင်ပြောပါလေရော။

‘ရယ်စရာဘာမှမရှိဘူး - ဟဲ့ကောင်မရဲ့၊ ရယ်နေမယ့်အစား ငါ့ယောက်ျားကို နှင်ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်ပြီး ၊ မြူနေတာကို ရုပ်ဖို့ပဲလိုတယ်ဟဲ့။’

‘နှင်ကငါ့ကို မမြင်ဖူးလို့များ ထင်နေသလားဟင်၊ နှင့်လက်မောင်းနဲ့ ငါ့ယောက်ျားကို တစ်ချိန်လုံး ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်နေတာ ငါသိတယ်ဟဲ့ ကောင်မရဲ့’

ကျုပ်အတော်ကို အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဘာဖြင့်လို့လဲဆိုတော့ အီဒါပြောတဲ့ကိစ္စကို ကျုပ်လုံးဝ သတိမထားမိဘူး။

၂၀၄ □ ဖောင်စွန်းသူ

ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ သူ့က ကျုပ်ဘေးမှာ ကပ်ထိုင်နေ တာဆိုတော့ ကျုပ်ကို သူ့တတောင်နဲ့ထိမိချင်လည်း ထိမိပေမပေါ့။ သူကလည်း အလွန်စိတ်ဆိုးနေတဲ့အသံနဲ့ ပြန်ပြော တယ်။

‘ဒီမယ်ကလေးမ နင်ဇူးနေပြီ’

‘ငါမဇူးဘူးဟဲ့၊ နင်ပွတ်နေတာ ငါမြင်တယ်ဟဲ့’

‘သနားစရာငါးတစ်ကောင်နဲ့တူတဲ့ နင့်ယောက်ျားကို ငါက ဘာများ မက်မောစရာရှိလို့ ဂရုစိုက်ရမှာလည်းဟဲ့၊ တကယ် လို့ ငါပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်ချင်ရင် နင့်ယောက်ျားထက် သာတဲ့လူ ရှာမှာပေါ့။ ဟော့ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ မြင်တယ်မဟုတ်လား’

‘ဒါမျိုးမှ တကယ်ယောက်ျားဟဲ့’ သူကပြောပြောဆိုဆို သူ့အဖော်ယောက်ျားရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး မြှောက်ပြတယ်။ ဝက်သတ် သမားတစ်ယောက်က ဈေးဝယ်ကို ဝက်ပေါင်တစ်ချောင်း မြှောက် ပြနေတာနဲ့ တူလှသဗျာ။

‘ဒီလက်မျိုးမှ ငါကပွတ်ချင်တာဟဲ့၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း အကြောတွေကို ပြိုင်းပြိုင်းထနေတာပဲ၊ ဘယ်လောက်သန့်သလဲ’ သူ့စကားလည်းဆုံးရော ဟိုလူက ကျုပ်ဆီရောက်လာပြီး ခြိမ်း ခြောက်တဲ့လေသံနဲ့ပြောတယ်။

‘တော်လောက်ပြီကိုယ့်လူ၊ သွားတော့ ဒီနားကထွက် သွားတာ မင်းအတွက်အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘မင်းက ဘာကောင်မို့ ထွက်သွားခိုင်းရတာယံကွ’ လို့ ကျုပ်ကပြန် အော်လိုက်ပြီး သူနဲ့ပခုံးခြင်းထိသွားမောင် ကျုပ်ခြေ

၂၀၅ □ ဖောင်ထွန်းသူ

ဖျားတွေကိုထောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ပခုံးခြင်းတိုက်
လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် ဖြစ်လာတဲ့အဖြစ်ကတော့ ကျုပ် အသက်
ကိုယ်မြဲနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မေ့မှာမဟုတ်တော့ပါဘူးဗျာ။

ကျုပ်ပြောလိုက်တဲ့စကားကို သူကလုံးဝအရေးမစိုက်ဘူး။
ဒါပေမယ့် ဖြုန်းဆို ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ငှက်တောင်လေးတစ်
ကောင်မသလို မယူလိုက်တယ်။

ကျုပ် စောစောကပြောခဲ့တာ မှတ်မိမှာပေါ့။ လှောင်ချိုင့်
ကြီးတွေရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်မှာ တိရစ္ဆာန်အယဉ်တွေလွတ်ထားတဲ့
ကွက်လပ်တစ်ခု ရှိတယ်ဆိုတာလေ။

ကျုပ်တို့ရပ်နေတဲ့နေရာရဲ့ နောက်အနားကပ်လျက်
နေရာမှာ ဆင်မိသားစု ရှိနေတယ်။ ဆင်အဖေကြီးရယ်၊ ဆင်
အမေကြီးရယ်။

သူတို့သား ဆင်ပေါက်စလေးရယ်၊ အားလုံးသုံးကောင်။
နောက်ဆုံးကောင်က ဟိုနှစ်ကောင်နဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင်ငယ်တယ်
ဆိုပေမယ့်လည်း ဆင်ပေါက်ဆိုတော့ မြင်းတစ်ကောင်သာသာ
လောက် ရှိနေပြီဗျ။

သူတို့ခမ္မာ အမှောင်ရိပ်ကြနေတဲ့ ဒေါင့်ထဲမှာ နားရွက်
ကြီးတွေနဲ့ အစွယ်ကြီးတွေကို အောက်စိုက်ပြီး ငြိမ်နေကြတာ။
အဲ . . . အဲ . . . ဒါ . . . ဟိုဘဲနာကောင်ကြီးက ကျုပ်ကိုမပြီး သူ့ခေါင်း
အထက်မှာ မြှောက်ထားရာက အငယ်ဆုံးဆင်ရဲ့ ကျောကုန်းလှော်
သို့ ပစ်ချလိုက်တယ်ဗျ။

တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ ဘာရယ်လို့ ဘယ်သိပါလေ။

ဈေးနှင့်ဝန်ထုပ်ကြွယ်ဝမှုတို့များ ၂၀၆

ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်ရပ်နေရာက လူသွားလမ်းအတိုင်း ပြေးပါလေရော၊ လူတွေကလည်း လန့်ဖြန့်ပြီး ခြေဦးတည့်ရာကို ကစဉ့်ကလျား ထွက်ပြေးကုန်ကြတယ်။

အိဒါကတော့ သံကုန်ဟစ်အော်ပြီး ကျုပ်နောက်က ကဆုန်စိုင်းပြီး လိုက်လာတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ဆင်ပေါက်စ ရဲ့ကျောပေါ်မှာ ကားရားကြီးခွလို့ ကျုပ်လည်း ကြောက်အားလန့် အားနဲ့ သူနားရွက်တွေကိုဆွဲပြီး ရပ်သွားအောင်လုပ်ဖို့ အစွမ်းကုန် အားထုတ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မရဘူးဗျ။ နောက်ဆုံး လူသွားလမ်းအတိုင်း အဆုံးလည်းရောက်ရော ကျုပ်လည်းဆင်ပေါ်က လိမ့်ကြပါ လေရော။

ကျုပ်နောက်စေ့ဟာ မြေကြီးနဲ့ တအားစောင့်မိတာဆို တော့ သတိလစ်သွားတာပေါ့။ နောက်ပိုင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန် တယ်ဆိုတာ ကျုပ်လုံးဝ မသိတော့ဘူး။

ကျုပ်သတိရလာတော့ ရွေးဦးသူနာပြုအခန်းထဲ ရောက်နေပြီ။ အိဒါက ကျုပ်လက်တစ်ဖက်ကိုကိုင်ပြီး ကျုပ်ဘေး မှာထိုင်လို့။

နောက်တော့ ကျုပ် နေလို့ထိုင်လို့သက်သာလာတာ နဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဆပ်ကပ်ပြပွဲ ဒုတိယအပိုင်းကိုမကြည့်တော့ဘဲ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့ကြတော့ ကျုပ်က အိဒါကိုကြေတယ်။ 'မင်းအပြစ်ပဲ၊ ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး၊ အထင်မှား ငါ့ခေါင်းထဲ ရောက်အောင်လုပ်တာမင်း၊ ငါ့ကိုယ်ငါ အထင်ကြီးပြီး ဘဝင်မြင့်

၂၀၇ □ ဖောင်ထွန်းသူ

လာအောင် မင်းလုပ်တာ။ ဟိုမိန်းမပြောတာမှ တကယ်မှန်တာ၊
ငါဟာ သနားစရာ ငါးတစ်ကောင်ပဲ။ ဒို့ထက်မပိုဘူး’

ဒါပေမယ့်အိဒါက ကျုပ်လက်ကိုကိုင်ပြီး ကျုပ်မျက်နှာကို
စေ့စေ့ စပ်စပ်ကြည့်နေတယ်။

ပြီးတော့

‘ရှင်ဟာလေ တကယ့်ကိုကျက်သရေရှိတာပဲ။ ခန့်ငြားတာ
လဲ အလွန်ပဲ’ လို့ ပြောတယ်။

‘တကယ်တော့ ဟိုအကောင်က ရှင်ကိုကြောက်လို့သာ
ရှင်ကိုမပြီး ဆင်ပေါ်ပစ်ချတာပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား၊ နောက်ပြီးတော့
. . ရှင်ဆင်စီးသွားတာကလေ တကယ့်ကို ခမ်းနားကြီးကျယ်တာ
ပဲ. . ။ တစ်ခုပဲ . . သနားစရာ ကောင်းတယ်။ ရှင်ဆင်ပေါ်က
လိမ့်ကျသွားတာလေ’

အဲ့ဒါပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျုပ်ဘာပြန်ပြောရမလဲ၊
ကျုပ်မှာ ပြောစရာမရှိတော့ဘူး။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အိဒါအတွက်ကတော့ ကျုပ်ဟာ
တစ်ခုပဲ။ အခြားသူတွေအတွက်ကတော့ တစ်မျိုးဖြစ်ပေမပေါ့။

ဒါပေမယ့် ကျုပ်သိချင်နေတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။
မိန်းမတွေ အနေနဲ့ သူတို့ချစ်မိပြီဆိုရင် ဘာကိုမြင်ပြီး ချစ်ကြ
တာလဲ။

အဲ့ဒါကို ခင်ဗျားတို့ပြောပြနိုင်မလားဟင်။

Alberto Moravia ၏ Roman Tales ၌ Poor Fish ၏
ပြန်ဆိုသည်။

အလက်ဇန္ဒားပွတ်ရှုကင်
(၁၇၉၉-၁၈၃၇)

ရုရှားစာရေးဆရာ အလက်ဇန္ဒားပွတ်ရှုကင်၏ ဝတ္ထုတို
ဖြစ်သည်။ ပွတ်ရှုကင်သည် ပါရမီထူးသော ကဗျာစာဆိုတစ်ဦး
အဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့သူဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်ကဗျာစာဆို ဘိုင်ရှန်၏
ဩဇာသက်ရောက်မှုကိုခံခဲ့ရသူ ဖြစ်သဖြင့် သူ့ကဗျာများသည်
စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဝတ္ထုတို မေး
အပြားရေးသားခဲ့သော ပွတ်ရှုကင်သည် ကမ္ဘာ့စာပေလောက
ဝတ္ထုတိုရေးဆရာအဖြစ်နဲ့လည်းထင်ရှားသည်။ ပေးခဲ့ နှင်းမုန်တို
သည် သူ၏ထူးခြားသော လက်ရာပင်ဖြစ်ပေသည်။

နှင်းယုန်တိုင်း

(၁၈၁၁)ခုနှစ်ကုန်ခါနီးအချိန်ခန့်တွင် ဂါဗရီလိုဗစ်ချီ အမည် ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် နီနာရာဒိုဗာ ပြည်နယ်အတွင်းရှိ သူ့နယ် မြေပေါ်၌ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

သူ၏သဘောကောင်းမှုနှင့် သနားကြင်နာမှုတို့ကြောင့် သူ့နယ်ထဲတွင် လူချစ်လူခင်များသူဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်နီးချင်းများ သည် သူ့အိမ်သို့ အမြဲတစေ သွားရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိကြ၏။

အချို့သည် စားကြသောက်ကြရန်ဖြစ်၍ အချို့သည် သူ့မိန်းမ ပရက်စကိုဗီယာ ပက်ထရိုနာနှင့် ငါးကိုပတ်ကြေးပြဲစားရန်ဖြစ်သည်။

တစ်ချို့ကတော့ သူတို့၏သမီး မာရီယာဂါဗရီဗစ်ချီ ထိုကြည့်ရန် အသားဖြူဖြူ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သွယ်သွယ် ထွေထွေနှင့် အဆက်ဆယ်ခုနှစ်မျှသာရှိသေးသည်။

၂၁၀ □ ဖောင်ထွန်းသူ

သူ့အားအများက လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန် သင့်သည်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟု မြင်ထားကြသည်။ သူတို့အိမ်သို့ လာကြသူများထဲတွင် တစ်ချို့က သူတို့ကိုယ်တိုင် ဤမိန်းကလေးကိုရယူလို၍ ဖြစ်သည်။ တချို့ကတော့ သူတို့သားများအတွက် ခွေးမတော် ချင်၍ဖြစ်သည်။

မာရီယာဂါဗရီလိုဗစ်ချီသည် ပြင်သစ်ဝတ္ထုစာအုပ်များနှင့် ဖက်၍ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ မကြာမီမှာပင် လူငယ်တစ်ဦးနှင့် ချစ်မေတ္တာမျှခဲ့သည်။ သူ့ရွေးချယ်ခဲ့သူမှာ စစ်တပ်မှဆင်းရဲသား ဒုဗိုလ် ကလေးတစ်ဦးဖြစ်၍ ယခုအချိန်တွင် သူသည်တပ်မှခွင့်ယူပြီး သူ့ရွာသို့ပြန်လည်နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ လူငယ်ဗိုလ်ကလေးသည် သူ့ချစ်သူအပေါ်၌ အလွန်ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည်။

သူ့ချစ်သူ၏ မိဘများကတော့ သူတို့၏သမီးအား သူနှင့် သဘောမတူကြပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အားဆက်ဆံရာ၌ လူဆိုးသူဆိုး တစ်ယောက်နှင့် ဆက်ဆံသည်ထက် ပို၍ဆိုးဝါးစွာ ဆက်ဆံခဲ့ကြ လေသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးကတော့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အဆက်အသွယ် မပြတ်ကြပေ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ထင်းရှူးတောကလေးအတွင်းထဲ၌ဖြစ်စေ၊ ဝတ်ကျောင်း ကလေးအနီး၌ဖြစ်စေ ချိန်း၍တွေ့ကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ ချစ်ခရီးသာယာဖြောင့်ဖြူးရေးအတွက် အမြဲတစေ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။ သူတို့၏ ဆိုးဝါးသော

၂၀၁ □ ဖောင်ထွန်းသူ

ကံကြမ္မာအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းဖြစ်ကြသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ကူးအမျိုးမျိုးထုတ်ကာ အစီအစဉ်များ ချမှတ်ကြည့်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် သူတို့နှစ်ဦးကြား၌ သဘောတူညီမှု တစ်ခု ရရှိလာခဲ့၏။

အကယ်၍ မိမိတို့ကလည်း ခွဲခွာ၍မဖြစ်၊ မိဘများကလည်း သဘောမတူဟု ထင်ခံနေရခြင်းအားဖြင့် မိမိတို့၏ဘဝသာယာ ရေးလမ်းကြောင်းကို ပိတ်ပင်တားဆီးထားမည်ဆိုပါက မိမိတို့၏ ဘဝကို မိမိတို့ဖာသာမိမိတို့ ဘာကြောင့် မတည်ဆောက်နိုင်ရမည် နည်း။

ယင်းစိတ်ကူးသည်လည်း ချစ်သူလူငယ်၏ရင်တွင်း၌ စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ စိတ်ကူးအလွန်ယဉ်တတ်သော မာရီယာကလည်း သူ့ချစ်သူ၏စိတ်ကူးကို များစွာသဘောကျ ခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆောင်းရာသီဝင်လာသည်။ သူတို့ချင်း ယခင်က သို့ ချိန်းမတွေ့နိုင်ကြသော်လည်း စာချင်းကတော့ အဆက် အသွယ် ပို၍ရှိလာခဲ့သည်။ ချစ်သူလူငယ် ဗာလဒီမာနစ်ကိုလေ ဘစ်ချ်က သူ့ရေးသည့်စာတိုင်းတွင် သူ့အလိုကိုလိုက်လျော့ဖို့ ဘိတ်တဆိတ်လက်ထပ်ထားကြဖို့ အချိန်အတော်ကြာမျှ လူမသိ သူမသိ ပုန်းအောင်းနေကြဖို့ ထို့နောက်မှ မိဘများ၏ ခြေထောက် တို့ဖက်၍ ခွင့်လွှတ်ပါဟု တောင်းပန်ဖို့ စသည်များကို အမြဲရေး သည်။

မိဘဆိုသည်မှာ အသနားခံပြီး ခြေသလုံးဖက်လိုက်လျှင်

မျိုးနှင့်ဝန္တပင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ ၂၁၂

ရက်စက်နိုင်ကြသူများမဟုတ်။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ဇွဲကောင်းမှုနှင့် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်မည့် အရေးများကို တွေးကာ 'သားတို့ကို အမေခွင့်လွတ်ပါတယ်ကွယ်'ဟု ပြောကြားလိမ့်မည်မှာမလွဲ။

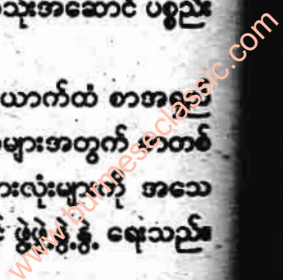
မာရီယာကတော့ ရုတ်တရက်မဆုံးဖြတ်နိုင်။ အချိန်များစွာ ယူ၍ ချိန်ဆလျက်ရှိသည်။

သူ့ချစ်သူက တင်ပြထားသည့် ခိုးပြေးဖို့အစီအစဉ်ပေါင်းများစွာကို ပယ်ချခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးကြတော့ သဘောတူခဲ့သည်။ ချိန်းဆိုထားသည့်နေ့တွင် သူသည် ညစာကိုမစားပဲနေသည်။ ခေါင်းကိုက်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ အခန်းအောင်းနေမည့် အစီအစဉ်ထဲတွင် သူ၏အခြေခံမှ ပါဝင်လိမ့်မည်ဖြစ်ရာ အချိန်တန်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နောက်ဖေးလှေကားမှနေ၍ နှစ်ဦးသား ပန်းခြံထဲဆင်းကြသည်။

ပန်းခြံ၏နောက်ဘက်တွင် အသင့်စီစဉ်ပြင်စဉ်ထားသည့် စွပ်ဖား လှည်းရှိနေလိမ့်မည်။ ထိုစွပ်ဖားလှည်းကိုစီးကာ သူ့ချစ်သူ ဗာလဒီမာ စောင့်ကြိုနေမည့် နီနာရာဒိုဗာနှင့် ငါးမိုင်အကွာခန့်ရှိ ကျေးရွာမှ ဂျာဒရီနို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့သွားမည်။

ချိန်းထားသည့်နေ့မတိုင်ခင်တစ်ရက်တွင် မာရီယာသည် တညလုံးမအိပ်။ သူ့အဝတ်အစားများနှင့် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းထုတ်ပိုးသည်။

သူ့အချစ်ဆုံးသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံ စာအမည်ကြီး တစ်စောင်ရေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့မိဘများအတွက် အာတစ်စောင်ရေးသည်။ ထိုစာကို ရေးရာ၌ စကားလုံးများကို အသေအချာ ရွေးချယ်ပြီး သူ့ကို သနားလာအောင် ဖွဲ့ပုံ့ဖွဲ့ ချေသည်။

၂၁၃၀ ဖောင်တွန်းသူ

သူ့အနေဖြင့် မိဘနှစ်ပါး၏ ခြေရင်း၌နေရမည့်အချိန်အခါ
ဖြစ်ပါလျက်နှင့် သူ့ဘဝ၏ တခဏသာယာပျော်ရွှင်မှုကိုကြည့်၍
အခုလို ပြုရသည့်အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါဟု တောင်းပန်သည်။

စာနှစ်စောင်ကို ချိတ်ပိတ်ကာ တံဆိပ်ခတ်နှိပ်အပြီးတွင်
သူသည် သူ၏အိပ်ရာပေါ် ခဏတဖြုတ်လှဲသည်။

အရုဏ်မတက်မီအချိန်ကလေးအတွင်း ခေတ္တမျှနားသည့်
ဃဘော ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း သူသည်မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။
အိပ်ပျော်သည်ဟုဆိုရသော်လည်း စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ
အိပ်မက်များကြောင့် မကြာခဏ လန့်နိုးသည်။

ပထမဆုံးမက်သည့် အိပ်မက်မှာ သူ့စွပ်ဖားပေါ် ထိုင်မိချိန်
တွင် သူ့အဖေရောက်လာပြီး ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ပြီးတော့ အသူတရာမကနက်သည့် ချောက်ကြီးထဲသို့
ဝှမ်းစိုက်၍ ကျသွားသည်။

ထို့နောက်မြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ လဲနေသော ဗလာဒီမာ
ကိုမြင်သည်။

ဗလာဒီမာသည် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် သွေးများစွန်းနေသည်။
မျက်နှာက ဖြူပပ်ဖြူရော်၊ သူ့ကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့ ပြောနေ
သည်။

အခြားသောအိပ်မက်များကိုလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခုမက်သွား
သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ တစ်ခေါင်းလုံး
အံ့ခဲလျက်ရှိသည်။

၂၀၄ □ ဖောင်ထွန်းသူ

သူ့အဖေနှင့်အမေက သူ့အခြေအနေကို အကဲခတ်ကာ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်ကြရှာသည်။

“သမီး မာသာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား။” စသည်ဖြင့် တယုတယ မေးကြသည်။ မာသာ၏ နှလုံးသားသည် နာကျင်စွာ ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။

သူသည် ဘာမျှမဖြစ်လေဟန်နှင့် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း နေပြီဖို့ ကြိုးစားပါသော်လည်းမရ။

ညနေစောင်းလာပြီ။ ယနေ့သည် သူ့မိဘ၏ ရင်ခွင်၌ နောက်ဆုံးမှီခိုရသည့်နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်ဟူသော အတွေးကြောင့် သူ့စိတ်သည် အဆမတန် လေးလံလျက်ရှိသည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် ရှင်လျက်နှင့်သေနေသူသဖွယ် ခံစားရသည်။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများနှင့်အရာဝတ္ထုများကို စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ စွန့်ခွာကြည့်နေသည်။

ညစာစားကြသည်။ မာသာ၏နှလုံးသားသည် ပြင်းထန်စွာ ခုန်လျက်ရှိ၏။

တုန်ရီလှုပ်ရှားသောအသံဖြင့် သူ့ညစာမစားချင်ကြောင်း ပြောပြီး သူ့အဖေနှင့်အမေနားမှ ထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်သည်။

မိဘများက သူ့အား တယုတယ နမ်းရှုပ်ကြသည်။ သူသည် မငိုမိအောင် သူ့ကိုယ်သူ့မနည်းကြီး ထိန်းထားရလေသည်။

သူ့အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ် အရုပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်ရည်ကျသည်။

သူ့အစေခံမက သူ့အား စိတ်ကိုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထား ရန်နှင့် သတ္တိမွေးရန် တိုက်တွန်းသည်။ အရာမှာတိုင်းသည်

ဗျူးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၂၁၅

အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ နောက်နာရီဝက်ခန့်ဆိုလျှင် မာသာသည် သူ့မိဘ၏နေအိမ်၊ သူ့အခန်းနှင့် အပျိုစင်မကလေးတစ်ဦး၏ ငြိမ်းအေးသာယာသောဘဝကို ရာသက်ပန် စွန့်လွှတ်ရပေ တော့မည်။

အပြင်ဘက် ခြံဝင်းထဲတွင် ဆီးနှင်းများသည် လွန်ကဲစွာ ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ ပြီးတော့ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေသော လေ၏ ငြီးတွားသံ။

ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကပ်များသည် ခါရမ်းလျက်ရှိကြသည်။

အရာရာတိုင်းသည် သူ့အတွက် မကောင်းသောကံကြမ္မာကို ပြနေသည့်အတိတ်နိမိတ်တွေ ဖြစ်နေသလား။

ချက်ချင်းပင် တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ လူတိုင်း အိပ်ပျော်ကြပြီ။ မာသာသည် တဘက်ကလေးတစ်ထည် ခြုံလိုက်ပြီးအပေါ်မှ အနွေးထည်တစ်ထည်ဝတ်သည်။

လက်ဆွဲသေတ္တာလေးကို ဆွဲယူကာ နောက်ဖေးလှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ့အစေခံမသည် အထုပ်နှစ်ထုပ်ကိုဆွဲကာ သူ့နောက်မှ လိုက်လာသည်။

သူတို့သည်ပန်းခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ နှင်းမုန်တိုင်းကတော့ မစသေး။ ပန်းခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

လေသည် သူတို့၏ မျက်နှာများကို ရိုက်ခတ်သည်။ လူငယ် များအား ပြစ်မှုမကျူးလွန်ရန် တားဆီးနေသည့်နှယ်ရှိသည်။

ခက်ခက်ခဲခဲနှင့်ပင် သူတို့သည် ပန်းခြံ၏ တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ လမ်းမပေါ်တွင် စွပ်ဖားလှည်းသည် သူတို့ အား အသင့်စောင့်ကြိုလျက်ရှိသည်။

၂၀၆ □ မောင်ထွန်းသူ

အအေးဒဏ်ကြောင့် ရေခဲလူမတတ်ဖြစ်နေသော မြင်းများသည် တလှုပ်လှုပ်၊ တရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။ ဗလာဒီမာ၏ ရထားမောင်းသမားသည် သူတို့ထံလျှောက်လာသည်။

မာသာနှင့်သူ့အစေခံမတို့အား စွပ်ဖားအတွင်း ပို့ပေးသည်။ သေတ္တာနှင့်အထုပ်များကို ယူ၍တင်ပေးသည်။

ထို့နောက် မြင်းဇက်ကြီးများကို ဆွဲယူသည်။ မြင်းများသည် ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးသွားကြလေသည်။

ဗလာဒီမာသည် တစ်နေ့လုံး နားနေရသည်မရှိ။ သူ့ကိစ္စအတွက် သွားလာလှုပ်ရှားနေရသည်။ နံနက်ပိုင်းတွင် သူသည် ဂျာဒီနိုဝတ်ကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးထံသွားသည်။

သူ့ကိစ္စပြေလည်အောင် အတော်ကြီးအပင်ပန်းခံ၍ ပြောကာမှ သဘောတူညီချက်ကိုရရှိသည်။

ထို့နောက် အနီးအနားရှိ မြေပိုင်ရှင်များထံသွား၍ အာဘီသက်သေများအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးပေးမည့်သူ ရှာရပြန်၏။

ပထမဆုံးတွေ့သူများမှာ အသက်လေးဆယ်အရွယ်ခန့်ရှိ ဒရာဘင်ဆိုသူဖြစ်၏ဒရာဘင်ကကျေကျေနပ်နပ်ပင် လက်ခံသည်။

ဗလာဒီမာ၏ စွန့်စားခန်းသည် သူ မြင်းသည်တော်တပ်တွင် အမှုထမ်းစဉ်က လူငယ်ဘဝကို ပြန်လည်သတိရစေသည်ဟု ပြောသည်။

သူက ဗလာဒီမာအား သူနှင့်ညစာစားဖို့ဖိတ်သည်။ နောက်ထပ်လိုအပ်သည့်သက်သေနှစ်ဦးကိုလည်း လွယ်လွယ်နှင့် ရှာ၍ ရပါစေမည်ဟု အာမခံသည်။

၂၁၇ □ မောင်ထွန်းသူ

ညစာစားပြီးလျှင် ပြီးချင်းဆိုသလိုပင် မြေတိုင်းစာရေး ရှက်စစ် ဆိုသူနှင့် ပုလိပ်အင်စပက်တော်တစ်ဦး၏သား အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် လူငယ်တစ်ဦးတို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့က ဗလားဒီမာ၏အဆိုကို လက်ခံကြယုံမျှမက ဗလားဒီမာ အတွက်ဆိုလျှင် အသက်ကိုပင်စွန့်မည်ဟု ကျိန်တွယ်ပြီးပြော ကြသည်။

ဗလားဒီမာက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်အား ဓမ္မဖက်နှုတ်ဆက်ကာ လိုအပ်သည့်ကိစ္စများကို ကြိုတင်ပြင်ဆင် ရန်အတွက် အိမ်သို့ပြန်သည်။

အိမ်ရောက်သောအခါ သူတပည့်ကာရီဈာကာအား သူ့စွပ်ဖားလှည်းဖြင့် နိရာဒိုဗာသို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။ မှာစရာရှိ သမျှကိုလည်းမှာလိုက်သည်။ ထို့နောက်သူအတွက် မြင်းတစ် ကောင်၊ စွပ်ဖားလှည်းတစ်စီးကိုငှားကာ တစ်ယောက်တည်း တိုယ်တိုင်မောင်း၍ ဂျာဒရီနိုသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ချစ်သူ ဖာရီယာသည် ဂျာဒရီနိုဝတ်ကျောင်းသို့ နောက်နှစ်နာရီခန့်တွင် ဆိုက်ရောက်လာဖို့ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူခဏလမ်းကို ကောင်းစွာသိသည်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်မျှနှင့် ရောက်မည်ခန့်ပြစ်၏။ သို့သော် လယ်ကွက်များကြားမှ ပြတ်သန်း ပြီး ကွင်းပြင်လဟာထဲသို့ ရောက်လာချိန်တွင် လေသည် ယခင်က ထက် တိုး၍ ပြင်းထန်လာသည်။ နှင်းမုန်တိုင်းကလည်း စောစော ထထက်တိုး၍ ဆိုးဝါးလာလေရာ ဗလားဒီမာသည် ဘာကိုမျှ မိမိပြင်ပြင်မမြင်ရတော့ပေ။

ပြေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၂၁၁

တစ်မိနစ်အတွင်း လမ်းသည် ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ ပတ်ပတ်လည်ရှိ အရာဝတ္ထုများသည် ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ကျနေသော မြူများအောက်သို့ ရောက်သွားကြလေပြီ။ ဆီးနှင့် များကလည်း အချုပ်လိုက်၊ အလွှာလိုက် တဖွဲဖွဲ ကျလျက်ရှိ၏။

မြေကြီးနှင့်မိုးကောင်းကင်သည် တစ်သားတည်းပင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ လယ်ကွက်များကြား၌ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဗလာဒီမာသည် လမ်းကိုရှာပါသော်လည်း မတွေ့ရတော့ပေ။ သူ့မြင်းသည် ဦးတည်ရာသို့ သွားနေပြီဖြစ်၏။

နှင်းခဲတုံးကြီးများအပေါ် ချော်သည့်အခါ ချော်ကျပြီး ကျင်းထဲ၊ ချိုင့်ထဲသို့ ကျသည့်အခါ ကျသွားတတ်သဖြင့် စွပ်စားလှည်းသည် မကြာခဏ တိမ်းမှောက်မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဗလာဒီမာသည် လမ်းမှန်ကို ပြန်ရောက်အောင် အားထုတ်ဆဲဖြစ်လေသည်။

ဗလာဒီမာ၏စွပ်စား တလည်လည်ဖြစ်နေသည်မှာ နာရီဝင်ကျော်ပြီထင်၏။ ယခုအချိန်ထိ ဂျာဒရီနီတောအုပ်သို့ မရောက်သေး။

နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်ခန့်အချိန် ကုန်သွားပြန်ပြီဖြစ်၏။ တောအုပ်နှင့်တူသည့်အရာဆို၍ ဘာတစ်ခုမျှ မမြင်ရသေး။ ဗလာဒီမာသည် သူ့စွပ်စားကို မြောင်းများကန်လန်ဖြတ်နေသော်လည်း လယ်ကွက်တစ်ကွက်ပေါ် ဖြတ်မောင်းလာသည်။ နှင်းမှန်လှည်းသည် လုံးဝမစဲသေး။ ကောင်းကင်ပြင်သည်လည်း ခြည်ထူမလာသေး။

၂၁၉ □ မောင်ထွန်းသူ

သူ့မြင်းမှာ မောဟိုက်နေပြီဖြစ်၏။ မြင်း၏ကိုယ်တွင် ချွေးများ ဖြင့် စိုရွဲလျက်ရှိ၏။ မြင်းသည် ဆီးနှင်းများကြား၌ ကိုယ်တစ်ဝက် ခန့်မြုပ်ကာ ရုန်းကန်နေရသည်မဟုတ်ပါလော။

နောက်ဆုံးတွင် ဗလာဒီမာသည် သူ့လမ်းမှားနေသည်ကို သေချာသိလာသည်။ သူသည် စွပ်ဖားကိုရပ်ကာ လမ်းမှန်ပြန် ရောက်ရေးအတွက် ဘယ်လမ်းလိုက်သင့်သည်ကို အချိန်ယူ၍ စဉ်းစားသည်။

ညာဘက်သို့ကွေ့လျင် လမ်းမှန်သို့ရောက်နိုင်စရာရှိသည်ဟု သူ့စိတ်ထဲတွေးထားသည်။ သူသည် ညာဘက်လမ်းကို လိုက်သည်။

သူ့မြင်းသည် သွက်လက်စွာ မသွားနိုင်တော့။ တကယ်တော့ လည်း သူ့မြင်းလမ်းပေါ်၌ တလည်လည်ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ဇာန်နဝါရီကျော်ပြီ မဟုတ်ပါလော။ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ဂျာဒီနို သည် သူ့ရောက်နေရာနှင့် သိပ်ပြီးဝေးလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်သည်။

သို့သော်လည်း သူ့ဆက်သွားနေသည့် ခရီးလမ်းတစ် လျှောက်လုံး မြောင်းများနှင့် ဆီးနှင်းခဲများမှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမျှ မမြင်ရ၊ မတွေ့ရ။ စွပ်ဖားသည် တဝန်းဝန်းတဝိုင်းဝိုင်း ဆောင့်ကာဆက်သွားလျက်ရှိ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် မှောက်တော့ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ဗလာဒီမာအနေဖြင့် စိတ်ပူစပြုလေပြီ။

နောက်ဆုံးတွင် သူ့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ မဲမဲအရာဝတ္ထုတစ်ခု ကို မြင်ရသည်။ သူသည် ထိုနေရာသို့ ဦးတည်၍ မြင်းကိုနှင်သည်။

၂၂၀ □ ဇော်စွန်းသူ

နီးကပ်သွားသောအခါတွင် တောအုပ်တစ်ခုဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

'တောအုပ်ပဲတော်ပါသေးရဲ့'ဟု ဗလာဒီမာကတွေးသည်။ 'အခုပုံဆီရင် သိပ်မဝေးတော့ဘူး' သူသည် တောအုပ်အစွန်းအတိုင်း ဆက်သွားသည်။

တောအုပ်ကို ကွေ့ပတ်မောင်းကာ နောက်ဘက်သို့သွားရန် တာစူခြင်းဖြစ်၏။ ဂျာဒရီသည် တောအုပ်၏ နောက်ဘက်၌ တည်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း လမ်းကိုတွေ့သည်။ တောအုပ်၏ မှောင်ရိပ်တွင်းသို့ တိုးဝင်ခဲ့သည်။ ဤနေရာကျတော့လေသည် မတိုးနိုင်။

လမ်းကလည်း ကောင်းလာသဖြင့် မြင်းသည်သွက်သွတ် လက်လက် ပြန်ဖြစ်လာသည်။ ဗလာဒီမာ၏စိတ်မှာလည်း လုံခြုံစွာ ရှိလာသည်။

သို့သော်လည်း ဂျာဒရီကို မမြင်ရ။ တောအုပ်ကလည်း အခုအချိန်ထိ မဆုံးသေး။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတခါမျှ မရောက်ဘူးသည့် တောအုပ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်နေမှန်း သိထားသည်။

ထိုအခါ အကြီးအကျယ် စိတ်ဝါတ်ကျလာသည်။ ကြာပွင့်နှင့် မြင်းကို တဖျက်ဖျက်ခိုက်သည်။ မြင်းခမျှာ တတ်အားမရွေးတော့ ရုန်းရှာ သည်။ သို့သော်လည်း နောက်ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း တစ်လှမ်းခြင်းပင် ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

မြင်းနှင့်ဝံ့ဝင်မြှောက်ဝတ္ထုတိုများ ၂၂၁

တပြည်းပြည်းနှင့် သစ်ပင်များ ကျိုးတိုးကျွတ်ဖြစ်လာသည်။
ဗလာဒီမာ၏စွပ်ဖားသည် တောအုပ်အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။
သို့သော် လည်း ဂျာဒရီနိုကို မမြင်ရ။

သန်းခေါင်ယံလောက်တော့ ရှိမည်ထင်၏။ မျက်လုံးအစုံ
တွင် မျက်ရည်များ စို့လာသည်။ သူသည် မြင်းဝက်ကြီးကို လွှတ်
ပေးထားသည်။ မုန်တိုင်းသည် စဲစပြုနေသည်။ တိမ်တိုက်များ
သည် တစ်စစီကွဲကုန်ကြသည်။

သူ့ရှေ့တွင် ဆီးနှင်းပြင်ကြီးသည် ဖြူဖွေးသော ကောဇောကြီး
တစ်ချပ်ခင်းထားသည့်နှယ် တည်ရှိနေသည်။ ည၏ကောင်း
တင်ပြင်သည် ကြည်လင်လာသည်။

သူ့ရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင် အိမ်ခြေငါးလုံးမျှသာရှိသည့်
ရွာကလေးတစ်ရွာ။ ဗလာဒီမာသည် သူ့မြင်းကို ရွာဘက်သို့နှင်
သည်။ ပထမဆုံးတွေ့သည့် ကော့တိတ်ချို ရှေ့အရောက်တွင်
ဗလာဒီမာသည် စွပ်ဖားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့
ပြေးသွားပြီး တံခါးကိုခေါက်သည်။

မိနစ်အနည်းငယ်မျှကြာသောအခါ ပြတင်းပေါက်တံခါးပွင့်
သွားပြီး အထဲမှ မုတ်ဆိတ်မွှေးဖြူဖြူနှင့်အဖိုးအိုတစ်ယောက်၏
နှီးခေါင်းထွက်လာသည်။

- 'ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ'
- 'ဂျာဒရီနိုဝတ်ကျောင်းဟာ ဒီရွာနှင့်တော်တော်ဝေးသေးလား'
- 'အေး . . . ဝေးသေးတယ်'
- 'သိပ်ဝေးသေးသလား'

၂၂၂ □ တောင်စွန်းသူ

'သိပ်အဝေးကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဆယ်ဘတ်စ်
လောက်တော့ ရှိမယ်'

အဖြေကို ကြားလိုက်သောအခါ ဗလာဒီမာသည် ဆံပင်များ
ကို ဆုပ်ဆွဲကာ မလှုပ်မရွားရပ်နေသည်။ သေမင်းပြစ်ဒဏ်
ချမှတ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် တူလျှက်ရှိ၏။

'မင်းက ဘယ်ကလာတာလဲ' ဟု အဖိုးအိုကမေးသည်။

ဗလာဒီမာသည် မေးခွန်းကို ပြေနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။

'ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဂျာဒရီနိုသွားဖို့ မြင်းရှာမပေးနိုင်
ဘူးလား'

'ငါတို့က မြင်းအပို ဘယ်လိုလုပ်ဖို့မှာလည်းကွယ်' ဟု
လယ်သမား အဖိုးအိုက ပြန်ပြောသည်။

'ဒီလိုဆို လမ်းပြတစ်ယောက်လောက် ရနိုင်မလား။ ဘယ်
လောက်ပဲ ပေးရပေးရ ပေးပါ့မယ်'

'နေဦး'ဟု ပြောကာ အဖိုးအိုသည် ပြတင်းတံခါးကို
ပိတ်လိုက်သည်။

'ငါ့သားကို အပြင်လွှတ်လိုက်မယ်၊ သူလိုက်ပြမှာပေါ့'

ဗလာဒီမာက ရပ်စောင့်နေသည်။ တစ်မိနစ်မျှ မကြာသေးမီ
ပြတင်းတံခါးကို ထပ်ခေါက်ပြန်သည်။ အဖိုးအို၏ မုတ်ဆိတ်ဖြူ
သည် ပြန်ပေါ်လာသည်။

'ဘာလိုချင်လို့လဲ'

'ခင်ဗျားသားက ဘယ်လိုလဲ'

'အခုပဲလာလိမ့်မယ်၊ ဖိနပ်စီးနေတယ်၊ လာကွာ၊ ဘာထဲ
မင်းသိပ် အေးနေပြီလား။ ခဏတစ်ဖြုတ် အပူဝင်ထိုင်ပါဦးလား'

၂၂၃ □ ဖောင်ထွန်းသူ

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မထိုင်တော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျားသားကိုသာ မြန်မြန်လေး လွှတ်ပေးစမ်းပါ'

တံခါးဖွင့်သံ ကြားရသည်။ တင်းပုတ်တစ်ချောင်းနှင့် လူငယ် တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး သူ့ရှေ့မှ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်သွားသည်။

တခါတရံ လမ်းမကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး၊ တခါတရံ ပျောက် သွားသောလမ်းကို နှင်းခဲကြီးများကြား၌ လိုက်၍ရှာဖွေသည်။

'ဘယ်အချိန်လောက်ရှိပြီလဲ'

'မိုးလင်းတော့မယ်ဗျ' ဟု လူငယ်ကပြန်ပြောသည်။ ဗလာဒီမာ သည် နောက်ထပ် စကားတစ်လုံးမှ မပြောတော့ပေ။

ကြက်တွန်သံများ ကြားရသည်။ သူ့ ကျားဒီနိုသို့ ဆိုက်ရောက် သွားချိန်တွင် မိုးစင်စင်လင်းလေပြီ။ ဝတ်ကျောင်းသည်ပိတ်လျက်၊ ဗလာဒီမာက လမ်းပြအား အခပေးပြီး သင်းအုပ်၏နေအိမ်ဝင်းထဲ သို့ စွပ်ဖားကို မောင်းနှင်လေသည်။

သူ့လွှတ်ထားခဲ့သော စွပ်ဖားလှည်းကို မမြင်ရ။ သူ့အတွက် ဧည့်သည်သတင်းမျိုးက ဆီးကြိုနေပါလိမ့်မည်နည်း။

နီနာရာဒိုဗာအိမ်ပိုင်ရှင်များကြားတွင် ထူးထူးခြားခြား ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်သလိုပင်ရှိသည်။

အိမ်ရှင်ဇနီးမောင်နှံသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ဝါပရစ်လ်ဂါဗရိုလိုဗစ်ချ်က ဖလန်နယ်ဝတ်စုံဝတ်လျက် ပရက်စကို ဝီယာပက် ထရော့ဗ်နာက အနွေးထည်ဝတ်ရုံကြီးဝတ်လျက်၊

ဂါဗရိုလိုဗစ်ချ်က အစေခံတယောက်အားလွှတ်၍ သူ့သမီး အရီယာ၏ အခြေအနေကို မေးခိုင်းသည်။

ဗျာဒိတ်နှင့်ပျောက်စေရန်တို့များ ။ ၂၂၄

'နေကောင်းရဲ့လား၊ ညကတော့ အိပ်ပျော်ရဲ့လား'
အစေခံပြန်လာသည့်အခါ ညကတော့ တညလုံး ကောင်း
ကောင်း အိပ်ပျော်၊ နေလို့ကတော့ကောင်းပြီ။ ခဏမျှအကြာတွင်
ဧည့်ခန်းတံခါးမှ မာရီယာဝင်လာပြီး သူ့အဖေနှင့်အမေကို နှုတ်
ဆက်သည်။

'ခေါင်းကိုက်တာ သက်သာသွားပြီလား သမီး' ဟု အဖေက
မေးသည်။

'သက်သာသွားပါပြီဖေဖေ'ဟု မာရီယာက ဖြေသည်။

'မနေ့က သမီး ကျောက်မီးသွေးမီးခိုးတွေ ခွပ်လို့နဲ့ တူပါတယ်
ကွယ်' ဟု အမေက ဖြောသည်။

'ဟုတ်မှာပါ ဖေဖေ'ဟု မာရီယာက ပြန်ဖြောသည်။

တစ်နေ့တာသည် ပျော်ရွှင်စွာပင် ကုန်ဆုံးသည်။ သို့သော်
လည်း ညပိုင်းကျတော့ မာရီယာဖျားသည်။ ဖြို့သို့ လူလွတ်၍
ဆရာဝန်ပင့်ခိုင်းရ၏။

ဆရာဝန်ရောက်လာချိန်တွင် မာရီယာသည် အပြင်းအထန်
ဖျားကာ ဂယောင်ချောက်ချားပင် ဖြစ်နေလေပြီ။ ရက်သတ္တနှစ်
ပတ်မျှ အဖျားဒဏ်ကိုခံရ၏။ လူနာ၏အခြေအနေသည် အသေထိ
ပင်စိုးရိမ်နေရသည့် အနေအထားသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီဖြစ်၏။

မာရီယာထွက်ပြေးခဲ့သည့်ကိစ္စကို အိမ်ထဲမှလူများ ထင်
ယောက်မှ မသိကြပေ။ နီးရာလိုက်မည့်ရက်မတိုင်မီ တစ်ညခင်း
နေထားခဲ့သော စာနှစ်စောင်ကိုလည်း မာရီယာက ကိုယ်တိုင်စီ
ပစ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

၂၂၅ ။ ဇာတ်စဉ်ချ

သူ့သခင်မအား ကျမ်းသစ္စာကုန်ဆိုပြီး ကတိမေးထားခဲ့သည့်
အစေခံမလေးကလည်း ဤကိစ္စကို လေသံပင်မဟုတ်ပေ။ သင်း
အုပ်ဘုန်းကြီးနှင့် သက်သေများတလည်း သိုသိုသိပ်သိပ်နှင့် နှုတ်
လိုကြသည်။

စွပ်ဖားလှည်းသမား တာရစ်စူကာကလည်း ဤကိစ္စနှင့်
ပတ်သက်၍ ပူးနေချိန်မှာပင် မပြောမိအောင် သတိထားသည်။
ဤသို့ဖြင့် ဤလျှို့ဝှက်ချက်သည် လူဒါဇင်ဝက်ကျော်ကျော်ခန့်၏
ထိန်းသိမ်းမှုကြောင့် မည်သူမှ မသိဘဲ လုံခြုံခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း မာရီယာကတော့ သူ၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို
သူ့အဖျား ဒဏ်ကြောင့် သတိလစ်နေစဉ်အတွင်း သူကိုယ်တိုင်
ဖော်ပြသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူ့နှုတ်မှ ကယောင်ကတမ်း ပြောလာသောစကားများသည်
တစ်ခွန်းနှင့်တစ်ခွန်း အဆက်အစပ်တော့ရှိသည်မဟုတ်။ သို့တစေ
လည်း သူ့အိပ်ရာနားမှ တစ်ဖဝါးမှမခွာ ပြုစုနေသည့်မိခင်သည်
သူ့ကြားခဲ့ရသော စကားများကို ဆက်စပ်ကာ သူ့သမီးသည်
ဗလာဒီမာနီကိုလေဗစ်ချ်နှင့် မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်နေမှန်း
သိသွားသည်။

ဤအချစ်စိတ်ကြောင့် သူ့သမီး ဖျားခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း
ဗဟုသုတသည်။ သူသည် သူ့ယောက်ျားနှင့်ရော သူ့အိမ်နီးနားချင်း
အချို့နှင့်ပါ တိုင်ပင်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အားလုံးက ဤကိစ္စမျိုးမှာ မာရီယာ၏
ထံသာလျှင် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ သူ့လင်

၂၂၅ □ ဇော်စွန်းသူ

သူ့သခင်မအား ကျမ်းသစ္စာကိုချီဆိုပြီး ကတိပေးထားခဲ့သည့် အစေခံမလေးကလည်း ဤကိစ္စကို လေသံပင်မဟုတ်ပေ။ သင်း အုပ်ဘုန်းကြီးနှင့် သက်သေများကလည်း သိုသိုသိပ်သိပ်နှင့် နှုတ် လုံကြသည်။

စွပ်ဖားလှည်းသမား တာရစ်ရှကာကလည်း ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မူးနေချိန်မှာပင် မပြောမိအောင် သတိထားသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဤလျှို့ဝှက်ချက်သည် လူဒါဇင်ဝက်ကျော်ကျော်ခန့်၏ ထိန်းသိမ်းမှုကြောင့် မည်သူမှ မသိဘဲ လုံခြုံခဲ့လေသည်။

သို့သော်လည်း မာရီယာကတော့ သူ၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူ့အဖျား ဒဏ်ကြောင့် သတိလစ်နေစဉ်အတွင်း သူ့ကိုယ်တိုင် ဖော်ပြသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူ့နှုတ်မှ ကယောင်ကတမ်း ပြောလာသောစကားများသည် တစ်ခွန်းနှင့်တစ်ခွန်း အဆက်အစပ်တော့ရှိသည်မဟုတ်။ သို့တစေ လည်း သူ့အိပ်ရာနားမှ တစ်ဖဝါးမှမခွာ ပြုစုနေသည့်မိခင်သည် သူ့ကြားခဲ့ရသော စကားများကို ဆက်စပ်ကာ သူ့သမီးသည် ဗလာဒီမာနီကိုလေဗစ်ချ်နှင့် မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်နေမှန်း သိသွားသည်။

ဤအချစ်စိတ်ကြောင့် သူ့သမီး ဖျားခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း ယူဆသည်။ သူသည် သူ့ယောက်ျားနှင့်ရော သူ့အိမ်နီးနားချင်း အချို့နှင့်ပါ တိုင်ပင်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အားလုံးက ဤကိစ္စမျိုးမှာ မာရီယာ၏ ထံသာလျှင် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ သူ့လင်

၂၂၆ □ ဇာတ်ကားသစ်

ယောက်ျားတော်စပ်ရမည့်လူနှင့် ဝေးကွာသွားအောင်လုပ်၍ မရနိုင်ကြောင်း။

ဆင်းရဲခြင်းသည် အပြစ်တစ်ခု မဟုတ်ကြောင်း။ မိန်းမတစ်ယောက်သည် လူကိုသာလက်ထပ်ခြင်းဖြစ်၍ ဓနကိုလက်ထပ်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း သဘောကြေသည်။

ဤကိစ္စမျိုးတွင် ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ပတ်သက်သော စကားပုံများသည် များစွာအသုံးဝင်သည်ဖြစ်ရာ အားလုံးက ကိုယ်ပြောသည့်စကားအတွက် ကိုယ်အကြောင်းပြချက်နှင့်ကိုယ်မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေပြကြသည်။

ဤအတွင်းမှာပင် မာရီယာသည် နလံထလာသည်။ ဂါဗရီလိုဗစ်ချ်တို့အိမ်တွင် ဗလာဒီမာအဝင်အထွက် မလုပ်ခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ သူကလည်း လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု မိဘများက တွက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဗလာဒီမာအား မမျှော်လင့်သော သတင်းကောင်းတစ်ခုပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

မာရီယာ၏ မိဘများက သူ့အား သူတို့သမီးနှင့်လက်ထပ်ခွင့် ပြုရန် သဘောတူကြောင်း သတင်းပေးရန်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မာရီယာ၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ အံ့အားသင့်စရာနှင့် ကြံကြရသည်။

သူတို့က ဖိတ်ခေါ်သည်ကို ဗလာဒီမာ လက်မခံဘဲ ဇွဲကြောင်ကြောင် စာတစ်စောင် ပြန်ကြားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

စာတွင် သူတို့အိမ်သို့ သူ့ခြေချတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း သေခြင်း တစ်ခုတည်းကိုသာ မျှော်လင့်စောင့်စားနေရသည့်

ဗျူးနှင့်ဝေ့ဝင်မြှောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁၂၂

သွားစား မေ့ပစ်လိုက်ကြရန် တောင်းပန်ပါကြောင်း စသည်ဖြင့် ရေးသားသည်။

နောက်ရက်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ဗလာဒီမာတစ် ယောက် စစ်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီဟု သတင်းကြားရလေသည်။

သူတို့သည် ဤသတင်းကို နလံမထူလူမမာ မာရီယာအား အချိန် အတော်ကြာမျှ အသိမပေးဘဲ ဖုံးထားကြသည်။

မာရီယာကလည်း ဗလာဒီမာ၏နာမည်ကို လုံးဝပြောဆိုခြင်း မပြုပေ။ ထို့နောက် လအနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ဘော်ရီဒီနို တိုက်ပွဲ၌ ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရရှိပြီး သူ့ရဲကောင်းအဖြစ် ဖော်ပြခြင်းခံရသည့်စာရင်း၌ ဗလာဒီမာ၏အမည်ကို တွေ့ရ သည်။

မာရီယာသည် နာမည်ကိုတွေ့လိုက်ရသောအခါ သတိမေ့ သွားသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် အဖျားဝင်ပြီး ပြန်လဲသွားမည်ကို အားလုံးက စိုးရိမ်လျက်ရှိကြ၏။

သို့သော်လည်း ကံအားလျော်စွာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖျားနာခြင်း မဖြစ်ခဲ့ပေ။

နောက်ထပ်ကံကြမ္မာဆိုးတစ်ခုသည် မာရီယာအပေါ်ကျ ရောက်လာပြန်သည်။ သူ့သခင်သည် သူ့ပိုင်ပစ္စည်းအားလုံးကို သမီးအား လွှဲပေးခဲ့ပြီး ကွယ်လွန်သွားခြင်းဖြစ်၏။

အမွေသည် သူ့စိတ်ကို ငြိမ်းအေးအောင် မတတ်နိုင်ခဲ့ပေ။

သူသည် မိခင်မုဆိုးမနှင့်အတူ ဘခင်ဆုံးရှုံးခြင်းကြောင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုကို မျှဝေခံစားခဲ့သည်။ သူတို့သားအမိသည်

၂၂၀ □ ဖောင်ထွန်းသူ

ကြေကွဲစရာအဖြစ်များနှင့် ပြည့်လျှံနေသော နိနာရာဂီတ နယ်မြေကို အပြီးအပိုင်စွန့်ခွာပြီး အခြားနယ်မြေတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြသေးသည်။

အသက်ငယ်ငယ်ရုပ်ချောချော သူဌေးမလေးကို ပိုးပန်းနေကြသူများမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက်ရှိ၏။

မာရီယာကတော့ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မျှော်လင့်ချက်မပေးခဲ့ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အမေက နှစ်သက်ရာလူတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ဖို့ နားချတတ်သည်။

သို့သော်လည်း မာရီယာက လက်မခံ၊ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါသည်။

ဗလာဒီမာတစ်ယောက်ကတော့ မရှိတော့။ ပြင်သစ်တပ်များ ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်သည့်ညက မော်စကိုမြို့တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မာရီယာကတော့ ဗလာဒီမာနှင့် ပတ်သက်သမျှ အရာရာတိုင်းကို အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားဆဲပင်ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်က သူ့ဖတ်ခဲ့သောစာအုပ်များ၊ ရေးဆွဲခဲ့သောပုံများ၊ သူရေးခဲ့သော မှတ်တမ်းများနှင့် သူ့ထံမှ သူ့ကူးယူသွားသော ကဗျာစာပိုဒ်များ။

အားလုံးကို သိမ်းဆည်းထားသည်။ ဤသတင်းကို ကြားရသော အိမ်နီးနားချင်းများက သူ၏စွဲလန်းကြီးမှုအတွက် တအံ့တဩဖြစ်ကြသည်။

၂၂၉ □ ဖောင်ထွန်းသူ

ဤအချိန်မှာပင် စစ်ပွဲသည် အောင်မြင်မှုဖြင့်အဆုံးသတ် ခဲ့သည်။ ရုရှားစစ်တပ်များသည် နိုင်ငံရပ်ခြားမှ ပြန်လည်ဆိုက် ရောက်လာကြသည်။ ပြည်သူများက ဆီးကြိုကြသည်။

တီးသံမှုတ်သံများ သီချင်းဆိုသံများနှင့် ကြွေးကျော်သံများ၊ စစ်ပွဲအတွက် ထွက်သွားကြစဉ်က လူငယ်များသည် ပြန်ရောက် လာကြသည့်အခါ လူကြီးတွေဖြစ်ကုန်ပြီ။

စစ်ရည်စစ်သွေး အပြည့်အဝ၊ ရင်ပတ်တွင် တံဆိပ်များ အပြည့် 'အဘနိုင်ငံတော်' ဟူသောစကားလုံးသည် လူတိုင်း၏ ရင်ကို တုန်လှုပ်စေသည်။

အောင်ပွဲရနေအချိန်ကာလတွင် မာရီယာသည် သူမိခင်နှင့် အတူ နယ်မြေသစ်တစ်ခုတွင် နေထိုင်လျှက်ရှိ၏။ အောင်ပွဲရ တပ်သားများအား မြို့ကြီးများက ကြိုဆိုကြသည့်အခမ်းအနားကို မြင်ခွင့်မရကြပေ။

သို့သော်လည်း သူတို့နယ်မြေတွင်းရှိ ခရိုင်များနှင့်ကျေးရွာ များတွင်လည်း အထိုက်အလျှောက် စိတ်အားထက်သန်မှုကတော့ ရှိသည်။

မာရီယာမှာ ယခင်ကလိုပင် ပိုးပန်းသူများ ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေဆဲဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဒဏ်ရာနှင့် တိုက်ပွဲကပြန်ရောက် လာသော မြင်းသည်တော်တပ်မှ ကာနယ်ဘော်မင်ဆိုသူ သူ၏ ရဲတိုက်သို့ ပြန်ရောက်လာချိန်မှစ၍ ပိုးပန်းသူအားလုံးသည် ကန့်လန့်ကာနေဘက်ကွယ်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြ လေသည်။

ကာနယ်ဘော်မင်သည် အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ခန့်မျှ

ဤနှင့်ဝဋ္ဋဝင်ကြောက်စရာထိုရား ၀ ၂၃၀

ရှိပြီ။ သူပိုင်နယ်မြေသို့ ခွင့်နှင့်ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤတွင် ဘော်မင်သည် မာရီယာနှင့် နီးစပ်မှုရှိလာသည်။ မာရီယာကလည်း ဘော်မင်းအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှုရှိသည်။ ဘော်မင်ရှေ့၌ဆိုလျှင် သူ၏အစွဲအလမ်းများသည် ကွယ်ပျောက်နေ သယောင်ယောင် ရှိလေသည်။

တကယ်တော့ ဘော်မင်သည် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည့် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးများအား စွဲဆောင်မှုရှိသည်။

မာရီယာနှင့်ဆက်ဆံရာ၌ သူ့အပြုအမူသည် ခိုးသားပွင့်လင်းသည်။ သို့သော်လည်း မာရီယာစကားပြောလျှင် (သို့မဟုတ်) တခုခုလုပ်နေလျှင် သူ့မျက်လုံးများနှင့် သူ့စိတ်သည် မာရီယာထံ၌သာ အစဉ်အစိုက်ရှိနေတတ်၏။

တချိန်က သူသည် လူရွှပ်လူပွေတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဟု သတင်းများကဆိုသော်လည်း ယခုလက်ရှိနေထိုင်မှုကတော့ တည်ငြိမ်အေးဆေးပုံရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မာရီယာကတော့ ယင်းသတင်းကို အလေးအနက်မပြု အခြားသောမိန်းမပျိုများကဲ့သို့ပင် လူငယ်ယောက်ျားလေးတစ်ဦး၏ ငယ်ရွယ်စဉ်တမိုက်မှားမှုများကို သဘောထားကာ ခွင့်လွှတ်သည်။

ဘော်မင်၏ နှုတ်ဆိုတ်မှုသည် မာရီယာ၏စိတ်ကို လှုပ်နှောင်စေသည်။ ဘော်မင်သည် သူ့စိတ်ကို သာယာကြည်နူးစေပည့်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်ဟု မာရီယာ ဝန်ခံရလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

၂၃၀၀ ဘော်မင်ထွန်းသူ

ဘော်မင်ဘက်ကလည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ပုံရ၏။ မာရီယာသည် သူတွေ့ဖူးခဲ့သည့် အခြားမိန်းကလေးများနှင့်မတူဟု ယူဆထားပုံရသည်။

အိမ်နားနီးခြင်းများကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လက်ထပ်ကြတော့မည်ဟု ပြောကြသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ဗရပ်စ်ကိုဗီယာမတ်ထရော့စ်နားကိုယ်တိုင်လည်း သူ့သမီးသည် သူနှင့်ထိုက်တန်သော ချစ်သူကိုတွေ့ပြီဟုတွေးကာ စိတ်ချမ်းသာလျက်ရှိသည်။

တစ်ရက်တွင် အဘွားကြီးသည် ဧည့်ခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ ဖဲချပ်များနှင့်အပျင်းပြေကစားလျက်ရှိသည်။ ထိုအခိုက် ဘော်မင် ဝင်လာပြီး မာရီယာကိုမေးသည်။

'သမီး ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှိတယ်ကွယ်' ဟု အဘွားကြီးက ပြန် ပြောသည်။

'သူ့ဆီလိုက်သွားလေ'

ဘော်မင်ထွက်သွားသည့်အခါ အဘွားကြီးကတွေးသည်။

'ကိစ္စကတော့ ဒီနေ့ ပြီးပြတ်ကောင်းပါရဲ့'

ဘော်မင်သည် မိုးမခပင်တစ်ပင်အောက်ရှိ ရေကန်ဘေး၌ စာအုပ်တစ်အုပ် ထိုင်ဖတ်နေသော မာရီယာကိုတွေ့သည်။

မာရီယာသည် အဖြူရောင်ဂါဝန်နှင့် ချစ်စရာကောင်းလောက်အောင် လှနေသည်။

တွေ့စတွင် နှစ်ယောက်သား စကားတစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစသို့ ပြောမိကြသည်။

နှစ်ဦးစလုံး၏စိတ်သည် လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြသည်။

ထို့နောက် ဘော်မင်က သူ့နှလုံးသား၏ခံစားချက်တစ်ခုကို

၂၃၂၀ မောင်ထွန်းသူ

လှစ်ပြလိုသဖြင့် အခါအခွင့်စောင့်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း။

သူ့အခုပြောမည့်စကားကို တစ်ခဏမျှ အာရုံစိုက်၍ နားထောင်စေလိုကြောင်းပြောသည်။

ထိုအခါ မာရီယာသည် လက်ထဲမှစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး မျက်လွှာအစုံကိုချ၍ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

‘ကိုယ်မင်းကိုချစ်တယ်’ ဟု ဘော်မင်ကပြောသည်။

‘ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တာပဲ’

မာရီယာ၏မျက်နှာသည် နီရဲသွားသည်။ ဦးခေါင်းသည် ပို၍ငုံ့သွားသည်။

‘ကိုယ့်အနေနဲ့ မင်းကိုမြင်ရတာ မင်းစကားတွေကို နားထောင်ရတာ သိပ်ပြီးသာယာကြည်နူးမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ကံကြမ္မာကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ကိစ္စက သိပ်ကိုနောက်ကျ သွားပါပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နဲ့မာရီယာရဲ့ကြားမှာ ကျော်လွှားလို့ မရနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားတဲ့အတားအဆီးကြီးတစ်ခုရှိနေပါတယ်၊ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို ဖွင့်ပြောရမယ့်တာဝန်ဟာ တို့မှာရှိနေပါတယ်’

‘ဟုတ်တယ် အဲ့ဒီအတားအဆီးကြီးက အမြဲတည်ရှိနေမှာ’ ဟု မာရီယာက ကြားဖြတ်ပြောသည်။

‘မာရီယာ၊ ရှင့်ဇနီး လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

‘ကိုယ်သိပါတယ်’ဟု ဘော်မင်က အေးဆေးစွာပင် ပြန်ပြောသည်။

‘တစ်ချိန်က မင်းမှာချစ်သူရှိခဲ့တာ ကိုယ်သိပါတယ်၊ သူသေ

ဗျူးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၂၃၃

သွားတာရယ်၊ နောက်ဆုံးသုံးနှစ်တိတိ ကြေကွဲခဲ့ရတာရယ်၊ မာရီယာရယ် ကိုယ့်ကိုမပယ်လိုက်ပါနဲ့၊ ကိုယ့်ဘဝသာယာဖျော်ရွှင်မှုအတွက် မင်းသဘောတူလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့အတွေးဟာ . . .

‘မပြောပါနဲ့တော့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မပြောပါနဲ့လားရှင်’

‘ကိုယ်သိပါတယ်၊ မင်းကို ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ စိတ်ထဲက ခံစားနေရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဟာ’

‘ကိုယ်ဟာ လက်ထပ်ပြီးသား လူတစ်ယောက်ပါ’

မာရီယာသည် အလွန်အံ့အားသင့်သွားသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ဘော်မင်အား ငေးကြည့်နေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ကိုယ်ဟာ လက်ထပ်ထားပြီးသားလူတစ်ယောက်ပါ. . .’ ဟု ဘော်မင်က ဆက်ပြောသည်။

‘ကိုယ်လက်ထပ်ခဲ့တာ လေးနှစ်ရှိခဲ့ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် . . . ကိုယ့်မိန်းမ ဘယ်သူဆိုတာ မသိပါဘူး။ သူ့ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာလဲ မသိပါဘူး။ သူ့ကိုတွေ့ရဦးမလား၊ မတွေ့ရတော့ဘူးလားဆိုတာလဲ ကိုယ်မသိပါဘူး’

‘ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ’ ဟု မာရီယာက ရေရွတ်သည်။

‘အတော်ကိုထူးဆန်းတာပဲ၊ ဆက်ပြောပါဦး။ ရှင်ပြောပြီးတဲ့အခါကျမှ မာရီယာက ပြန်ပြောပါ့မယ်၊ လုပ်ပါဦး ရှင့်စကားကို ဆက်စမ်းပါ’

‘၁၈၁၂-ခုနှစ်၊ နှစ်စပိုင်းလောက်မှာပေါ့’ ဟု ဘော်မင်က ပြောသည်။

ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့တပ်စခန်းချထားတဲ့ ပစ်လ်နားကိုအရေတကြီးနဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်။

၂၃၄ □ အောင်စွန်းသူ

တစ်ညခင်းမှာ ရထားအငှားစခန်းတစ်ခုဆီကို အချိန်အတော်ကြီးနောက်ကျပြီးရောက်သွားတယ်။ ရောက်ရောက်ခြင်းပဲ ကိုယ်က မြင်းတွေကို အမြန်ဆုံးခရီးဆက်ထွက်နိုင်အောင် ပြင်ဆင်ပေးဖို့ အမိန့်ပေးခဲ့တယ်။

အဲဒီတုန်းမှာပဲ ဖြန်းခနဲရှင်းမုန်တိုင်းကျလာတယ်။ ရှင်းမုန်တိုင်းကျပုံကလည်း အင်မတန်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ စခန်းတာဝန်ခံနဲ့ မြင်းရထားသမားတွေက ရှင်းမုန်တိုင်းစဲသွားချိန်အထိ စောင့်ပြီးမှထွက်ဖို့ ဝိုင်းပြီးတားကြတယ်။

ကိုယ်ကလဲ သူတို့ပေးတဲ့အကြံအတိုင်းလိုက်နာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကတော့မအေးဘူး။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို ခရီးဆက်သွားဖို့လွတ်တိုက်တွန်းနေသလိုပဲ။

ရှင်းမုန်တိုင်းကလည်း လုံးဝစဲမသွားဘူး။ မအောင့်နိုင်တော့ဘူး။ ရှင်းမုန်တိုင်းကြားကပဲ ခရီးဆက်ခဲ့တယ်။

ရထားသမားက မြစ်ဘေးလမ်းအတိုင်း လိုက်ဖို့စိတ်ကူးရှိထားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီလမ်းက ဖြတ်လမ်းမို့ ခရီးကနည်းနည်းတိုသွားနိုင်တယ်တဲ့။

မြစ်ကမ်းပါးတွေမှာတော့ ဆီးရှင်းတွေနဲ့ဖုံးနေပြီ။ ရထားသမားဟာ လမ်းခုလတ်မှာ ကိုယ်တို့ဖြတ်သွားသင့်တဲ့ နေရာတစ်ရာကို မရောက်ဘဲဖြစ်နေတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်တို့ဟာ ကိုယ်တို့မရောက်ဘူးတဲ့ တောပိုင်းတစ်နေရာမှာ တစ်လည်လည်ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ဖြစ်လာကြရတယ်။

၂၃၅ □ **ကင်စွန်းချ**

မုန်တိုင်းကလည်း လုံးဝမစဲဘူး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အလင်း
ရောင်တစ်ခုကို မြင်ရတယ်။

ကိုယ်က ရထားသမားကို အလင်းရောင်ထွန်းနေတဲ့ နေရာ
ဘက်ကိုမောင်းဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

ကိုယ်တို့ ရွာကလေးတစ်ရွာကိုရောက်သွားကြတယ်။
ကိုယ်စောစောက မြင်နေရတဲ့ အလင်းရောင်ဟာ သစ်သား ဘုရား
ရှိခိုးကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းထဲကထွန်းနေတဲ့မီးရောင်။ ဘုရားရှိ
ခိုးကျောင်းတံခါးက ပွင့်နေတယ်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ စွပ်ဖားလှည်းတွေအများကြီးရပ်ထား
တယ်။ လူတွေလဲ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နဲ့

'ဒီကိုလာ . . ဒီကိုလာ' လို့ လူတွေက လှမ်းအော်ကြတယ်။

ကိုယ်ကလဲ ရထားသမားကို သူတို့ဘက်မောင်းဖို့ အမိန့်ပေး
လိုက်တယ်။

'ဘယ်လိုလဲဗျာ . . ခင်ဗျား ဘယ်ကိုလျှောက်သွားနေ
တာလဲ' လို့ တစ်ဦးကဆီးကြိုပြီး အပြစ်တင်တယ်။ 'သတို့သမီးက
ဖြင့် သတိတောင်လစ်နေပြီ ဘုန်းကြီးခမျာလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း
တောင်မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တို့လည်း အခုပြန်ကြတော့မလို့ စီစဉ်
နေကြပြီ။ ခင်ဗျား မြန်မြန်ထွက်ခဲ့တော့ဗျာ'

'ကိုယ်လဲ ဘာမှပြန်ပြောမနေဘဲ မြင်းရထားထဲကထွက်ပြီး
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲဝင်ခဲ့တယ်။ အမှောင်ကျကျ ထောင့်ထဲက
ထိုင်ခုံတန်းလျားပေါ်မှာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေတယ်။
သူ့အနားက မိန်းကလေးက သူ့နားထင်နှစ်ဖက်ကို နှိပ်ပေး
နေတယ်။

ဈေးနှင့်ဝန္တဝင်မြောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၂၃၆

'ဘုရားသခင်ကျေးဇူးပါဘဲလို့' နှိပ်ပေးနေတဲ့ မိန်းကလေးက ရေရွတ်တယ်။ 'ရှင်ရောက်လာလို့ တော်ပါသေးတယ်။ ရှင့်ကြောင့် ဒီခမျာမှာ အသက်သေရတော့မလို ဖြစ်နေပြီ'

'ဘုန်းကြီးကကိုယ့်ဆီကိုလျှောက်လာပြီပြောတယ်'

'ကဲ . . . စရတော့မလား' တဲ့။

'စပါ ဖာသာ . . . စပါ' လို့ ကိုယ်က အမှတ်တမဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

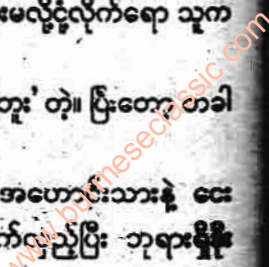
မိန်းမပျိုကမော့ကြည့်တယ်။ ရုပ်လေးကမဆိုးဘူး။ ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာတော့ လှနေတာပဲ။ ကိုယ်ကပေါ့ပေါ့တန်တန်သမားဆိုတော့ သိပ်ပြီးစဉ်းစားမနေတော့ဘူး။ တရားဟောစင်မြင့်ရွှေမှာရပ်နေတဲ့သူဘေးမှာ ဝင်ရပ်လိုက်တယ်။ ယောက်ျားသုံးယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က သတို့သမီးကို ဝိုင်းပြီးတွဲထားကြတယ်။ ဘုန်းကြီးကတော့ သူလုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်နေတယ်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးသွားပြီ။

'မင်္ဂလာအနမ်းပေးကြပါ' လို့ သက်သေတွေက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောကြတယ်။

'ကိုယ့်မိန်းမက သူ့ရဲ့ဖြူရောင်ရောင်လေးဖြစ်နေတဲ့မျက်နှာကို ကိုယ့်ဘက်လှည့်လိုက်တယ်။ ကိုယ်က နမ်းမလို့ငွဲ့လိုက်ရော သူက အလန့်တကြားအော်တယ်'

'အို . . . သူမဟုတ်ဘူး . . . သူမဟုတ်ဘူး' တဲ့။ ပြီးတော့ ဟခါတည်း မေ့လဲသွားတယ်။

သက်သေတွေက ကိုယ့်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေးကြည့်နေကြတယ်။ တိုယ် ချာကနဲနောက်လှည့်ပြီး ဘုရားစိုနီး

၂၃၇ □ မောင်ထွန်းသူ

ကျောင်းထဲက ပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။ မြင်းရထားပေါ်သို့ ခြေချမိရာ 'အမြန်မောင်းဟေ့'လို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

'ဘုရား . . . ဘုရား' ဟု မာရီယာက ရေရွတ်သည်။ 'ဒါဆိုရင် ရှင့်မိန်းမဟာ သနားစရာပေါ့။ သူ့ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာရော ရှင်သိရဲ့လား'

'မသိဘူး' ဟု ဘော်မင်ကပြောသည်။

'ကိုယ်ရောက်ခဲ့တဲ့ ရွာနာမည်ကိုရော၊ မြင်းရထားအငှားစခန်းနာမည်ကိုပါ ကိုယ်မသိခဲ့ဘူး။ အဲဒီအချိန်က ကိုယ်က မဟုတ်ကဟုတ်က အဖျင်းအပျက်အလုပ်တွေကို သိပ်ဝါသနာကြီးတယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲကထွက်လာရော ကိုယ်လည်း အိပ်ပျော်သွားတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက် တတိယစခန်းကို ရောက်ခါမှပဲ နိုးတော့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်အတူတူပါလာ တဲ့ တပည့်ကလည်း စစ်အတွင်းမှာ တိုက်ပွဲကျသွားခဲ့လေတော့ ကိုယ်အပျော်သဘောနဲ့လုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စဟာ သတိရစရာမလိုတော့ဘူး။ သူ့မမှာ အခုဆိုရင် လက်စားချေချင်ရှာမှာပေါ့'

'ဘုရား . . . ဘုရား' မာရီယာက ဘော်မင်၏လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ရေရွတ်သည်။

'အဲဒီတုန်းက သူဟာ ရှင်ကိုး၊ ရှင် မာရီယာကို မမှတ်မိဘူးလားဟင်'

ဘော်မင်၏မျက်နှာသည် ပြူဖတ်ပြူရော်ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် မာရီယာ၏ခြေရင်း၌ အရုပ်ကျိုးပြတ်ထိုင်ချလိုက်၏။

Alexander Pushkin & The Snow Storm
တို့ ပြန်ဆိုသည်။